

УСМІХНЕНІ ЗЛИДНІ

ББК 84 (4УКР) 6

Я 73

© Іван Ярич, 2009.

Іван Ярич

Літературно-художнє видання

Іван ЯРИЧ

Усміхнені злидні

Літературна редакція авторська

Художнє оформлення автора

Коректор Ярослава Ярич

Здано до складання 27.06.09. Підписано до друку 13.10.09.

Формат 60x84 1/16. Папір офсетний. Друк офсетний.

Гарнітура "Times New Roman". Ум. друк. арк. 10,46

Тираж 300 прим. Зам. 24.

Ярич І.

Я 73 Усміхнені злидні. _ Івано-Франківськ: Місто НВ, 2007. _ **XXX** с.

ББК 84 (4УКР) 6

Івано-Франківськ

Місто НВ

2009

Шкіц-автобіографія

Воєного розливу.

Син босоногих злиднів.

Тато мій - Яким Данилович - бачився з Францом Йосифом, то ми з цим цісарем трохи

родина.

Ландшафт сім'ї був надто веселий, якщо не сміховенний. Дев'ятеро дітей на п'ять арів подвір'я і 20 арів присадиби. Зате у нас був багатий вітамінний стіл: у меню - бруква, ріпа, бульба толочена, товчена, печена, в мундирах, краяна, в клюцках, пляцках, бульбованиках, капуста, фасоля, біб, горох у всіх кулінарних ракурсах. Хліб винятково чорний з остюками, грисом і подібними корисними добавками. Тяжке на шлунок їджені: мясо, сало, яйця, цукор вживано на великодні та різдвяні свята. Те, що ремигало, квичало, кудкудакало, гелготало, - продавалось.

З цнотою тверезості розпрощався на 14-му році життя.

Позашлюбний, позаштатний, позалітературний письменник-початкієць з 40-річним стажем. Літератор шестидесятник, бо першу книжку пожбуририв-видав у світ, коли розміняв купюру 50-річчя.

У писанні швидкий: афоризм на п'ять слів можу писати й 10 років.

Добре знаю алфавіт, користувався усіма буквами, деякими навіть по кілька разів досить вдало.

Автор 729 тисяч крапок і ком, понад 5 тисяч тире тощо. Проте ці знаки є для мене не коханими, а знаками спотикання. Автор безлічі помилок, які і в цій збірочці слід вважати недійсними.

Кавалер ордера на трикімнатну квартиру.

Член-кореспондент газети "Свіча". Сміхпрацівник на громадських засадах канадського українського гумористичного журналу "Всесміх".

На моїй творчості виховалось не одне покоління мишоподібних гризунів.

Головатий. Голова 62 розміру. Тому ношу її 40 років у одній і тій самій смушкській шапці, водно шукаючи на базарах, в крамницях подругу для своєї макітрані, отже, взимку мерзну у вухи, сиджу дома, псую папір.

Любитель крутих бутель- і бабельбродів. Люблю столи з цікавими закусками. Тому й натхнення часто-густо доводилось черпати з келишка, склянки, гальби жінки тощо. Тепер п'ю тільки з бутля знань, та з аптек.

Спілкуюся і на одній з народних мов - недрукотабельній: хулішівці-яричівці, яку дітям до 16 років вживати заборонено. Моє слово - сміх.

Улюблена радіопередача: прогноз погоди.

За все життя мені приснилося кілька добротних снів, а то все - браковані. Щастя, якщо таке трапиться, ношу навиворіт, щоб надовше стало.

ЗАВ. ІСТОРІЯ ОДНОГО СПАЦЕРУ

"Нема життя від крутеликів. Кендюхатий новітній начальник-власник, як коток, підминає

тебе і на тонкий коржик розплющує!" - Зав бачив зуби-супаки свого теперішнього начальника, облиті жовтим шаром нікотину, мов майонезом. Він був би радий ті зуби по одному вибивати цеглиною, кожен потримати на долоні, убраній в білу рукавицю, а потім викинути в плювачку і вибивати помалу далі: нижню щелепу - один другий-шпичак, третій-гниляк, якими він оскалюється щодня на людей, перекусує тими зубищами горлянки їх настрою, їх життя. Хрубись - і нема чоловіка! Сократився чоловік. Аби так гроші платив...

- А де ти, чоловіче, тоті капці подів, що я тобі на день народження купила? - запитала Калина судженого, вигрібаючи з шафки на коридор купу дрантвого взуття.

- А нащо мені капці? - здригнувся враз, і заскрипів пружинами старої шкапи-канапи. - Я ще маю старі, цалком добрі. Продав, Калинонько. Гроші треба, зарплати той чмур не дає... А в тебе фігура, як в щупака...

- Продав? Чи пропив? За скільки, рада би я знати?

- За які гроші ти купила, я за такі продав: за 70 гривнів.

- Ах шляк би тебе не трафив! Та капці коштують цілих 150 гривнів, а ти за половину пропив.

- Ти казала, що за них дала 70, то за кілько я їх і згирив...

- Казала... Пошкодувала тебе, чумлику, аби-с не здогадався, що ти того не вартуєш. А тобі збріхала. Коли ти вже нап'єшся!? Пив би ти розпечене залізо. Мокнеш в горівці, як риба у воді... То на шапку мені нема, а на горілку є... Повний Гондурас. Африка... Тота не має чим залік оплатити...

"Гондурас" зіскочив з гніздистої поламаної канапи, встромив ноги у викривлені "гондоли-мешти", накинув пальто на плечі, шапку - на голову - і кулею з помешкання, бо знав: Калина репіжитиме його без ножа цілий день... Ця не відчепиться, поки без ножа не прикінчить. Ця його останніми днями пиляє, як колоду. Ця різником може... Ще би цей Чуйний, то разом за хвилин 15 - клієнт готов. Можна заряджати стіл бездиханним.

...Плентичився поліатритним тротуаром, заїждженої до чорноти Цісарської Дороги, яку прозивали Ляпенштрас. Через кожних кілька кроків чвиркав через губу у правий, а відтак у "лівий бік", висякав носа, щоб якось погамувати злість. Йому надто хотілося, аби проїжджі авта обтріскали його грязюкою, покалічили, принесли полегшення. Та вони, як на лихо, здавалося, при наближенні до самотнього пішохода робили непомітну кривульку і віддалялись від нього рівно на стільки, скільки було достатньо, аби бризки не зачепили його рудого најжаченого пальта. "Гч! І вродиться така собацюра собача, - лаявся під ніс Зав. - І нема на то ради. Нема кому їх відловити і відправити туди куди всіх злих собак відкомандирують. - Вовцюгани! Добермани! Тота за песець, той песець догризає за замовлення. Де я тобі замовлення візьму? Вроджу? Тих євровікон і броньдверей на кожному розі, як болота. Усі газети, телеканали, радіо рикламою на них запаскуджені, людей дрочать, гудзяють до непритоми... Де ж тих квартир набрати на таку повинь євро? Собач-че життя, псяча робота, а до пенсії іще ого скільки!

Поганому настрою підігрувала погода. Надворі було ні в кут ні в двері. Зима іще не здала своїх позицій, а весна не мала за що вхопитись, щоб закопилити зелену губу. Тому і чорні клювасті ворони длубались начи-щеними в снігу дзьобами в калюжках і нічого підходящого для шлунків не знайшовши, каркали, як Калина. Заву - Дмитру Миколовичу Пелехатому - здавалося, що гайвороння на нього каркає, "бочку котить" згори.

Завом чоловіка прозвали ще за часів імперії. Тому, що коли йому, інженерові, надавали на зборах слово для виступу і називали прізвище Пелехатий, а він був лисий, як Марс, то збори всикалися зо сміху, коли той виплигував на червону трибуну, і не давали говорити. То знаючи ці сміхотвори, головуючий казав: "А зараз виступить зав відділом виробництва Дмитро Миколайович..." Тоді вже ніс свою лисаню на трибуну безпечніше...

- Усі на мене! А хто дозволив? Я ж також маю вищу освіту - політех, то маю право на дотепне життя, а не отаке во... Я вам не бомжик із сміттєзвалища... Директор гавкає, дружина виє зголоднілим вовком. Їй замандюрилось шапки із песця... Песець твоїй матері! А я де возьму стільки грошей? Я що монетний двір? Я що карбую гроші? Чи я крутий генделик-шахрай? Та мене хрестили в церкві, та я шаную заповіді Божі, а не базарні зрештою. Я не вмю купи - продай, а різницю в кишеню. То не моє! Нема роботи, то нема й грошей. А їй песець дорогу перебіг. Здуріла баба! Я собі смушковий шапкен купив за 15 рублів. І тобі таку можу, але не песець, бо нам тоді взагалі буде песець і ондатра... Уже весна замахнулася на зиму, уже її через тиждень-другий буде песець, а цій песця бракує.. Чи семої клепки? А тій, що в інституті, теж бракує. Дай та дай, тату, бо стипендію обрізали. Женихові на морозиво дай... І тещі на ліки дай... А грибів чер-воних у білу цяточку не хоч? Прости, Господи, бо то від нервів... Якби я знав, де той Дай жиє, я би до нього пішов узяв і вам віддав. Нема адреси такої в довідниках.

Зав здійняв очі до неба, хотів поскаржитися Всевишньому, але масна, густа завіса хмар заслоняла Всемогутнього від немічних, то лише застогнав і сплюнув. І слина його потрапила на табличку "Не копати! Кабель!", якби застерігала: не копай під ближніх своїх, бо сам в копанку впадеш. "Ну й що! Ось мене копають, перекопують, докопують, закопують і нічо. Копняк за копняком! Щодень за шкуру заливають гарячого дьогтю: де замовлення, де песець? А пропили жжж. Замовлення, бо нині, то не за есесера. Нині тих робаків повно. Нині конкуренція-підкуп. Нині - не вчора, а все догори тормошками пішло. Тепер треба головою думати про те, як намахати ближнього. Не намагаєш ти, то ближні тебе так змахають, що й не встанеш!"

Повз Зава пробігла зграйка бродячих котів, якими славилось містечко. Тут якби інкубатор котячий працював. Сюди звозили кішок з усієї округи. Коти маяли хвостами, мов трудящі коло Верховної Ради прапорцями: пухнастими, висушеними на вхідній трубі центрального теплогону. Чомусь йому ті коти видались за кіннотників, що йдуть в атаку, на чолі з Будьонним. Заву теж стати б таким собі кавалеристом з кривими ногами, витягти з нагрудної прорізної кишені шаблюку, піти в атаку на ворогів своїх, дати їм джосу, що довели його нервову систему до ручки...

На хрін котам кишеня збоку!

Але коти зчезли у отворі підвального приміщення будинку, помахавши нещасному віялами хвостиків. " А їм, бігме, ліпше живеться, як мені. Вони замовлень не шукають, реклами не розклеюють, і в шлюбі законнім не перебувають, а любовниці їх обходяться без песця і діти не вчаться у вузах, тещі і начальника над ними жодного, і за квартиру не треба... Чого лише варта три жінки в хаті!"

Сплюнув ліворуч і слина потрапила на величезну - з півметра квадратного - черлену, як писав Р. Федорів, кишеню пальта-ялинка якоїсь велюрової пані. І мало не завив зі страху, бо в нього останнім часом, якби хвороба: жінкобоязнь, та своєчасно запхав руку в пащеку, аби забити звук. Але пані так високо несла голову, що й не замітила того пльовка, бо він, якби став прикрасою - гудзиком на кишені.

Прилітають по одній запізнілі дrouchисті сніжинки. Зав, намагаючись відволіктись од настирливих отруйних думок, пробує ловити цих посланців розсірого неба, але вони проходять крізь пальці, начебто ультрачервоні промені.

На одному з присадкуватих будинків, збоку, на дашку невисока башточка, а на башточці прикраса: вирубаний з нержавійки кінь-флюгер. Зав дивився на нього і в тім пориві кінським побачив тільки те, що кінь ір-жав-реготав на повну мордюку. Яби з нього, з його біди-лиха.

"Вже й коні з мене сміються. Увесь світ повстав проти мене, і мені нема на цій забр'юханій Землі порятунку. Якщо й далі так буде, то я можу докотитись до психуарні, де треба буде виправдовуватись перед ар-хангелами у білих халатах. Я їм скажу словами того анекдотного героя, якого просили розповісти все спочатку. Спочатку я сотворив небо і землю. А потому від себе додам. А потому я сотворив собі кумира директора. А той директор без мого дозволу сотворив мою Калину... І вони наплодили директоренят стільки, що вони заповнили увесь світ, де мені немає місця, а лише є металопластикові вікна та двері, песець, борги, через які годі продертись до щастя".

"Нема замовлень і вас не треба!" - стугонить у скронях.

"Не треба то й не треба, якби я знайшов собі іншу роботу, я би й хвилини в цьому ЗАТ не затримувався. Дав би йому копняка в зад і... ти, найдорожчий, прощавай. Піночет Фашистович. Дракула твоя мати! Доста! І каші не хочу, і по воду не піду! - хмарилися злістю мізки. - Мені по цимбалах ваша віконна конкуренція. Щоб тобі язик спух, як балансовий звіт! Щоб не міг ним обертати, змішувати мене з болотом! Щоб ти з тих вікон падав- не упав..."

І зі злості втаращив широким гуманітарним капцем у калюжку, що утворилася завдяки якомусь злодієві, що поцупив незалежну тротуарну плитку. Калюжечка трісла, як віконна шиба, з неї бризнули патьоки бруду і полетіли в бік Цісарського Шосе, по якому на той час рухалося з малою швидкістю біленьке, як молода у фаті, підперезане блискучим пасочком з нержавійки авто "мазда". Згустки розчавленої калабані, хлюпнулись на білу сукню автомобіля і вона стала схожою на на білого коня в яблуках Наполеона, на якому імператор любив виїжджати дивитися, як убивають фірмові люди людей. Біла обшивка дорогоцінної машини пустила патьоки брудних сліз, як нафарбована красуня. Легковик, проїхавши метрів зо п'ять, зупинився. З нього вискочив, мов ужалений, півтораметровий чоловік з півметровими, схожими на греблю Запорізької електростанції, вусами. Він обернувся червоним обличчям до пішохода, підняв руки догори, роззявив широко рота, в якому тулилося манюня-сонце золотого зуба - більше в роті крім нього і вітру нічого не було, очевидно, чоловік з'їв зуби, заробляючи на машину. Він так і застиг з розклиненим ротом, задертими руками, нічого не говорячи. З жаху за обтріскане авто, либонь, не міг вимовити й одного злого слова. Зав прискіпливо зазирає у темний грот рота, де світило слабким світлом крихітне зуб-сонечко, бо знав, що звідти повинні випурхнути слова-прокльони.

А на нашого героя дурнувато дивилося червонясте кругле око лампочки, розчинених дверцят автомобіля. Відтак чоловік ударив кулаками об поли, зажмуриє міцно очі, і з рота вирвався невиразний, але довгий звук: "І-і-і-і-і-і". Власник класної заплаканої тачки ще раз гримнув себе кулаками по стегнах і за "І" виплигнуло "дддіііі". І аж за третім разом удару кулаків, він вимовив: "от!"

- Я? - тицьнув себе пальцем в груди Зав. - Я - ідіот? Я і без тебе знаю, що я ідіот, бевзь, імбецил, псих... Пелехатий пишуся, а лисий, як гембльована дошка, я знаю, що я звіданутий. - І зрушив з місця, розуміючи, що марно чекати наступного слова розгніваного чоловіка-

заїки. Водій зовсім побураковівши, ще кілька разів бив себе по ногах, вибиваючи з ногавиць пилюку, але слова з себе вибити не зміг, сів у машину запіяв люто сиреною і рушив поволі, обігнав spacerника, зупинився і здалеку ще раз намагався висловити своє обурення: "Ооо брыз брыз яая ввв су-су - удд хххууу"

- Не лайтеся, пане, вибачте, чи шо, я йду вішатися, то як ще мене наб'єте, будете мати гріх...

- ...Хххху лллі ггг аан, - таки довершив слово водій. -НННа ггг ллооттта! - зойкав дрібнокаліберними буквами потерпілий. - Яяая, - далі слова не бажали виходити з теплого рота надвір, ніби знали, що там сира березнева днина, що можна простудитися. Тоді шофер перестав кліпати очима, помахав обома руками в бік шибеника, хряпнув дверми авта і поїхав у протилежний бік, боячись, мабуть, що цей навіжений ще раз обшпарить грязюкою його білюсю "мазду".

Пригода подіяла на Пелехатого, як склянка вина на дівчака-алкоголіка. Нерви його, вкрай розбурхані, на мить притихли. Він відчував, як з гарячої голови йшла пара, змочувала краї потертої 20-літньої шапки.

Нараз його праве вухо, з якого наставився рясний куц волосся, вразило: "Зав-зав-зав! Гаррр!"

Зупинився на півкроці. Завмер, прислухаючись чи то не чергова насмішка. Слава Богові, то не його дразнили. То був гавкіт. Але хто гавкав, зрозуміти було годі. Виглядало - чоловік невміло намагався імітувати чи пародіювати зацькованого пса. Чого ж бо оце би я гарчав?

Це Пелехатого настільки зацікавило, що він вихопився на обочину дороги, аби розглядіти хто то не має роботи, що то за дурень учиться брехати. На мить одірвався од похмурих думок, захопившись незвичним тьякотінням. Чого це людина підняла дзявкотню серед білої днини? Чи бува не того, не поїхав дашок, не з привітом.

Але переймався він тим безпричинно. В поті чола працював най-справжнісінький зачухраний дворняга, прив'язаний до залізної палі. Тому здивування Зава було безмежним. Він, старий собакознавець, колишній господар добермана-пінчера, боксера, спанієля і стокарбо-ванцевого штрафу за незаконне утримання псів на балконі, ніяк не міг утямити, як цьому нечищеному собаці вдається по-людськи цявкати. І навіщо-пощо? Як то так: псюк, а не вміє по-собачому валувати. Вперше зустрів таке, щоб пес пародіював самого себе, своє гавкуче плем'я. Виходило, пся кров, у дворняги не кепсько, якщо не чудово, заслухаєшся. Він в тім "гав-зав-заву" вловлював звуки свого ненависника, - начальника - поборника конкуренції. З того тішився, посміхався. От би привести сюди Чуйного, хай би послушав, як він розмовляє з підлеглыми. Хай би прислухався до свого собачого голосу. Та й Калині не завадило би...

Зав чомусь вмить згадав навчання в інституті, засмоктаних ліверними пиріжками і яблучним вином співкурсників, заблощичений гуртожиток на Березіна. І Брюховичівський ліс, куди вони, (від доброго харчування) синьо-жовті студентики, як старосвітські спудеї, гурбою-гурбою після складання іспитів, вишпортуючи останні копійки, спродуючи з-під вина "біоміцину" пляшки, а інколи розвантажуючи вагони з піском, купували чемергес, водяру, сяку-таку закусію, сідали на автобус і їхали в зальвівські корчі, де справляли віддушину, спускали з себе світлу кров знань. Чи то було взимку, чи влітку, усе починалося з розкладання вогнища, за яким закріплювали його, називаючи завтраю. Біг по колу гранчак, в рух йшов ніжинський салат, консерви з морських водоростей "кукумарія", тюлька, анекдоти, хохми, а відтак студентство, підопхавши під ремінець, йшло підливати рум'яну

кору сосен і починало вити-завивати, скавчати, гавкотіти. Хто як умів, то так і скавулів. Це входило в програму "віддушин".

Хлопці у такий спосіб, а дівчат не брали з собою, скидали вантаж навчання, міського замотеличеного страхітливими темпами життя, психічні накипи, спинювали шаленість його, відхаркуючи з мізків і серця згустки перевтоми. То був ритуал очищення тіла і психіки від інородних наша-рувань, процес гальмування нейронів, що до того працювали "в рознос", врівноваження самих себе в цьому техпрогресом розгойданому, хисткому світі. Гавканина була мікстурою до врівноваження ритму психіки.

"А що, сер, коли й тепер вдатися до цього методу психологічного розвантаження, - думав, запитуючи себе, - як тоді в студентські роки? Допомогало ж! А таки варто вигавкати з себе усі образи і кривди Чуйного та дружини. К бісу!!!

Це ж велика розкіш для сучасного забамбуленого - погавкати в лісовому роздоллі. Та й не завжди випадає вільна хвилина віддатися такій рідкісній потісі. Поки є нагода, снага, треба її використати. І поки ще є ліс! І - десятка в кишені.

В найближчому маркеті купив плящину вина "каберне" і три цукерки "ромашка", бо найбільше не вистачило грошей.

Пелехатий круто завернув у 4 провулок, аби коротшою дорогою дістатися до залізничної колії, котра двома блискучими гадюками викида-лася з міста і летіла крізь приміський ліс у напрямку гір. Він знав, що в таку паскудну погоду "ні риба ні мясо", міщани допікають своєю присутністю не дубам, смерекам, яворам, а канапам, фотелям, ліжкам, телевізорам, тарілкам. То як тільки поминув скопище мурованих, схожих на могильні скелети будинків, гаражів, сховавшись за першими кущами лози, ожи-нового зеленого огудиння, відкоркував вино і, не відходячи від штрики, з горлочка потягнув холодний напій.

А коли в голові почало вино шкребтисся, затявкав голоском болонки. Гавчав, тягнув від найнижчих до найвищих підголосків, до згущених баритонів, все далі і далі занурюючись в голий, сірий лабятий ліс. Віддалік, на тополях, що росли попри залізницю, сиділи набундючені ворони, начеб-то дерева розпустились чорними бутонами. Зачувши дзявкіт, птахи сполошились, Каркаючи, спурхнули з гілля і полетіли в бік міста, де під-кормлювались, підглядаючи з висоти за двоногим диваком, що бовхав розрихленим снігом і витявкував. Хмарка птахів зупинила концерт зава. Він задрав голову, спостерігаючи якусь хвильку за ними і ще веселіше загавкав на безпритульне крилате братство.

Трохи вигавкавшись, прислухався до свого внутрішнього наелек-три-зованого его, чи спадає напруга. Здавалось, помалу легшає, тільки почав закашлюватися, дерло в горлі, голос хрипнув. Кілька разів підсвідомо хапався позад спини, щоб погладити хвоста, який, здавалось задиханому закашляному Пелехатому, за час блукання лісом, відріс. Забажалось попли-гати на руках і ногах по-собачому, але не смів, бо сніг ще був глибоченький, а рукавиць він з собою не прихопив.

- Цуцик, цуцик, цуценя. От би сказитися, стати справжнім псиськом, залетіти до кабінету Чуйного і пустити кров з дриглистих стегон, зворо-жливої пузяки, заливних щік. Ото би було хихихи. Ото би він дряпався на стіл, стіл би розвалився і як би я там йому з задоволенням шию перешма-ркатив. І сократився б директор і нема бізнесу, конкуренції.

Від цих думок він ще голосніше завив, аж боками губ слина бризкала, а ніздрі почали люто роздуватися. Від серця відлягло, випогодилось у грудній клітці, легше дихалося...

Зав наповнювався чимось прозорим і легким, весняним либонь, хоча весни й з найвищої гори, Лютої, ще не було видно. Віддалені гори, посрі-блені інієм, дмухали в плечі холоднечю. Зав, трошчачи ліщинові кущі, біг до залізничної колії, щоб по шпалах податись назад до міста. Лють, виглядало, уже з нього вийшла разом з гавкотом, розплилася брудними снігами. Одно тільки не давало спокою збадьорілому чоловікові: хвіст, який йому приви-джувався, приріс. Той рудий хвостище вилазив з розпірки пальта і закру-чувався бубликом вгору.

Рейками, тримаючись за руки, йшла парочка закоханих, чи шо. Зав забідкався. А що коли побачать його хвоста. Тому схопив двома руками ро-зріз пальта і стулив докупи. І відвертаючись від закоханих, лаяв.

- Шо, то він гарчить? - спитала у друга подруга.

- Непонятно хиба? Стріха поїхала, - оцінив поведінку блукальця хло-пець.

За кільканадцять метрів від перших одноповерхових будинків Пеле-хатий побачив стайку випечених, можливо, й тих самих, що зустрічалися йому на шляху до лісу, хвостатих котів. Вони, а це був сезон котячого кохання, хизувалися своїми довгими хвостами, збурюючи вогке повітря, що не на жарт розлютило нашого героя. Та як вони сміють про-гулюватись, вимахувати хвостищами? Зав, не зрозуміло чому, зробив великий стрибок в їх бік, хвацько, нахабно, по-собачому, загарчав, відтак завив, пересипаючи те скавуління тьякотом, і кинувся навздогін котам, що дали від нього дьору, як від собацюри...

ДОЧУМАКУВАВСЯ

У 21 столітті колишніх чумаченьків замінили тако звані дальнобійники, тобто шофери тих фір чи то фур, що кожна, як стодола: на 12 колісцят і всі крутяться. Коли така стодола їде попри хату, то хата зі страху трясеться, посуда вся цокоче зубами на полицках креденсів. До того всього я ще й зятя маю дальнобойщика. Жиє в тій фурі, як пташка в шпаківні! Додому мало коли навідується, бо там, я вам скажу, і заробок порьидний: як не як, має прудкі гроші, то вам не тачков гній на город возити. То сирйозно! Товчеться безпробудно по всіх Європах: від Гібралтару до Уралу! Дома йому і не спиться, хіба би го колисав, бо привик на рейхсорах, у машині спати, в дорозі. І ось до чого доїздився. З мене уже й люди сміються, коли розказую зятькову пригоду. Ану лишень послушайте й ви, люди добрі!

Повертався зятяк з Австрії чи ще з дальше в Україну. І вже був по цей бік границі, хапався за вугол хати, а тут як на лихо страйкарі-спекулянти трасу перекрили. Бо, видите, держава їх не пускає у Польщу перепродувати товар, грубо порушує права людини. А які вони люди? Спекулянти вікапані! Ту беруть тану горівку, дзигарети, а там за високі ціни перепродують. В Поль-щі напаковують торби товаром такої, але таким, що в нас дорожчий - і цу-гово жиєш: купив продав, а різницю на гузицю в кишеню. То хто порушує права людини? То вони перегородили дорогу: ходять собі і пиво попи-ва-ють, а рухати їх немож бо сі в Україні демократія розгуляла. А влада вуха-ми хляпає, бо вибори не за горами, треба голоси, треба сі рахувати з лекто-ратом. Зять сі знуdiv, то пішов на другий день стоянки до місцевої церкви помолитися, подякувати Богу за всьо, бо вже через ту демократію такої забув, коли в церкві був. А там, пандяче, священик нагодився, намікнув зятусикові замовити поіменно службу Божу за здоров'я родини.

А зять каже: "Мона", бо перед тим йому дурний сон приснився, ніби в його ріднім селі нова церква розкололася, перетворилася на купу цегли. А то кепський сигнал, бо може сім'я його

розвалиться, і життя піде пухом-прахом. І мало бракувало, аби так не сталося. Але послухайте далі.

- Не мона, а нуно! - жартує священик. - Як вас, брате мій, величати? - питає в зятка.

Отець заголюється, витягає з-під ряси фірмовий блокнот, щоб записати кого споминати в службі.

- Петя, - відповідає зятик.

- Добре, - усміхається церковник, - але Петі - у москалів. А в нас Петрусі, Петрики. Ви що москаль? Запам'яталисмо?

- Запам'яталисмо!

- А як вашу дружину величати? - йде далі духівник

- Жінку? - пошкоровався за вухом Петрик. - Дружину, значиться... Дай Боже, згадати. Я так заїздився, що...

- Ну, як вона по хрещеному?

- Забувся і по хрещеному. Фура всьо з голови вибила...

- Ви що на віру жиєте, чи як?

- На яку віру! Ми шлюб у церкві брали, як Бог приказав жиєм - душа в душу... Але дома майже не буваю я. Я - дальнобойщик. На колесах та й на колесах. Згадав! Оксана, здається.

- Слава Богу! Ну, а як тоді справа з дітьми? Нажили діточок?

- Як не нажили. Є дітки!

- Скільки?

- Дай, Боже пам'ять... Двоє, напевно, як в усіх нині. - Аби не виглядати козником, навмання каже зятьок. - У всякому разі троє... і не більше! Я ж райзую по Європі... Нема часу побути вдома, не дивуйтеся, отче ...

- Ну, брате мій, це взагалі - гріх, завал. А може тоті дітки взагалі не ваші...

- Говорите таке.. Моя перлинка, як я її покликаю, мені вірна. Я ж он які тисячі везу до хати. І п'ять тисяч за місяць... буває й більше...

- Тоді хоч імена дітей назвіть.

- Бігме, не памятаю. Котресь Петро Петрович.

- Такий ви батько, - нагнівався піп.

- Я ж дальнобійник, панотче! Не завстиджуйте мене. Я над тим не задумувався... Соляра, скати, поломки, даїшники... вибили все з макітрані. У мене ще відмалку пам'ять слаба. Не

сварить. Нате вам сто гривень на службу... І ми - квити.

- А хто ще з вами живе? - не вступається отець.

- Теща.

- Назвіть її ім'я.

- Хіба я знаю.. Стара... А сусіди прозивають Поршепаню..

- Не грішіть, брате мій, - каже священик.- Мені ж треба поіменно наз-вати ваших рідних.

- А ви оптом назвіть!

- Ага! Тоді запишем: за Петра з родиною або со чадами... Я би вам радив піти до сповіді, бо тоє гріх - не знати, як називається теща, діти...

Завстиджений і злосний зятюник втік з храму, а додому приїхав лютий, як Чахлик Невмирущий, як змії Горинич сичав. І причепився до Оксани без славайсу-добрий день...

- Скільки у нас з тобою, перлинко, радий би я знати, діточок? - кричить з порога - Правда, двоє. Щось вони помало ростуть. - Дивиться на Нестора і Іринку, що теж видивилися на чужого вуйка.

Оксана теж на нього витріщилася.

- Як скільки? Та четверо... Оті двоє, що в хаті, а старшенькі в селі, у твоєї мами корову пасуть.

- Четверо!? А то звідки? Я міг помилитися на одного дівка, але не на двох! - І як розійдеться...

Але то вже вхопило за живе й Оксану.

- Гроші тобі, фурнику, пам'ять відобрали, - каже, - як так далі піде, то ти забудеш дорогу д хаті. Хіба я маю чоловіка? Я лише з грішми жию. Не треба мені твоїх грошей. Мені треба тата - дітям, газди - в хаті, а не шмірака в машині. Пиши заяву на розвід! Доста мені четверо дітей на одні руки! Можеш уже забиратися к лихій годині. - Та й випхала з передпокою.

То він поїхав у село до своєї мами, а та його таки нарозумила.

Перепрошував потому. На коліна гепнувся перед дочкою: мовляв, манка наробив з дітьми..

А коли троха відійшов, знов заспівав своєї:

- Не могу я дальнобійство кидати, коли сім'я така велика. Звідки ж гроші на прожиття брати? Не ворог я своїй сім'ї. Відпочину з тиждень, з діточками ближче познайомлюся, а тоді буде видко...

ЗАЙЧИКИ ЖИВУТЬ НА ДАХУ

Годі було зрозуміти нашого вчителя Володимира Семеновича Коломійця. Був він, як то мовиться, не від світу цього. Дивакуватий. Зчаста на уроках рідної мови диктував отакі абракадабри: Яблуня боїться розквітнути, аби не народжувати дітей-яблунят, яких люди потім з'їдять. Жаби квакають, бо їм весна на мозіль наступила. Дорога втікає від людей, щоб її не розтолочили. Не розмахуйте руками, бо зачепите сонце, воно впаде і розібеться...

Часто пригадую його урок мови, коли він казав нам писати і розбирати речення "Зайчики живуть на даху". Ми реготали, аж попирскували з тих зайців, що замешкали на верхотурі, цілий тиждень. Як і з тих яблук, жаб, розтолоченої дороги...

Не вгавали допитливі:

- А чого зайчики туди забралися?

- Бо вони хочуть навчитися літати... Пишіть і мовчіть.

- Будуть ховзатися, коли злітатимуть, безколесі.

- Та вони і не літатимуть, бо нема заячих парашутів... А так повбиваються.

- Може, бузьки на даху? - перепитувала Настенька Скаб'як, бо вона мріяла стати лікарем і всіх і все шкодувала, щоб не покалічилися. - Бузьки, як буде хата горіти, злетять, а зайчики поламаються?

- Просто вони не переварюють запаху самогонки, що засмерділа село... Й їдуть на дах в командіровку. Бо в пияків дах їде і від них нема де сховатися.

- Не говоріть багато, - перегадував дитячі перемовини Володимир Семєнович. - Колись, коли підростете, не сміятиметесь. Пишіть: зайчики жи-вуть...

- Але це все дурня. Бо стрибайчики живуть у лісі. Ви й мене ображаєте, - настоював надто приземлений син лісника Петрик Заячківський, якого по вуличному прозивали Зайонца.

- Тоді пишіть: зайці живуть на стовпі, - не відступав від свого вчитель.

- Хіба їден, - кліпав очиськами Петрик. - Але як би він видрапався на стовпа?

- Зайці - лісові ангели, їм вкрай треба навчитися літати, - усміхався учитель. - Розбазікалися! Пишіть, що кажуть...

... Аж коли мені уже по крижбантах стукнула п'ятдесятка, допетрав, чому зайчики живуть на даху. Бо їм більше ніде голівки прихилити. Тільки там вони можуть заховалися від лихих людей, котрі лишень чекають, щоб полювати на них.

На моїх очах застрелили останнього русака, мого друга, що жив самотньо на стогектарній площі в урочищі Усторонь. Якби той зайчик, що пасся поряд, бо не боявся мене, заховався на даху, тоді минула б його лиха година.

Але ті зайчики-побігайчики й далі бігали в спогадах за мною... То коли я вийшов у

безстрокову відпустку - на пенсію, якось зранку звернув увагу на дахи міста, що блискотіли під променями вранішнього сонця, і побачив на дахах тих чарівних зайчиків: це були сонячні зайчики-стрибайчики...

О Д А П Е Ч І

Кожна піч українська - фортеця міцна:

Там на чатах сидять патріоти...

М. Старицький.

Відчалує наша друга мама, прамама, прабабуся в позасвіти, в історію: відпливає тяжким есмінцем - ППЧ. З печі усі ми злізли, а не з пальми, як казав Дарвін, маючи на увазі мавп, від яких буцімто походить людина.

З піччю зникає й людська пам'ять, а вона з Богом розмовляла, шлях проклала до олімпів життєвих, мільйони українців рятувала від усіх лих.

Усе менше і менше народу на печі жиє, бо піч сі зменшує, зсутулюється, зійшла на пшик.

То не те що колись: четверту пайку хати займала піч, була така, що возом мож було на ній розвертатися, як деяка нинішня квартира... Словом, - цілий світ, селянський універсум.

Дехто з нинішній бахурів мислить собі, що ППЧ, то є скорочена назва політичної організації: Партія Іднакоїдців Червонопиких.

А насправді піч була парламентською демократичною республікою. І уряд хатній тут засідав.

Казали: мовчи, бо піч у хаті!

То не "джондир" і не сталеплавильна піч, і навіть не харчова, хоч у її горнилі варилося, пеклося, тушкувалося, парилося, сушилося, википало, допрівало, доростало, й ті, котрі залягали на печі, умлівали від запахунців. І не тільки. Деколи, в сезон запоротих свиней, чи смажених зайців півсела закачували печі.

Берег Чорного горя-моря, де засмагали не тільки влітку, але й взимку.

Піч була фортецею для наших предків од всякого лиха. Починаючи від богатиря Ілька Муромця, що 33 роки лежав на печі, сили набирався, а вже коли з неї схопився, подвиги чинив.

Піч - не просто органа, а духовий оркестр і капела, що вигривала віками простуджену націю, повертала їй здоров'я. Потужний акумулятор енергії!

Як тільки найменша недуга - в лікарню: за комин, на піч, що була одночасно й великою універсальною таблеткою од всіх недуг: радикуліту, ревматизму, поліатрититу, коліту, різачки, туберкульозу, гальопових сухот, замакітрень голови, і барокамерою, і томографом, куди засували підупалих на розігрів.

То був аеродром, з черені якого злітали в людські космоси селянські діти. От хоча би: Григорій Сковорода, Тарас Шевченко, Іван Франко, Олександр Довженко, Василь Стефаник, Марко Черемшина і несть їм числа.

Тут конструювався їх первинний погляд на людський всесвіт, і на Всесвіт взагалі.

Тут роїлися і вилітали звідси у садки вишневі хрущами дітки.

То був причал тропічної бухти для тих, хто повертався із вічного життєвого плавання на спочин і готувався на небо.

Слава Печі!

ЙДЕШ В КРАМНИЦЮ - ЗАПАСАЙСЯ ЗДАЧЕЮ

Наша усміхнена, з підмальованими губами приватна торгівля виглядає отакою хіба що на пешчених стегнах рекламовивальниць, а насправді від неї совдепією й далі попахує.

Нема чого в магазини іти, якщо в тебе нема з півкілограма в кишені монет, бо на тебе в тих капіталточках будуть дивитися, як на волохатого мамонта.

Візьмеш товар, а на тебе продавець запитально очима кліпає, не прокліпає.

- Копійки маєте? - питає.

- А вам то нащо знати? Може, я маю мільйон в задній кишені, ну й що? Не для пса ковбаса...

- Ви мені тут не підфігнювайте, я на роботі.

- Ага. А що у вас прийомний пункт копійок? Прецінь, до коляди ще далеко... Напишіть вивіску "Приймаємо копійки: за 50 коп. даємо гривню".

- Я не маю коли з вами дурнею займатисі, 25 - або 50 копійок маєте?

- Нема?

- Тогди здачу даю сіллю.

- А то що нова валюта?

І всунула в руку два пакетики по 2 грами "Сіль-екстра"...

- Я солі не вживаю!!!

- Слідуючий...

Я лише повтирався і пішов, затискаючи " 2 гр." солі, ні про що ні за що вичімханий.

Заходжу в наступний "шопенгауз".

- Купійки на здачу маїте? - знову та сама заграана мелодія, тільки продавець шопу має отакенну ж.

- Маю.

- 10 купійок...

Я подаю цій мурзилці (фест вифарбувана) здачу, щойно отриману в сусідів. Вона на мене вирячилась, як на волосатого носорога.

- Ви що собі дозволяєте?! Такий солідний...

- Але мені тоту монету дала на здачу ваша колежанка!

- Йдіть, діду... Не грайте Шатена. Нате вам, аби вам сі гірко від солі не робило, солодких смоктунчиків... і - на пра-ф-у! Шагом арш! - докидає хмизу люті в полум'я словесної перепалки, щоб збісити мене.

- Я вже своє відсмоктав, віддайте тото мамусі, в якої є смоктальна дити-на. Копійки, бо я сі не вступлю, не буду я своєю малозубою пенсією інве-стувати усіляких мурзилоч.

- То посидьте он там на сходах, може хтось принесе купійки, тоді вам всиплю.

... Таким ось робом у мене тої "сипаної" здачі в пакетиках назбиралосі, що можу й собі мінішопу відкривати, приправи продавати. Чого тут тільки нема: хіба мамонта і носорога волохатого, а так є: аскорбінка, перець, кубики для зупи швидкого реагування, скоропостижної (такої, що коли її похлебчеш, можеш Богу душу без здачі здати), чорні, жовто-сині, зелені та-блетки, цукерки-смоктунці усіляких смаків і гатунків, найбільше таких, що писок паралізують, коли товчеш ними по піднебінню, навіть сіль "йо-бована" (очевидно, в найменуванні допущено помилку при перекладі з російської на українську), ванільний цукор, цукор для діабетиків, навіть сексоїд - гумку проти СПІДу в одній аптеці дали на здачу, так що я тепер можу собі дозволити з'їсти збудоражуючу здачу, взяти гумку, - і йти на кавалерку... Дав би тим торгошикам Бог здоровя, а мені молодицю і більшу пенсію!

А ви кажете, здачі не дають монетами!

А навіщо, коли ось новий парламент п'яного, ньи, то вже шостого скликання утвердить закон, що розмінною монетою в демократичній державі Україна є цукерки, аспіринка, цитрамон, перець, цигарки, гумки для додаткових пальців і тощо. Тоді будем йти в шопи, брати торбу здачі, проблем не виникатиме, людей не обкурюватимуть обманом-туманом... Чи я, може, загнув? Але якщо торгівля гне з нас копаниці, то чому ми не вдатні її пошити в дурні!?

РАЙЦІ І ЯЙЦЯ

Колись яйця були в офсайті, тобто поза політикою, а тепер націо-нальною зброєю, як у руских газова труба. Яйця роблять політику. Ними не розкидалися, як нині. Розповідали у моїм ріднім Центрі Європи: зібрала одна бідна сімя 200 штук яєць, щоб продати, а за виручку дітей приодягнути до Великодня. В той час йшли центральноєвропейці спродуватись аж за 25 км., до м. Стрия, пішодрала. Вставали опівночі, мішки в руки - і вйо. Вийшов той селянин в п'їтму, а ввечері колов дрова, ковбан залишив посеред двору, то коли

зробив від порога кілька кроків, зашпортався і, щоб не впасти, гепнув яйцистим мішком до ковбиці, то яєчні було на півсела. І стільки ж нещастя, і сміху, на десятиліття.

Нині яйцями розкидуються, що гей га! Яйця нині у велику політику затесалися, тому багатьом заважають, а не тільки танцюристам, як то було, коли танці були іще танцями.

Насамперед яйця урядникам заважають. Їх вони бояться, як браконьєри Грінпісу.

Контужений яйцем, високо літати вже не здатен.

А почалися яйцедрами з Івано-Франківська (24.09.2004), з яйцеатаки на профФесора, тодішнього прем'єр-міністра Януковича, якого, як писали ЗМІ, почастивали «не то тупим предметом, не то металевим підшипником».

Звідтоді яйцеперегони зустрічати жовтками і білками інших політиків. Застосування яєць як "булижника сучасного українського пролетаріату" (колись, як відомо, цим був камінь) супроти всіляких витівок україножерів стає традицією.

Пьотр Сімоненко мав нагоду відчути теплий яйцеприйом у Львові.

Яйцеатаку здійснено і на Юльку-свистульку...

Сама секстрасенска Марійка Тлуста Гострадамус і Мішель де Нострадамус у своїх катренах передбачливо прорікнули: "біле з жовтим його звалить і він упаде." І так сталося і ще неоднораз станеться. Хвала вам, Яйцепровидці!!!

Пригадайте, як 2007 р. у Києві ще одного антиукраїнського "танцю-риста" Миколу Левченка з Донбасу - депутата Донецької міськради - частували яйками. Цей чоловік, до того з чисто українським прізвиськом, ричущо-ядучий цербер "русского языка", топтальник української мови, проштовхнув через сесію міськради проект про захист у Донецьку (!???) "могучого", і сесіянти виділили на цю антиукраїнську справу з бюджету 150 тис. Не яєць, а гривень...

І співакам яйця заважають. Халтурним, що пають і танцюють на іноземній мові. Яйця замість оплесків! Колись викликали "на біс" тепер "на яйця".

...Приїхала у Тернопіль відома співачка, тверда русская язичниця Наталья Могилевська з концертом. Тамтешні фани - хлопці із місцевої організації "Тризуб" - привітали її яйцями ". Домашніми, курячими. Не пошкодували заплатити за квитки на концерт по 170 грн., але в пуп-діву, яка саме співала пісню "Етот танец", шпурнули запортками, котрі, однак, не заважали співуньї додрижати концерт, ще й наживати пальчиком на гля-дачів: мовляв, "не отримуватимете хороших концертів через отаких іді-отів".

Баба з воза, кобилі легше!.. Насаджувати чужу пісню, яка й без того зас-мерділа атмосферне повітря України вщерть, тернополяни не дозволяють, і, очевидно, мають рацію!

Щирі українці, яких інакомислящая попса запопсярила, змушені вдаватися до крайніх заходів, щоб хоч якось привернути увагу і влади до "поющого безпердедела"...

Тому йдуть в роботу яйця, бо - найдешевші набої... Ах, лента за лентою, яйця подавай... І ця зброя, либонь, й в найближчому майбутньому застосовуватиметься у боротьбі з україноненависними тупими предметами.

Чув, ферми вже є по вирощуванню розривних політєць, із зміщеним центром. Щоб як пригостив, то й яєчня тобі.

Колись було модно бити по пальцях, тепер яйцями по укрхохлкитайцях!

І наостанок пропоную:

Запровадити звання Герой України по яйцепадінню. Орден Ярослава Мудрого "За заслуги перед Яйківщиною".

Переїменувати колишній Ів.-Франківськ на Яйцівськ.

Курси організувати по яйцекидалах, паралельно і по яйцєнабуваннях.

Яйцекулемет сконструювати зі стрічкою на 20 лотків яєць.

Балістичні яйцракти середнього радіусу дії.

День Яйця повинен стати всеукраїнським яйцєносним біло-жовтковим святом.

Змагання по метанню яєць мають бути - національним видом спорту, а в майбутньому - олімпійським. Сплітати переможцям лавровий вінець із яєць.

Яйця наступають. І врятують Україну, як гуси - Рим!

Сила нації в яйцях!

Хапайтеся, громадяни, за яйця, якщо хочете добра нації.

Слава ЯЙЦЯМ!

КІНЬ-ЕЛЕКТРОСТАНЦІЯ

Їхали на рибалочку. З ночівлею, у лісі. Щоб з кайфом! Узяли з собою навіть двигунок, щоб світило і блимало, коли рибалитимуть: із річки, і баняка юшку, а з келішків дурного каву, що кидає з лави. То, аби не двигати той моторець, разом з провізією висадили на коня Мартина, прив'язали, як книжка пише.

Коли уже прибули на заповітний берег річки, розташовувались, то Миколу рогатий смикнув: захотілось той двигун випробувати, не скидаючи з коня, бо засумнівався, що він заведеться. Узявся за шнур, потягнув, а він як зареве, затарахоче, луна лісом покотилась. Мартин схарапудився: як фиркне, як заірже з переляку, як зірветься з копит, бо не знав, що то сталося. Друлив Миколу, аби не заважав, Микола теж, більше з переляку, ніж від удару, головою мало дуба столітнього не звалив.

Рибалки з того всього лиш роти пороззявляли.

Найперше оговтався Грицько, що весь алкогольно-закусочний запас, взятий з дому, утік з конем-електростанцією.

Що будем робити, шановне товариство? - запитав Гриць, якому уже слина котилася, відчував наближення щасливої вечірньої години при ватрі, при небилицях, при шашликові, з "самою на бруньках". А тут усе раптово комітьголовою, чорт зна куди понесло сполоханого коня... Мовиться: рибалка то є: налив - випив, випив - налив, поки не наклюкаєшся.

Після однохвилинної наради, як то водиться в колі рибалок, Миколу, що зі страху почав щикати, залишили розбивати намет, а самі умигока подалися за конем, то не жарти: на свіжому повітрі лягати спати не заспівавши "Розпрягайте, хлопці..." Прикинули, що кінь погалопував дорогою, що вела до найближчого села, то й собі - ноги в руки - й за ним.

Прибігли закехані в село, темне, як в негра у вусі. Аж чують, хтось іде навстріч і такі мати загинає, аж дерева колишуться.

Пане! - окликнув Іван матюкальника. - Ту моторовий кінь не пробігав?

- Який кінь, човічку. Хто тепер на кони їзди. На ціле село півтора шкапи... Ту, човічку, гасають двоногі жеребці на мотоциклах, автах... Ади, курча патинки, щойно якийсь шубравець гнав на мотоцикли... по парканах. Без фари, то мало бракувало, аби з мене душу вигнав. Добре, що фоса була під руками, то я у багнюку дав нурка, наївся гноївки по самі вухи і мостік там, відий, утопив. Зуби. Ну!...

Товариство розреготалося... Бо той "сліпий мотоцикл", то був не хто інший, як їх Мартин.

То, нанашку, напевно, був наш кінь... Не смерділо від "мотоцикла" кі-нським потом?

- Який кінь? Ви що мене маєте за йолупа? За дурноверхого? Та то так вивчило, як сто дідьків вкупі. Видко, японський мотоцикл, без вихлопної труби...

- Вихлопна при нім, а от горівку загубить, - перебив темну особу конешукач. - Михайле, вйо! Бо як рибалитимемо? - набираючи з місця швидкість, заговорив до товариша Гриць. - То - не жарти...

- Дива. Коні - на моторах... Мотоцикли людям зуби вибивають. Дур-дом.- шамрав чоловік, рахуючи пальцем в ротовій порожнині останнього зуба...

БРОНЬ? БОЖЕ, ВАС БОРОНЬ!

Без броні нині не проходять дні. Все бронюється, забронюється, перебронується... Хіба лише дами розбронується... Скоро вже хати будуть броньовані. Дехто не тільки в бронь-автах їздить, в бронь-трусах навіть ходить - боїться радіації. Вікна броньовані проти холоду, а вже двері - проти злодіїв...

Наслухалась про це пані Світлана та загадала й собі забронюватися від лихих людей... З пенсії потроха відскувала, трохи в брата позичила, стяглася на півтори тисячі гривеньок і забронювалася од світа білого металевими дверима.

Сусіди шепталися: "Відки стара Халепа грошей набрала?". А п. Світлана сиділа 2 квартали на пісній бульбі та капусті, аби двері вмонтувати - на 6 замків: 4 малі і два великі.

Тішилася дверми, як дідько пеклом. Та не довго. Бо якогось там вечора завалили до оселі хлопці в колготках... На пиках, не на ногах. Двері без проблем відімкнули, зайшли у

квартиру, бабу скрутили і давай нишпори ти по квартирі. Поламане ліжко доламали, шафи поперевертали...

- Бабо! Де гроші? Бо будем утюгом тебе прасувати.

- То не pomoже, бо я вже стара. Зморшки не розпрасуєш.

- Ах ти ще жартувати!

Та й бабі копняка, та по шиї, та по крижбантах. Баба в гвавт.

- За що мене катуєте? Видите, що в хаті ніц нема, лише вода в кранику. Я двері для краси поставила, щоб від моди не відстати.

- За красу треба платити! Аби-с знала, як двері бронювати, а нічого за тими дверми не мати. Людей на кримінал провокувати...

Та ще бабі кілька запотилічників всипали. Баба зі всіх сил реве, аби сусіди вчули, порятували. Е ба! Двері броньовані, звуки за стіни не про-никають... Після візиту колготченків пані Світлана ледве відглипала. А тоді закликала майстрів, аби двері зняли, поставили старі... Боялася, що при-йдуть другі заколготовані.

Як нема в хаті, то й не обзаводьтеся броньованими дверима. Злодій, як риба, клює на наживку!

КУПИ СОБІ ТРОХИ РЕВОЛЮЦІЇ.

Зустрілися двоє вірних друзів по сміттєвих ящиках, збору склотари, каналізаційних спальнях-люках... Один при краватці, в шикарній костюмі, а другий не скажеш, що взагалі одягнутий.

- Ти, бачу, десь прилаштувався. Фраєр від Кардена...Ким укалуєш?

- Революціонером, а шо? - відповів той, що при краватці.

- Як революціонером? Ти шо, майданувся?!

- Майдан - любов моя. До того - штатним.

- Відколи революції платними стали?

- Не віриш. А дарма, брателику. Життя на місці не стоїть. Все рухається, йде вперед. Нині, як знаєш, тато з мамою за так не спить.- Понесло краватченка.- Ще при Леніні революціонери були добре оплачуваними.

- Сибіром їх труди оплачували. То я знаю зі школи. Роками каторги. То був їх Артек!

- Може, би й я став революціонером. Скільки платять?

- Добре платять. За денну зміну 120 гирини, а за нічну 140-160.

- Ну-ну...

- І цілі дні дурню на майдані гну... Загар приймаю... Можу влаштувати. Я відкрив фірму "Революція і К". Готую майданарбайтерів, навіть курси майданщиків організував...

- Ого!

- А починав з нуля. З ідеологічних переконань. Задарма горляку рвав, мок, на ментів пер... А потім утямив. Коли забракло революціонерів, їх почали наймать за гроші. Десятку за годину - махати прапором. Дальше - більше. А потім став професіональним революціонером, платним, що називається, і не лівим чи правим, валянком - універсальним поборником справедливості. Хто більше платить, того й революція розгнужданіша. Пра-цюю і вашим, і нашим, за преїскурантом - всім, хто "зеленим розпачем" - доларами розраховується. Це стало моїм ремеслом. До обіду революціо-нерив у таборі ПРУсів, по полудні в таборі БЮТів, увечері в суцїлістів... Хто платить, той замовляє собі революцію. Демократія ж. Свобода слова тіпа. Оплата погодинна. Як у шахтарів. За власні матеріали і інструментарій оплата додатково. Ну, там за бочкотару, на якій бубнять, за прапори, за плакати, за металні яйця.

Іще за розряд. Бо ж є, один товче по столітровій бочці, інший по дві-стілітровій, той на барабані грає. Так оцим іще й за вредність платять гривнів 15-20. І на харчі видають або годують, як на заріз. 30-60 гривньов на день. Якщо з провінції, проплачують за дорогу. А таких треба, щоб пред-ставлять регіони країни. Там запад, там восток, Одесу... Є у майданарбай-терів свій шарм, менталітет, щоб як насправді. Тут ещо й артистизм надо іметь, щоб так іграть, аби журналюги повірили, щоб з екрана телевізора глядівся. Щоб і ліцо - гроздя гніву, і усмішка помаранч-революції. Револю-ція революції не рівня. Це ж розробляється на рівні служб безпеки шпїйонів, дипломатів, політологів... Аякже ж. Хочеш власть преобрести, треба рожу не тільки корчить, але кишені вивертать. Потім вони собі встократ більше повернуть, коли при рулі влади опиняться. Всьо нині купується і продається. І революція також, бажано - за валюту. А в Європі взагалі революціонерів, коли їх не хвата, завозять з сусідніх країн. Я вже й фірму сколотив по організації протестів, мітингів.

- Може, возьмеш мене по старій дружбі на роботу?

- А ти тепера де трудишся?

- Продовжую бомжарить.

- Возьму. Як старого друга. Тіки з іспитовим строком. Щоб дров не наломав, не підірвав фірмі репутацію. Вчися гімн співати, прапорами ма-хать, кричати "ганьбу" і "геть", бігморди виставлять... Тоді приходь...

- А хїба платна революція буде вважатися дійсною? То ж підробка, фальшивка... Фальшивомонетників судять...

- Хто платить, той замовляє революцію! Всьо!

ЛЯЛЬКА

Онука Серафими закаверзувала, гей би хто врік її, спати не могла, пхенькала і крутила світом. Люди порадили жінці звернутися до ворожки, зняти вроки. Зібрала Серафима останні

свої гривневі статки, - недавно поховала чоловіка, то грошей тих, що в решеті води - й подалася до ворожки.

Ворожка пророкувала.

- Даю вам, пані Серафимо, ніс на відріз, як онука не зрихтувала вам чудний настрій, так що тіштеся! Якщо радощі від дитини, то й вона буде здорова.

- Ай, то що може бути такого? - пожвавилась Серафима. І сама почала дошукувати коріння того збадьорення.

- А може, в Оксанки зубенята проріжуться, то... А може, почне говори-ти... А більше що?

- Того мені не дано знати, лише то, що від дівчинки проміниться радість і втіха.

...Довго не довелося Серафимі чекати тої щасливої напророченої миті.

Прийшла якомсь, дивиться, а онучка жвакає беззубим ротиком брудний целофановий пакетик: о то вже, видно, й зубки пробиваються, стає дитина зубастою.

Відбирати торбинку в Оксани, - а з неї якісь папірці проглядають. При-дивилася, зелені, ще ліпше придивилася, не просто зелені, а американські - на доларові купюри схожі... Чи не привиділося? Розгортати, а целофан скле-ений, заправований. Сюди-туди... Розірвала пакетик... 20-тидоларові купюри, зеленим листям опадали на підлогу. Серафима з радощів аж підскочила, мало на Оксанку не наступила.

- Ой зелене жито, зелене, хорошії гості у мене... - заспівала відому пісню, - та й дитину на руки, та й виціловувати, танцювати. - Ади, яка потіха! А де ти, Оксаночко, той пакетик роздобула, де? Дитина тільки усміхається і дідікає... то споглядає на "божевільну" бабусю, що збирає тото зеленлистя та кричить:

- 80, 100, сто двацять, сто сорок... Тисяча... Дві тисячі доларів, Окса-но!!! - завершила лічбу, відмолодла аж, аж зморшки з лица повтікали, щоки зарум'янилися, як в юності... - Де ти, дитинко, на той Клондайк натрапила?

Дитина вийняла пальчик з носа і тикає на пластмасову обезглавлену ляльку. Серафима тільки розкрила ротovu порожнину, схожу на ластів'яче гніздо. І все зрозуміла. Оксанка, бавлячись лялькою, одірвала їй голову, целофанова торбинка з валютою була усередині ляльки...

- О, золотко ти моє, о, ти мій пуп'яночку, аби тобі Боженька здоров'я дарувала, аби нам щодень доля ручку зеленила.

Тут же доглупала жінка, звідки американська валюта, що наповнює життя озоном, від чого дихать легше стає... Та заговорила сама, наче до себе, але зверталася до небіжчика -чоловіка Серафима і царства небесного, а може, й до чистилища, чи пекла, бо була переконана, що її чоловік у ті вищі райські інстанції не потрапив, бо грішником був: любив за комірець закладати, а той, хто закладає, під патерицю диявола підпадає.

- Ой, Серафиме, Серафиме, що ж ти начинив, нащо гроші у ляльку зашив: і сам не гам, і нам не дам, бідочко... Ади, якби тоті кошти були коли-с не мав за що пити, то би, може, був тебе віхопив з лабет Костомашеньки, а так... Тобі Господь тото простить, бо гроші збереглися...

Але не простить тобі Боженко того, що ти від мене гроші ховав, та у целофани складав... Того ти, моркотику, й товкся шафами та шуфлядами, підлоги зривав, по-душки розпорював, образи вирізував, яблінкам коріння попідкопував перед тим як піти, шукав капітали, що-с від мене заховав, бо пам'ять у тебе горілка відобрала... Ади, сховав-їс, ади, якби-с був не жьилував тих грошей, по ляльках не розпихав, а може, й ще десь, то би-с і нині жив, небо завсігди вторене, туди ніколи не пізно...

А до Серафими, якби Голос з неба: "Серафимуню, то я для тебе беріг, і ще десь мало би бути скарбів зо 5 тисяч доларів, бо-м мерз по Сибірах, складав докупки, аби на чорний день, на старість приберечи..."

- А де ж ти тоті гроші поховав, голубочку, де?

Та ніхто не відповідав жінці. З того світа не телефонують...

- Їдьмо, внученько, в гараж, - звернулась до Оксанки, що бавилась безголовою лялькою. - Може, ще десь щастя запорошилося. Покійник і в гаражі перевертав усе догори дном не раз... Зробимо повторну ревізію...

ТАЧКА - ЛЮБОВ МОЯ

Престижні "тачки", як і дачки - любов не тільки українського політичного бомонду. Чорними, очистими, потужними тарантачками з шкіри пнуться, але обзаводяться бізнесменчуки, крамарі, торговці та багато іншої грошовитої братії, для яких чорний лімузин - вершина щастя, земні небеса.

Серед політичної еліти держави катати свою персону та наближених до достойного тіла дешевшою "лайбою", ніж 100 тисяч американських доларів - вважається мало що не ганьбою.

Наприклад, нардеп, найрегіональніша фракціонерка Партії регіонів, велика вболівальниця за щастя народу Раїса Богатирьова катається на суперсучасній тачці "Порше Каєн турбо", ціна якої лише мільйон гривень.

Стовп серед стовпів українських багатіїв нардеп-донець Ринат Ахметов запрягає аж два броньованих "Мерседеси"- двійнята. Ці шикарні машини однакові ззовні, зі схожими номерами... Звичайно, на двох "мерсах" водночас цей панисько не фірманить. Це робиться для безпеки коштовного олігарха з метою заплутати "мисливців" за дорогоцінними особистостями, - усіляких кілерів, снайперів, стрільців.

Ще один з орлів Партії регіонів Б. Колесников газує на сьомій моделі BMW, його сподвижники В. Хомутильник, Тетяна Засуха кохаються в чорних мерседесах класу S.

Надають перевагу маркам цих "колимаг" і нашоукраїнці П. Порошенко, О. Третяков, М. Мартиненко, Р. Безсмертний. До мерседесолюбців нале-жить і Ю. Тимошенко, щоправда, їздить на старому "Мерседесі" S- класу, броньованому.

Ще одна когорта високодостойників роз'їжджає-фарить на іномарочних джипах. Зокрема, Йосип Вінський, Микола Катеринчук, Олександр Турчинов...

Кажуть, що саме через це й вітчизняних "запорожців" не фарбують в чорний колір, щоб не

плутали з "мерсами", щоб, не дай Боже, не урвали честі сильним світу українського.

Але народ дає собі раду. Нині у нас без тачки ніхто не обходиться. Її можна придбати й за всі 260 грн. в будь-якому господарському магазині держави: "Мерседес -кравчучка" - одно колесо два ручки, "Джип-кучмовоз" - под навоз, "Плющовоз-лиховоз". Ці трансзасоби найбільше водяться в простолюду, бо не дорогі, працюють на природному фасольово-гороховому газі власника, і в штанах тепло під час руху. Та й , що дуже важливо є, - не псують шановного демократичного повітря. І не треба на права здавати, даїшникам хабаря давати, техогляди платити, аварію не вчиниш, кон-венцію ООН не порушуєш щодо забруднення атмосферного повітря вихлопними газами... Хоча, зрештою, й життю теж цей вид транспорту загрожує - покатаєш такою "тачкою" день гній на грядку,- руки відпадають, коліна починають погинатися в різні боки...

Якби не ці тачкарі, то би й ті, верховні мерседесці, не ганяли навіжено, не полошили знервонаний електорат.

Отак і будуєм суспільство рівних можливостей - тачкарів. Тільки одні катаються на кравчучках, а інші - на мерседесах.

Справедливість, я на сорок вісім!!!

2007 р.

ПЕС-ПОСТМОДЕРНІСТ

Пес, як мені здавалося, чимось був схожий на сучасних постмодерністів. Чи то на Іздрика, чи то на Ірванця, чи то на Андруховича, "Умберта Хека", чи на "Польові дослідження пиломатеріалів з українського сексу" О. Забужко. Він був надто стрепіхатий, місцями пархатий, місцями злинялий, хвіст наполовину обгризений, але фірмовий: на ньому теліпалась срібляста бірочка "made in ITALV", кінчики вух заляпані у зелену фарбу, до того, ж біжучи тротуаром, намагався по дорозі підмочити репутацію суспільно значимим іще советським "пяним" стовпам.

- Шо таке?! Шо таке?! - запитував я сам себе, побачивши, як собака, коли закінчилися стовпи, підбіг до липи, під якою спав звалений алкоголем бомжик, обнюхав його, а тоді підняв задню лапку... Щоправда, намочив терени , що прилягали до матні сплячого красеня, аби не викликати, либонь, до себе підозри. Хіба це нахабство не в стилі постмодерників?

Підмочувати репутацію не своїм! Опинившись на території стихійно організованого базарчика, яких в кожному місті нині хоч греблю гати, "модерніст" підбіг до гірки помідорів і то все покropив, як стовп, як бомжа.

- Ади, які вони помідори продають, - розкричався якийсь панисько, що стежив за торгівлею з шикарно оздобленого трусами різних розмірів балкона, на цю собачу авантюру. - Поки баби зуби точать, пси помідори обгиджують, а трудящі потому ті помідори будуть їсти, ще й великі гроші платити.

Перекупки, що стояли гуртом і розжовували якусь пікантну новину, обернулися. Нахабний песмодерніст саме завершував "освячення" купки бананів.

- Йой! Та його, суку, замало повісити! То вже не перший раз отакої витворює, - висловилась

одна з них, яку прозивали Пилодрама.

- За що повісити ? - запитала її допитлива подруга, яку прозивали Ніхрінасібе.

- За хвіст! Аби знав як людську працю нівечити.

- А чого саме за хвіст?

- А за що?

- За кару...

- Так то ж самець. Видиш, знизу, під черевом, має рурку.

- А як сі урве. То не є конче екологічно.

- А оббризувати сечею людську працю - екологічно? Він позавчора мені обробив 10 кільо свіжої цибулі - ящ-щ-ик! Екстриммм!

- А чого йому Петро пошкодував учорка і позавчорка кавальчик фляка? Пес також хоче їсти. Це ж Боже створіння, друг людини. Дав би йому хоч сто грам ружової ковбаси...

- Як тобі так шкода пса, то забери додому, - сказав продавець масних кавалків п. Петро, якого прозивали Євро Пейський... - Я ще буду тутка на псів робити. Вже доста з мене бомжів, наркоманів, податківців, сантехніків з санстанції, всіляких екологів, що лише й пантрують, аби тобі сі кишени грішми не засмічували...

Тим часом собака, аби не нахапати по фестмодерних вухах, ускочив у підвал багатоповерхівки, біля якої буяв базар Баямаре.

- Доста того собачого мародества. Зробім облаву і на тому буде!

- Маріє, гов! - запропонував фермер Луї Мокрина, що продавав сметану. - Петре, застріль заразу! Під хвіст насип му шроту... Смерть катам!

Торгівці не на жарт збунтувались і подались у головні двері підвалу: ловити пса-кривдника. Коло одного з підвальних вікон на варту поставили сильну в руках тьотю Вротю.

- Світить ондечки зеленими очима, - почулося з темряви. - Петре, стрілій.

- А як укуси... Тогди що? У лікарні нема уколів від сказу.

- Ти що думаєш, шо сі хлоп казатиме від страху? Від влади, - йинша справа.

- Який хлоп, пес!

- Ну той що, най сі казатиме. Легше його буде повісити. Борше піна піде з писка..

Петро, що торгував м'ясними делікатесами і мав при собі завжди шріт-рушницю, остерігаючись в такий спосіб нападів м'ясних рекетирів, і якому пес добряче в'ївся в шкуру, аби підтримати облавників, ускочив у підвальний сходовий отвір, і таки для загального добра пальнув у бетонну стіну.

Підвал завив несамовито, різними голосами. Лунав страшний дзвяквіт і немилосердний котячий вереск. Хтось комусь наступав на хвоста, мабуть.

І коти з підвальних розбитих вікон - щонайменше сто тисяч - першими повалили на світ божий, за ними повискакували і дали дьору бомжі, пси-каліки, і кілька щурів.

Тьоті Вроті, яка страхувала вузьке підвальне віконечко, щоб зловити собаку, на шию замість пса виплигнув переляканий сибірський котюга. Вротя звавкотіла і впала. Кіт з перепуду піднатужився, зробив сальто-мор-тале... і вскочив прямо в бідон з сметаною, яку продавав Луї. З бідона лиш хвіст наставився, як паличка даїшника, чи пагін екзотичного вазона-африкана, що ледь погойдувався, хоч і вітру не було.

Фермер, оцінивши содіяне, схопився спершу за голову, а відтак хутко за "ріпку-хвоста" і витягнув кота з сметани, але втримати його не зміг, аби з жалю облизати, а відтак вдарити головою обо бетон, щоб більше не кортіло чужу сметану лизати. То була дуже масна сметана! Представник родини котячих замявкотів та вислизнув йому з рук. Відтак обтрусився, і цим затраскав від ніг до голови анцуг гендляря. Люто м'явкаючи, рвонув до підвалу сусіднього будинку.

- Якби сметана була густа, сепараторна, то кіт би не втонув... - тлумачив бачене, регочучи, якийсь п'яндилошка.

Все це дуже розлютило фермера.

- Я тобі, котяро невмивана, того не прощу, - провадив він своєї. - Я не дозволю, аби в сепараторні сметані у час економічної кризи, смердючі коти купалисі, то не комунізм, то капіталізм, то моя сметана! Я тобі, кішкін кот, вуса повисмикую. - Витягнув з нагрудної кишені костюма мобільника-дебільника:

- Альо! Алло... Миліція, алло... Та кажи алльо...

Видко, сигнал не доходив до адресата, і фермер, знаючи повадки свого заплилого сметаною мобільника, підбіг до крислані-липки, поліз на неї і звідти продовжував телефонувати:

- О! тепер зовсім інші кальоші. Ви мене чуєте? На проспекті коло кафе "М'ячик" кіт у сметану впав, альо...

- А він шо не вміє плавати? Ми не товариство рятування на водах, пане чолвічку! Дзвоніть у службу пожежного нагляду. Менше пити треба,- реготала трубка.

- Кіт мокрий у сметану впав, при чім тут пожарники? Чистий дурдом.

На тому боці, либонь, не стали далі слухати "шизанутого", то Луї уже звертався до Господа. Але далеко не на ангельській мові. Вимахуючи мобількою, вичитував і звідти, і звідси всім апостолам, серафимам, херувимам про те, чим вони там на небі займаються, невже там заблокували небесну Верховну Раду, мікрофони поламали, аби не мати звязку з масами, і тільки белемкають язиками.

- Бідон сметани котові під хвіст? Та я в Страшний суд подам...

З вікон підвалу продовжувало вискакувати перелякане котячо-собаче драпіжне паньство. А з ним й перекупки. Бігли до Вроті, що лежала в калюжі, підклавши під голову здохлого

пухнатою щура, і йойкала.

Поки люди вовтузились коло переляканої жінки, пес "маде ін Європа" спокійно вийшов з протилежного боку підвалу, рознюхав чим пахне в повітрі, підбіг до базарного товару, "покропив" ящик апельсинів, вискочив на Петрів стіл з шинками, полядницями, ковбасами, підібрав собі порядний шмат найм'яснішого і, зіскочивши, узяв курс на підвал протилежного буди-нку, де облави не було. Але Петро, угледівши таке неподобство, у два кроки опинився коло свого "жигулика", знов вихопив з багажника рушницю і прицілився в модерніста, що вже мав сховатися у підвалі. Гаратнув з двох стволів по собаці, та розбив тільки чотири піддони домашніх яєць баби Вроті, а пес, махнувши оранжевим хвостиком, сховався у підвальних бе-зоднях.

На цьому інцидент не вичерпався, бо хтось з жителів будинку, що почув стрілянину, зателефонував у міліцію, що коло підвалу будинку Китайська стіна кілери розстрілюють перекупок.... На цей раз міліція не забарилась. Нагрянула блискавично. Саме на той час баба Вротя, що вже відійшла після другого пострілу, яйця якої розстріляв Петро, добиралась йому до очей, вимагаючи відшкодування збитків.

- Хто стріляв? - вискочивши з авта, питав озброєний, у бронезилеті міліціонер.

- Пес украв у мене уже штири кільо шинки, - збрехав Петро. - А в сметану Луї кіт заваливсі... Щодень ту дезинфікує фрукти і овочі... Скільки терпіти цього пісятеля?! Куди дивиться уряд? Ви беріт у міліцію пса і kota, а не християнина.

- Короче! Хто видів, як то всьо відбувалося? - гнув своєї міліціонер.

Перекупки, аби не бути свідками, розтеклися хто куди, навіть баба Вротя залишила яйечню напоталу, дала ногам знати. Луї сів на свого мотоцикла, де вже прилаштував бідона, і тільки дим за ним закурився.

Петро намагався уникнути буцегарні. Пропонував стражам порядку і шинку і ковбасу, не лише ружову, і все решт, аби тільки відкараскатись...

Як далі розвивались події не знаю, бо теж утік, аби не потягли і мене до міліції як свідка.

А пес вижив, через кількоро днів я бачив його знову в роботі. На цей раз він обробляв у дворі колишнього комунального гицля-розстрільника без-притульних псів, випрані простирадла і килими. А тоді на пресу, залишену двома поштарками під огорожею, - демократичну вільну - вельми велике завоювання демократії, - йому, бачите, насц... хати. Фестмодерніст - і на тому решта! Що ти з постмодерніста візьмеш!

P.S. Як я довідався пізніше, цей псяра був знаменитий і тим, що покусав делегацію членів опозиційної партії, котра виступала проти безнамордного утримання друзів наших менших.

ЇХ ТІЛЬКИ ГОРІЛКА РОЗСУДИТЬ

(Із розповідей старого вчителя)

Колись, за совітської влади, діяли так звані громадські товариські суди. Вони й тепер не заважали б, обрізали б хвости хабарям, що дають Вашачествьсуддям за дріб'язкові справи. І я мав честь у селі очолювати такий суд. Якось з райсуду мені передали справу. Суть її

полягала в тому, що Петро Кучер з Іваном Лисим побили горшки не на жарт: Іван поламав Петрові "тафльові двері", а той, в боргу аби не бути, потрощив Іванові "черешньову шяфу".

Мусив я розбирати справу. Перед тим, як починати засідання, кажу:

- Петре-Йване, перехрестіться догори ногами... Йдіть, та й купіть по фляжці горілки, бо йнакше суд не зможе прийняти правильне рішення.

Вони на мене повитріщували баньки, не розуміючи: чи я жартую, чи правду мовлю.

- Вперід, чого дивитесь, не бачили давно? То зара я вам покажу, де жаби квакають і верну справу назад в райсуд. А там фляжкою не обійдеться, там треба буде не одну і не дві поставити, аби в тюрму запроторили обох за нищення комуністичної власності...

Послухалися. Хоча пішли, як по свою смерть, таки принесли.

- А тепер, - кажу і підсуваю гранчаки, - сідайте і наливайте.

І собі, і жінкам, і його честі - судді. Нема чого очі вибаннячувати. Пиймо, браття, пиймо ту, бо в тюрязі не дадуть...

Зніяковіли, не беруться за виконання мого наказу, тоді я сам розпечатав пляшку і налив кожному.

- Вип'ємо за наше і ваше здоров'я, аби-смо було годні вийти з тої халепи на дорогу цілі і неушкоджені. За вас, Петре і Іване... красивих і чесних. Щоб ви ніколи не чули, як щебечуть солові-кулемети на лагерних вишках, не стали тюрмачами...

Випили. Знов налили. Розговорилися. Я вже й не конче вміщувався в їхні суперечки, хай розвантажать свої серця від ненависті.

А перегодя вже й своє слово вставляю. Аква віти підливаю...

- Хочеш Іване, аби Петро і його діти, онуки тебе проклинали цілий вік? Коли посадиш його в тюрму за "тафльові двері". А ти, Петре, хочеш аби твій найближчий сусід гнив у сибірах? Та ми християни чи ньи? Ану кажи ти, Петре. Чи ти бусурман?

І отако помало, підливаючи та загризаючи, лякаючи та апелюючи до їх сумління, бачу, сусіди почали погоджуватися на мирову.

- А він мені хоть порубані двері замінить? - врешті запитав засоловілий Іван.

- А чого не замінить. Двері хіба ті варті якихось п'ять літ тюрязи? Я думаю що за такі роки мож заробити теньгі гроші і хату збудувати, не якісь дві півки дверей... Наливай! Вип'ємо за тебе, Петре, аби тобі Бог дав розуму двері нові Йванові укласти, а Йванові - тобі меблі відкупити.

- Най буде, але аби мені більше не ліз в город...

Поки оговтали тоту літру горівки, то дійшли консенсусу і суд благо-получно скінчився тим, що сторони подали собі руки, а жінки поцілувалися.

Йшли ми додому з сільради попід руки, а жінки між собою щось веселе жебоніли та реготали. Ще-смо заскочили до буфету. Судопозивач і від-повідач навперебій пригощали. То за пивом ми уже затягли дружно: "У сусіда хата біла, у сусіда жінка мила"...

ГУСАК

Подалася баба на долинську торговицю з своїм гусаком, бо казали люди, що нині добра гуска стільки коштує, як колись корова. То стояла, то ходила, пропонувала свого лебедя, та ніхто чомусь не поспішав купувати. Вже би й додому пора збиратися, а з порожнім пулярисом нема чого, бо гріш на господарці конче звабився б. Дров ні тріски - ні зварити, ні спекти...

- Паноньку, - просить жінка вусатого джигіта, що гойдається попри неї. І, здається кльонуло..

- Кілько просите за цього горобця, пані?

- То гусак на шість кіля потягне, але прошу, як за цвіркуна...

- Ого-го! Жид за таку ціну в Одесі купив цілого слона. Щоправда, без хобота. А ви за отово колібрі... Бувайте... - рожевить вуса усмішкою.

- Ей, паноньку, та я попущу, зторгуємось, та ми свої люди. Ви, виджу, файний чоловік, то поратуйте файну жінку... Мені треба дров купити. Якби-м мала чим розтопити в кухні, то би-м і гусака засмажила... Я би го спекла на вічнім вогни, що у центрі села задурно горит і вдень і вночі, але то пахне криміналом, там хіба мож задурно руки та крижі загірті. Я вже таке мала, за совітів, коли мені дали 15 діб буцигарні: місто замітати, бо осквернила паміть невідомого солдата, а я лише на тім вічнім вогнику курку присмажила...

- Хотів би-м, поважна пані, вам допомогти, та скажу вам правду: в кишнях вітри свищать.

- Пане, та якийсь казав, люди - не істоти, то я вам продам у борг.

- А то як? - вщипнувся за вухо чоловік. - Ми на базарі, ньи?

- Але ми собі файні люди, ньи? Я вам даю гусака, а ви мені гроші принесете...

- Після дощика в четвер, - жартував, гадаючи, що "гусачка" не позба-влена почуття гумору.

- Най буде і в четвер, але би ліпше у базарний день...

- А як ви мене або я вас, не дай Боже, не упізнаю.

- Я, пане, дам вам свого козушка, - пропонує жінка, - ви сі в берете в нього, то я вас мушу впізнати. Беріть!

- Якщо така камазелія, то я, пані, буду у п'ятницю ту, в чорнім капелюсі з білим паском.

І жінка всунула панові під паху гусака, бо не встигала на поїзд, щоб додому дібратися.

Наступної п'ятниці приїхала баба на базар за боргом. Визирала пана в капелюсі, але, як на лихо, всі пани світили лисинами або сивинами, заледве одного угледіла, і той обізвав її

москалькою, що зазіхає на його авторитет і свободу, чіпляється.

- Видко, мій пан заслаб, або поїхав у командировку кудась, - зажурилася. - Мій син як поїхав у командировку тому пять літ, то донині не вернувся, - маркотно було на серці в жінки. Вигороджувала свій необачний вчинок, як тільки могла, аби заспокоїтись, виправдати того симпатичного чоловіка, якому хотіла догодити.

- Якби я знала де панталаха живе, то би-м навідала. А може він сам живе, як я. Може, заслаб і нема кому йому води подати. Або чого би не прийшов... Гусак, то ще не всьо. Я годна ще почекати на гроші, йой! - та й подріботала на вокзал, затискаючи в руці пенсійне посвідчення, яке давало право їхати на "Руті" додому безкоштовно.

Короткометражки. З репертуару М. Тлустої

ХТО ЩО МАЄ В ШТАНАХ?..

Йде одна пані - Марійка Тлуста - пишна та гожа, спортивний костюм шпанується на її зухвало ексклюзивній статури, мало бракує, аби по швах не розшвахнувся - з колорадськими жуками воювати гостинцем с. Новичка. Назустріч знайомий чоловік.

- Ви, що маєте тут поле? - запитує в жінки, аби не проходити повз, як попри стовп.

- Маю, в Ланах, - виладовує, як товар на полицю, біленькі зуби пані, підморгуючи ваговитими персами.

- А я маю - в Штанах! - вишкірюється тризубим усміхом й собі пан.

Пані при цих словах засунула червоною запоною уст усмішку, засо-ромилася, зайшла густим рум'янцем.

- Що Ви таке потішне говорите? Я Вам, прецінь, не вертихвістка якась, а ще інженер...

- А що я Вам поганого сказав? Я по процедурі...

- Ну...

- Не - ну. Бо то не антилопа-гну! А я таки маю в Штанах порядний кусень... поля, пані. А Штани, пані, - то так сі урочище називає. А ви собі думали... Як не вірите, зателефонуйте у сільську раду, не майте манорії робити з інженера батяра.

Після цих слів пані ще дужче завстидалася, кров їй вдарила в лице. Лишень сказала:

- Перепрошую! - і дала ногам знати... То вже жукам перепало!

ХОТІЛОСЬ ХАП-ХАП, А ВИЙШЛО СМИК -СМИК

Дивлюсь отак, по дорогах сунеться хмара авт, а попри - повнезно стопарів-махальників, а серед них чимало пань, не те, що жінок від кухні. Але, коханьита мої злоті, не махайте

руками, не спиняйте усіляке їздо, бо то може мати кепський фініш.

Адивіт, мені тамтої осені треба було наалярм дібратися в одне місце. То я стала коло фоси, махаю руками, а на всяк випадок наставляю світлофори-коліна, аби шофери не думали, що я вже така неңдзна, що ніц не маю гід-ного.

Ба, дивлюся, біла "Волга" зарипіла і стала коло мене, як вкопана. За керівницею не шофер, вгень: з під носа вуса-полум'я, голова-кучері, ніс з натяком на гоголівський... Сідати, не сідати... Як не сідати, коли музика кличе!

Поїхали. У Болехові мені вілазити, я - за пулярес, а там лише вітер. Видко, Міцько мій повішпортував усьо "на пиво".

- Щиро вам дякую! - кажу. Думаю собі, такий файний хлоп завсти-дається у файної дами брати за проїзд. То му в знак вдячности колінами фест блиснула...

А він у відповідь:

- Я таких грошей, як "дякую", не визнаю. В нас уже такі гроші не хо-дять... А коліна притримайте до кращих часів, - та й газу... - Ти мені сі зараз розплатиш...

Я тово-сьово, перепрошувати, а він у Моршинськiм лісі стає, бере з багажника верету, мене за руку - і в корчі. Мені, коханьита, налаковане волосся на голові дибки стало. "Ну, думаю, вже-м сі доїздила, вже-м сі до-махала".

... Така файна полянка, трава по пахи... Шофер кидає верету на траву...

Прошуся в нього:

- Побійтеся Бога, у мене чоловік, двоє діточок, я до церкви ходжу...

- Нічо, нічо!. То одно другому не заважає! - каже шофер. - У мене сорок кріликів... Бери, та й рви траву!

То ще добре скінчилося, коханьита! А могло бути... Не махайте, жіно-чки, перед легковими автами руками, не робіть з ніг світлофора, бо будете не лише траву для чужих кролів микати...

КІНСЬКА ДІСТА

- Міцько почав уже так ржати, що най сі сховає Содукова кобила.

- А ти менше підкладай, то не буде по чужих бабах шарити.-

- По яких бабах? Я лігаю спати, а він по баняках шарит...Сів на діету, до того ж кінську.

- Тому й ірже, від доброї їди його огерит, на скакотеку тьигне...

- Якби ж, Оксано, якби... Якщо посидит на тій кінській діеті, ще зо два тижні - копита відкине. Як Божий день! Ади, то від реклами. Прийшов ось-дечки зранесенька до мене і

каже: "Дивиси, Марусю, кінь овес в основному їсть, а який моцний. Переходжу і я на овес і бураки. Весна - авітаміноз. Газета пропонує на сніданок їсти вівсянку з медом на перше, на друге - хрінину: бураки з хрінном, посипані вівсом, а на десерт - компот з проро-слога вівса.

І почалося! В обід вівсяні печенючка, подрібнені гілочки конюшини з ложкою калини. "Геркулесом" залапшив. Лише за вухами тріщит...

Я йому співаночку" Наїламсі "геркулесу" іскинула тонну весу..." А він - нуль по фразі. Хрумкає свій овес... На вечерю зрихтував собі вівсякову зупу і кінську кувбасу - ружову, задовбану добавітелями, тіпа ковбасного виробу. З вівсяної соломи чай. Терebить, як січкаря, аж страх бере.

Четвертий тиждень на вівсі, гей! Схуднув, дістав чи то мотелицю, чи кобилицю... Орати треба грядку, а він носом оре подушки на канапі, підня-тися не годен, то вітрісаю го разом з постіллям. Тогди, як сі вдарит до підло-ги ребрами, схарапудится, пофуркоче і знов п'є воду з вівса. Мала-м огира в хаті, а дієта зробила з нього квояка, шкапу. Хоч до стайні заганяй. А всьо від реклами!

Марійка ТЛУСТА

ЩО ТАКЕ ІНТЕРНЕТ

Приїхав Олесь з міста у село до дідуся в гості. Дід, як це притаманно старшим людям, рота не зазирає, хоче внукові похвалитись, що й він не ликом шитий, що й він на гребені наукового прогресу перебуває.

- Ви кажете, дідусю, що за вашої молодості все трималось на інтернаціоналізмі, а тепер - на Інтернеті, ви хоч знаєте, що таке Інтернет?

- Ну... як не знати. Я з інтернетом усе життя на "ти". І колись, і тепер.

- Ну-ну, - підсміхається онук у ярові вуса, що почали сіятися.

- То таке, Олесю, що все наче й є, особливо - у газетах, а насправді того нет. У нас уже колгоспу нет, а нет колгоспу, нема де що вкрасти, дров нет, бо грошей нет, світла у нашому селі уже місяць нет, а головне - зараз справед-ливості нет... Отаке во! І то всьо разом буде повний Інтерн-є-єт!

Онук засміявся з дідових розказнів, бо собі додав до того "нету":

- У Львові води нет, газу нет, зарплати нет... Туалетів безплатних нет...

- Ну то що? Чи я тобі щось не так сказав, Олесю? - прижмурих очі дід. - Я колись черево мав, а тепер і його нет!

- Всьо так, діду, але Інтернет - то є глобальна система. Світова паву-тина... Супер!!!

- А правда, правда, Олесю! У Африці взагалі цивілізації нет, в Латин-ській Америці, в Індії лише людей повно, а нужників також майже нет!. На цім "нет" світ тримається. І ніколи так не було, щоби усе в людей було. Усе чогось "нет". З отого нет і випучився інтернет!

КАПУСТУ САДЯТЬ ЛЕЖАЧИ

Спроваджувала сквекруха молоду невістку Оксану капусти розсаду садити, то повчала всіляко, а на самкінець наголосила: головне, - щоб лежачи..

- А ти знаєш як лежачи? - перепитала, коли вже невістка виходила з хати.

- Знаю, знаю! - запевнила Оксана велемовну вчительку, - аби тільки спекатись тих постійних повчань. Та не видати свого сільськогосподар-ського невігластва, б ж у місті до заміжжя жила, з капустою мала до справи хіба що в борщі та салаті.

- Ну дивися, бо розсада дорога, як капуста не прийметься...

Що буде після, Оксана вже не чула, вже вдихала густі аромати весни, надушені літеплом дощучу, котрий щойно пробіг над полями.

Довший час чекала сквекруха на невістку, котра барилася. Нарешті та придибала... Уся, як колгоспний трактор - у болотах...

- Йой, а ти чого така, як дідько, вімащена, гей! - лише сплеснула в долоні сквекруха. - Тобою, що грядки волочили? Усю масну землю з грядки на себе забрала...

- Хляпавиця ж, - відповідає невістка. - А ви казали лежачи садити. То я лежачи й садила...

- Аби тобі добро, Оксаночко, було... Йой, відкачайте мене, бо вмру... То ж ти валялася по грядці.. А то треба було лише розсаду так впихати в землю, щоби листячко лягало боками, як зівялі вуха, ха-ха-ха... Ото вже невістки пішли...

- Звідки мені тото знати? Лежачи то й лежачи, - виправдовувалась присоромлена невістка. - Нині усіляких календарів, порад. Садити в парні, непарні числа. По Благівіщенню... Спробуй розчовпай... Сквекруху треба слухати, ньи? - стягала з себе обшмаровану одержу зарум'яніла Оксана.

КАРТИНА

Зайшов якомсь в будинок "Просвіти", на виставку творів місцевих художників -велетнів. Серед них карлики не водяться! Отак вони вважають! Розглядав ляпопис-гундопис, сердився, обізвав пензеликами двох, з робіт яких вони зовсім не вимальовувалися як художники. Прибиральниця Ромко, який мене знав, почувши моє гундосання, взявся розраджувати:

- Та чого ви так живописуєтесь?

- Ту разом з деякими картинами треба би повісити тих, хто їх базьграв.

- Не говоріть такого. Я вам щось оповім і ви заберете свої слова назад. Ось попередня виставка була. Приніс свої роботи і художник Ге Випе-ндрьожкін. Не мав часу їх розвішувати, казав, що ніколи: справ по горло, ще до того мав його зуб боліти, і, як завжди, побіг у алкогольні всесвіти. Картини розвішали ми без нього. Через тиждень захеканий Випендрьожкін вбігає до залу, і, відшукавши свої полотна, розшлякувався до дзенькоту шиб

на вікнах.

- Що то за мудак мою картину догориногами повісив, повісити б його за писанки! - кричить-захлинається.

- Ну, а ви теж добрий, - кажу йому. - Треба було внизу полотно підписати, то ми б так його прилаштували, як Бог приказав... А то у вас тоді мав зуб боліти... попробуй розчовпай де ноги, де голова, а де руки... Ви ж не один такий ловкий... Оно на картині Дуралевича дівка має вісім рук і дванадцять ніг, три пари грудей... Але ви не переживайте... Ваша картина й догори-ногами йде на-біс. Всі кажуть: "В ній щось є!"

- Та ви шо?! Компліментіруєте? - збентежився Випендрьожкін.

Я забожився.

- Якщо так, то нехай. - І побіг...

А через два дні якийсь канадійський колекціонер-вар'ят тим смаровидлом не міг на милуватися, купив картину. Добрі гроші заплатив. Ще й мені за винахідництво перепавав від Випендрьожкіна - доляр. А ви кажете - базьгранина. Як ся на тото дивити...Увесь світ - картина догори-дригом: базьгранина. І нормально!

ТОСТ

Зарізали бика. Куми свято свіженини справляють, чарку за чаркою тягнуть та тости голосять. Газда щораз піднімає келишок за здоров'я кума, що наробив йому так багато рожевого м'яса. Різникові набридло, то він - до кума:

- Давайте, куме, хоч раз вип'ємо за щастя!

- А хіба то не все одно? Як чоловік здоровий, то й щасливий.

От ви наробили мені 40 слоїв консервованого бика. То я буду їсти бичачину і буду здоровий, як бугай. Як буду здоровий, то буду щасливий... Я так розумію.

- Ой не так, кумоньку солодесенький, не так! Ади, ваш бичисько мав здоров'я, та, як видите, щастя не мав. Ви йому віку вкоротили дочасно. Ну, давайте, стукнемось за те, щоб ми були не лише здоровими, але й щасливими. За щастя!

І вони дружно перешили чарки.

ЯК ПАНІ ВОША ЖИТЛО ВИБИВАЛА

Прийшла Воша у відділ соцзабезу.

- Пане начальнику, - звернулася до головного соцзабезівця, - я не маю де жити, допоможіть знайти квартиру.

Почухався начальник за вухом і стурбовано сказав:

- Будете жити у Івана у вусах. Там сухо і файна вентиляція.

- Най буде, - погодилась леді Воша. - Дякую.

Через кілька днів знов Воша на прийомі у соцзабезі.

Скаржиться:

- Я там жити не можу, мені там шкодить на здоров'я. Іван курить, а в мене - астма.

- Можу запропонувати хіба що нижній поверх у Марусі... - сказав чиновник. - Там, може, трохи сиро, але жити можна...

- Най буде, - погодилася пані Воша. - Сподіваюсь, Маруся не курить.

Ба, через добу знову Воша прибилася у соцзабез.

- Що, знов вам щось недогода? - питає начальник.

- Як вам сказати. Удень, коли сонце гріє, ще би могло бути..., - закашлялась Воша.- А вночі... Проснулася над ранок, а я у вусах Івана. Іван курить, як швець, а в мене - астма...

О, ба! Як не колом, то ломом!

РОЗПУСТА З ФЕМІНІЗМОМ

(фейлетон гендерний)

Якби колишня фундаторка фемінізму, наша славна краєнка Наталя Кобринська знала, до чого доведе її боротьба за рівноправність жінок з чоловіками, то в домовині перевернулася. б

Нинішнє високовольтно декольтоване жіноцтво до того вже ген-дернулось, що коцюбою носа їх пластичного не дістанеш. А інтеле-ктуалам-гендерьохам все іще мало, писки їм не замикаються: по всіх усюдах чути крики і гомон - і в пресі, і на телеканалізаціях, і в літературі... - всюди - подавай їм на тарілочки фемінізм з оргазмом. Що значить: вискакуй з шуби моралі голяком - подавай вседозволеність - моральну розпере-заність до безкраю.

Професорка Інституту літератури гросфеміністка Тамара Гундорова, приміром, каже, що "без гендерного забарвлення література є на правду кастрованою" (інтерв'ю в г-ті "Україна молода", 16. 02. 07.). Та й не тільки література, а всеньке наше життя без отого кольороподілу чорно-біле. О яка кастратка знайшлася!

У згадуваному інтерв'ю добалакалась до того, що без запинки совісті каже: "Якщо у Івана Франка таки була венерична хвороба, то в ті часи нею хворіло дуже багато його сучасників. І всю українську культуру... традиційно репрезентували як дуже цнотливу, що є штучним і дуже шкодить їй, сприяє її упослідженості."

...Унтергендерша-професорка, член -кореспондент НАНУ, яка має за плечима і праці про Франка, повинна би знати, що Франко хворів тяжкою рідкісною недугою поліатрити, медиками це доведено неоднораз, а гне своєї, бо, очевидно, їй заважає цнота укркультури, то

хотіла би, щоб і вона позбулась непойнятості, страждала на недуги гендернутої епохи, як це спостерігаємо в багатьох сучасних світових культурах.

Туди ж хилляють Оксана Забужко, Людмила Таран, Ірена Карпа, Світлана Повалява, Світлана Пиркало... І табунець меньшеньких. Куди ви леді-ладо лізинг?

Насправді ж, виглядає, отакі гендернуті професорки трохи йойочки! На голову. Прислухайтесь до їх міркувань, писань то взагалі, голими вулицями бігати слід, до будь-кого, чії гендерні принади сподобались, прискі-пуватись, кусать, валять, матюкать...

... Щойно дівчисько шлюбанулось - на весіллі відспівали многая літа молодят, як у суді їхньому одруженню через недовгий час співають "вічная пам'ять, со святими в упокой душу весілля твого" Ба, правда! - як підтверджує управління статистики. За січень-червень 2008 р. одружилось в одному окремо взятому районі 216 пар, а гендернулось... пробачте, розлучилося, - 115, половина молодих сімей, говорячи простою мовою - роз-валилось. А чому? В першу чергу отой фемінізм-гендер винен, не хочуть молодята одне одному в ласку стояти...

Він - їй:

-У тебе не декольте, а аморалка. Через нього носків твоїх туфель видко? То ти гендерна? Мегерна ти!

А вона - йому:

- Так модно... Нічого атеїстичного тут нема, лишень протяг-освіжитель.

Він - їй:

- Де ж ти, кохана, учора до другої ночі балділа?

Вона:

- На йботі, Ігойок, (не виговорювала букву "р") була...

- То відколи бухгалтерія в нічну зміну працює?

- Недойобків (недоробків) повно, то начальник заставив, аби звіти здати...

Від неї перегаром пахтить, від якого комарі здихають, бо вважає, що має таке ж право на сто грамів, як і чоловік...

- Ти позавчойа, а я вчойа... Що тобі, блін, не хіпує?!

А "блін" уже цілиться кулаком в гендерне декольте...

- Вари хавку...

- Їж мене. Або сам звагань.... У мене засідання кйужка.

- А що то за "кйужок"?

- А то такий кйужок кйуглий у естогяні "Дульдонанс" з дйужків, з коньяку, з сигаєт, з найкоти, солоних анекдотів... Гендейний - мімоза-клумба гадощів, п'яних гойків з музикою... А потому хто куда, хто з ким...

Після кількох засідань членів такого кружка чоловік гендерної Мімози заводить і собі кружок членкинь, а врешті - розлучення, і дитинка - напів-сирітське гендеренятко, яке встигли поміж засіданням тих кружків нажити, стало жертвою мегеризму чи то пак... гендеризму.

... Дивишся, іде, наче й ох ти яка красуня! У руці сигарета, в голові алкогольний туман, а поміж тим - русскоязычний мат... Замість трусів термоядерний бікфордів шнур проглядається. Пупець залупив око і безо-ромно розглядає всіх і все навколо...

Ще як чоловік п'яний, то наче й хмаровоз, а коли жінка дивиться на вас підмальованими алкоголем очима, клює фіолетовим гендерносом, випикує піруєти-зигизуги - качат заганняє - закрий очі! Викапана гендерльоха, прямо - хрюшка! А це теж різновид феміні-свин...

Феміністки волають:

...Геть ярмо ліфчика! Скільки можна у тих ярмах перса томить! Усі народи поскидали ярма-кайдани, тільки ми народ-жінка - їх терпимо... Топлес!

Дайош безярменне утримання груді! Безпривязне! Шоб дихалось хара-шо, на повні груди, шоб раділи мов дитя, фицкалися-брицкалися...

Колись була руса-коса до пояса, тепер - грудь силіконова...

Одна з найпотужніших у світі галузей промисловості - парфюмерно-фарбна працює на повну котушку на фемінізмус... Замальовуть огріхи допущені природою при сотворені Дами. Помадьохи. Щоднини тисячі тонн фарб йде на красне жіноцтво. Більше як на паркани разом узяті. Тенькують обличчя, плечі, стегна.

- Фемінізуй! Екстазуй! На свій таз придбай золотий унітаз! - горланить реклама.

Хіба пожадаєш отакої жони-розмальовки ближнього? Хіба для до того, аби замаститися, об помаду черевики витерти.

...Жінка - як в догендерну епоху казали, - краща половина людства. І ось ця краща половина стараннями постмодерних мудаків-феміністів-примітивістів стає на очах печерицею (від слова "печера"), що викликає не почуття захоплення, а гіркоти. Очевидно, не треба боротися за перемогу фемінізму у всьому світі, бо в окремо взятих країнах він уже на коні розпусти, а за Жінку, якою її Господь сотворив, за таку, яку ми любимо - жіночну, гарну, таємничу, добру як для коханого, сім'ї, так і дітей. Можна бути й феміністкою, але залишатися Жінкою.

А вся ота фемістична сверблячка, либонь, від того, що окремі жінки схарапуджені сучасністю, вдарилися в гендерне плавання і доплавалися до того, що самі залишилися посеред бурхливого життєйського моря, до того ж дуже втомлені, а поряд жодного чоловіка, навіть харлачиська, хто подав би руку, на плече якого можна б опертися, спочити, прихиливши голову, забандюжену норовистими міркуваннями і думами. На серці самотньої гендєртьоті коти шкребуться. Роки втікають од неї, задравши високо хвоста, то не те, що не втримаєш, але не схопишся за нього. Оце й спричинюється до гендерного стікання жовчю, від цього головні болі, бо годі щось вдіяти з цим вередливим самодостатнім світом, який

тебе, гендернута, розчавив, розплющив...

Більшість отих ядучих фемкокоток - розлученки, або старі діви, або солом'яні вдови, або прибамбулені наркотою чи алкоголем, об'їхані щастям жіночим і далєбі підсвідомо оскалюються на довколишність, сплітаючи їй свої феміністичні личаки.

Світ сучасності перевертається. Все, що дотепер було святим, вистояним на звичаях і традиціях, на моралі тисячоліть, перетворюється в ганьбу стосунків, які оті феміністи-гендерманки стараються довести до безрозмірної розпусти, розчинної деградації і ревучого озвіріння націю навзагал.

Цнота, особливо, коли нація цнотлива, - це кепсько, бо запанувала мода на гендер... Її треба позбуватись ще тоді, коли соска з уст не випала, як тілесної вади. Тепер уже треба чоловіків гендеризувати: жінки живуть в середньому 75 років, а оті експлуататори їхні - нелюди-чоловіки на 10 років менше, тому, мабуть, й виск, бо чоловіків не вистачає всім, навіть не гендернутим, суспільства стають матріархатними бо поки жінки фемі-ністкують, чоловіки спиваються.

Гендеризм навиворіт. Як виживати чоловіцтву накажете, якщо жіноцтво записалося у фемінізм?

Забавки у фемінізм до добра не доведуть! То є гра з сірниками коло скирти сухого сіна.

ХАБАР

Тітка Фрося не мала куди подіти сметану, то з базару подалася в одну з установ, де мала знайомого - Прилипа Прилиповича - так прозивали Пилипа Сметаняка, до якого усі жінки і пияки липли, аби йому віддати ту літрівку, щоб додому - в село не везти, бо старий буде сварити, що задурно їздила до міста і "цуцика" не буде за що купити...

- Пане добруцький, - наставила гачкуватого носа п.Фрося до кабінету, - лиш не сваріть мене, я ...

- Заходіть, пані, заходіть, - усміхнувся Прилип Прилипович, - най сі сваріть вороги, а ми добрі люди...

- Правду кажете, - вхопилась до кабінету. - Ви такі добрі, ви мені відсерили тогди документ на пенсію, а я вам хочу сі віддячити. Лиш сі не сваріть...

- Не відсерили, а відксерили пані, Фросю, - поправив відвідувачку.

- А яка різниця. От учена хвороба називаєсі- просрата, фе...

- Яка просрата? - задіблював свого рота вигинистим сміхом чиновник. - ПРО-СТА-ТА.

- Та що ви таке кажете? Та мій по 12 раз на ніч бігає, перепрошую, за стодолу, то що - як не просрата...

- Простата, не говоріть такого, бо з вас будуть люди сміятися.

- Менше з тим... Я вам принесла віддяку.

- Ніяких віддяк, пані... бо то пахне хабарем. І криміналом... Мені кору-пцію пришиють, з роботи виженуть.

- Йой! А то відколи сметана стала хабарем, пане Прилипайку?

- Я не Прилипайко...

- То я знаю, але до вас люди липнуть, а до мене вже ніхто не липне, лише пластмасові спідниці. Возьміт, пане Сметаняк, слоїчок сметанки, будете мати чим черево помастити... Я вас дуже прошу. Пирого з сиром і сметанков, то є чудо...

- Пані, ідіть геть з своїов сметанов, бо ви думаєте, що як я Сметаняк, то сметанолиз, зараз міліцію вікличу і сі доробите! - усміхнувся ледь помітно.

- Йой, а ви сі чого злостите, та то така сметана, пане Сметаняк, як ремінь, як сонечко... Лизьніт, ану лизьніт, - витягла з торби банку..

- Ідіть, не спокушайте, пані... Бо я сі могу взлостити усерйоз...

- Та де, та ви такий файний, якби-м була молодша, то би-м сі у вас влюбила. Адивітсі, сметана така, що миши можуть на ній вальса танцювати...

- Вігнати вас з кабінету?

- Йой, та сама піду, паноньку, я вам від щирого серця, а ви до мене плечима...

Та й по-молодечому фраснула і заперла за собою двері.

Прилип Прилипович вхопив ту банку, став за шафу, і таки лизьнув по- котячому, і таки сметана була, як сонечко. Аж йому слинки потекли. Та й загадав собі увечері до сметани таки вареників купити, та зварити, чвертку - побалюватися, як Бог приказав, бо жінка Прилиповича до діда якогось десь в Канаді прилипла, то він перебивався сам з холодного на студене...

...Коли вже вареники в баняку повивертали черева, Прилип Прилипович подався до холодильника, де сметана мала ще дужче згустіти. Вихопив з шафки, а слоїк з рук - та до керамічної підлоги, то, якби метеорит упав, лиш дзенькнуло і розлетілася на всі боки. Прилипович остовпів...

- Качка би тебе, Фросино, копнула, то ти пошкодувала сметани Сметаняку!

Узяв ганчірку і заходився розмите збирати, забувши за вареники. Та як послизнеться, та як гепнеться на підлогу, то в ньому, якби сметана забулькала. А до ліжка доліз уже по-пластунськи, бо нестерпо боліла грудна клітка...

- Раз їм змьик, - говорив сам до себе, постогнуючи, - і то мені хабар боком виліз. Певно, ребра поламав.

Та й заходився по мобільному телефону дзвонити в Канаду, аби дружина летіла витягати з каструлі пироги, бо розваряться нахамулю...

ПУПАСТЕ

Чого тільки ота морда Мода не витворяє з людьми. Заставляє жити їх не нормально, а авантюрно. Якщо ти нормальний, то ти ненормальний! Мода таким собі невидимим танком прасує гаманці і їх вседержителів, витискає сльози із найсухіших очей, розчулює наймодніших, утішає і наймудріших. Йдеш вулицею, співати хочеться: "Пупку, світку ти наш"...

Йде ото дівчитисько тротуаром і оком пупка світить, як прожектором. Йде просто, а кашкетик показує напрям кудись до комунізму, чи до дідьчої матері. Сидить той кашкет чоловічий на дівочій голівці викривлений, як нещастя, а чого доброго то й задом наперед, тобто: дівка йде до світлого майбутнього, а її моднярський голубір від неї, а на ніжках шампанських такі туфлі-носороги, що куди твої кантові капці: туфлі в дудочку, дзьобок, як у бузька - на півметра, як би тим капцем зі злості когось у того місце копнув, то той списує протаранив би чоловіка наскрізно, - спаси та сох-рани...

Дівка розміру 44, а мешти - 75 см довжини. То так їй пасує, як крокодилові пустеля, але яке сідло не начешиш, аби моду тільки осідлати...

Або візьмим нижню половину жіноцтва, що є, по суті, їх верхком, бо-м багато разів видів, що чоловіки дивляться на прекрасну половину людства знизу догори: обсервувавши сервіз, чалапає очима поволі вгору, до очей аж, спиняючись відпочити на пагорбах жіночої слави, що вище екватора. Та й що з того, коли тота чарівна половина прекрасної половини тепер, згідно з моднярством, упакована всуціль в штани, зрідка яку красуню уздриш в сукенці чи спідниці. Ще котра підстрижена, та ще не дуже сучкувата, та в "гавроші", то й взагалі не піймеш чи то жінка, чи то фраєр. Хіба по губах, бо теж за модою, устоська нашмаровані якоюсь синюшно-мертвотною болотою-помадою.

Ото бачиш, стоїть зграйка заштанених дівульок, й дим валить хмарою з тої зграї, як з курної хати - курять аж шкварчить, аж кашель гаєм йде. Бо смокчуть цигарки заради моди й ті, що їм ще мамина любов на губах не обсохла.

А ще молодуськи взяли за моду голитися... В розумінні, не заголюватись, хоча це завжди модно, деякі носять спіднички завширшки ремінця від годинника, то ... вся краса їхня чудова у тебе на виду. Голяться, в розумінні бритваються, - від волосячка в найінтересніших місцях позбавляються кучериків, щоб гладенько-модненькими виглядати. Он по телеканалізація рекламують усіляке жіноче бритвове приладдя, яким чімхають волосся на ногах геть, ну... Тим часом, деякі красуні до-тримуються інакшої моди: люблять жінок волосатих, бо кажуть, що то є дуже фест!

А ще є модним, серед молоді кульчикуватись. Тота мода пішла чи не від кульчикування худоби. Особливо, кажуть, за німців, коли кожна худобина була на обліку, бо треба було постачати вояків райху м'ясом, кожну тварину кульчикували, у вусі мала свій номер.

Тепер ті кульчики-кліпси носять у носі, хлопці на вусі, дехто на язиці, дехто в недосягнуто ерогенній зоні "не влізай - уба!"... Крім того застосовують таврування-татуювання, що є модним. Найбільш найголіші артисти розмальовують свої тіла усілякими картинками... Люди - картинні галереї. Дуже файно навіть. Навіть мавпоподібні! Колись так прикрашувались дикуни, а пізніше зекуни (безпросвітні в'язні).

Пірсінг би то всьо трафив!

Вже кілька літ чудо-мода панує на голови-бритванки "Зек в натурі"... Майже все наше юнацтво, що дихає гарячою сучасністю, вважає за досягнення з своєї мудрої голови зробити каструлю-нержавійку, постриг-тися "під коліно". Дужежно гарно! Вони виглядають, круто: голова-бубен, а коли ще видовжена... скільки то блискучої безголової краси на пле-чах.. А колись отак стриглися тільки тому, що воші нападали на людей. В першу чергу - в тюрмах, концтаборах, військах...

Але чого з себе не зробиш задля того, аби не виглядати дурнем останнім, а - модним.

НІЖНОСТІ

Миколою гонило, як морською хвилею, ледве добився додому: то вже двері до літньої кухні не стало ні сили, ні розуму заперти. П'яною колодою звалився на підлогу, бо на канапчину не потрафив, роззявився і засвістав у всі чотири зуби, що кілками стирчали з ротової порожнини.

Та ба! Не довго посвистував, якась красуня нагодилася та й вйо Миколу лизати та вискобчувати. То мусив дати відсіч непроханій гості:

- Ганнусю, відчипис... відчеписі, майдан твоїй матері...

Але тота хвойда не відступала, щось між тими ніжностями вібекувала-вімекувала...

- Ганно, ану йди собі, йди, бо я не при формі, що не видиш, п'яний-їм, як біла береза, мені лише твоїх любощів бракує...

-Ме-ми-кол-ко... - не відступала фраєрочка, й знов вилизувала шорстке побурячковіле обличчя газди... Той не витримав тих залицянь-захцянок, як рукою замахнеться... Прожмурич очі, о Господи! А то у вигляді Ганну-сеньки, рогата нечиста сила... коза....

- Ото-м сі, допив! - Господи-боже тихий... Що то: біла гарячка? - Ану згинь, нечиста сило! Я тобі не козел! - вишептав з п'яних грудей, та й знов повалився, бо йому світ пішов обертасом.

Аж учула тоті рики дружина Ганна, що на подвірю поралася. Та подумала, що чоловікови фест недобре, коли вирикує... На поріг як ступила, як увиділа, що її дорогенький з козою Марушкою на підлозі любов крутить, найперше перехрестилася, тоді вже псалтир читала.

- А дивітсі, люди, і ви людиска, до чого мій козел доробивсі! А дивітсі, до чого мій буровик добуричсі...- габзувала чоловіка. - Вже до кози клина б'є... То-ссі, допив! То-ссі допив! Щоби ти пив, і в тобі сі не тримало... Напивбиссі вогню з соляркою! А він сі до кози... чіпає... То треба мати аж два дипломи про вищу освіту, аби до такого сі додумати!

Шарпнулася. Козу хотіла злапати за ріг, дати їй капцем по анци-христській морді, та цапиха стала диба, Ганнусю буцнула в груди, аж вона беркицьнулася. Коза - з кухні підтюпцем, привіт хвостиком відма-хала...

Дипломований Микола тим часом знов ввімкнув задню передачу і хропів у три дірки, аж надто "зногздвигдительно"!

Не пийте, хлопці!

ВІД ЧОГО ФІГУРА ЗАВАЛЮЄТЬСЯ

- А чого ти, Насте, такою стала, як страна моя родная: широкая і тлустая?

- І не питайся. Забембулили ревізіями. Як не "круки", то податківці. Як не податківці, то інвалідівці, вищеінстанційні, то квартальна, то фронталь-на, то річна, то трирічна... А контролери також діти нашої обжерливої епохи, їх же треба приймати по-людськи, бо якщо ти з ними не по-людськи, то вони взагалі по-свинськи. Заштрафують! З штрафів не вилазитимеш! То і я попри них гамцюю на вищих оборотах, тому збільшила денні природи живої ваги. Тож кожного дня перевірки! Треба і каву-сю в десять ноль-ноль з бутіком-шпондером піднести, а потому на обід вести. А ввечері - на ліци, щоб дули відси... То не дома: там вкусила, там вщипнула, якимсь компотом бульбу запила і побігла... Тут треба і спиртного лизнути, і свинського, і до свинського солодкого... Сама їж, гостей припрошуеш. Натевкаєш -ся...Нашнапсаєшся! Нині-завтра... то й з мене тоті ревізіоністи зробили Фудзіяму, зливний колектор. Три місяці з ревізій не вилазію, на 20 кільо поправилася. Але ти, бачу, також не дуже на шланг схожа.

- Ая, і з заду гора, і спереду Єверест, поміж тими гороньками... ро-зіслалася я. Я вже не по циркулю!

- Яке їхало, таке й гальмувало. Я ж саме та, на кого ти нарікаєш: ревізором увихаюся. Ось такі гостеприйомчиві, як ти, і калічать нас, перевіряючих, псують, розумієте, архітектуру тіла, перетворюють людей на великі архітектурні форми: товстуїв... Лише до кабінету, розумієте, зайдеш: "Вам каву, капучіно, коньяк-цай?" І - панелью шоколадку, або брилу торта... А хто тебе, розумієте, просить, кохана, так коло мене увиватися? Але ж незручно обіжати людей, бо подумують, що ти прийшла їм харі-кірі-капуру зробити, що ти їх крові прагнеш... а ми ж цивілізовані люди, українці, ньи?

А їдження, розумієте, взагалі - завал... і від тих всіх добр фігура завалюєсі... Дріботиш зубами цілі дні... Одика во подавали курячі крила з квартетом соусів. Фруа-війо... Хіба не скуштуєш? Від смаколиків, чуєш, пасок тріщить, а живіт, розумієте, під шию упхавсі, дихати не дає, а вони начиняють... І невдобняк на столі залишати, бо то всьо коштує, люди старалися, то комбайнуєш, дорого надто заплачено, цінуєш трудову копійку наро-ду. Прийдеш, розумієте, додому, глип у торбу, а там тафлі - коробка цукер-ків, коньячисько... В мене вже кури лінуються чокуляди дзьобати, запаношилисі.

- А я даю псови, він солодке любить, але також так сі поправив, що гавкати не годен.

- А ти відки масш?

- Даю я, дають й мені... Меншенькі - більшеньким... Всі дають, всі беруть. То вже є такі нові звичаї та обряди... Даваторія! Народна традиція!

- А, тепер, відий, тото урветься. Юлька-краса у неї не лише на голові коса, але й в руках...

- То будем, Анно, фігурові. Як мій чоловік: голка в кожусі!

- Дай, Боже, нашій корові теля з'їсти! Якщо то - народна традиція, то її не скоро викорениш...

ГОЛОСУЙТЕ ЗА БЛОК "Базар"

Наш базар "Лохотрон" не хвіст собачий, а хитрий ринок (не плутати з критим, де хіба що криють матом) з вищою освітою, принаймні. Це я вам кажу - юний пенсіонер, і засновник партії з необмеженою безвідповідальністю "Кравчучка".

На "Лохотроні" торгують не якісь там зашмуляні пролетарчики, а люди інтелігентні, високоосвічені. Тут без "будь ласка" й не пішлуть... Два академіки, п'ять докторів технічних наук, що торгують складною технікою, 25 кандидатів наук, два аспіранти, 118 інженерів з вищою освітою, 78 учителів, і тільки Нехлюйський та Попсуйський мають незакінчену вищу, з семирічною тільки Іван Порнуценко. Та ще завідуючий базаром Ібрагім Мойсейович Олійник з незакінченою початковою освітою, зате його кришує вуйко - народний депутат Верховної Ради чотирижды вищоосвічений Кіндрат Софійович Фраєрбах. Навіть прибиральниця Шота Петрович (все прибирає, що погано лежить) - колишній командир танкової дивізії. Так що в нас на базарі, як в танкових військах, - порядок!

Нині товар продати - не калюжу переступити, тут треба, щоб черепок варив, не лише череву, щоб з арифметикою, психологією було все в порядку, без цього багато не намахлюєш, перепрошую, не вторгуєш. Наприклад, фітотерапевт Михайл Пхайсалатів торгує сексклюзивним товаром, травою еротіко - засушеним буряном. До нього вся Західна Україна з'їжджається за тим помічним стійконосним товаром для хряще-видних тіл. Михайлові достатньо покрикувати: " Помічне! Трава поїх... ень, щоб стояло цілий день!" То в нього відбою від покупців нема. І юні наркомани, і порохнаві пенсіонери, колишні ракетники, підводники, курварі, чорнобильці... - словом, усілякі неустойчиві еле менти!

Примудрився збувати партіями свій товар і Льонцьо Кусник, що торгує польським розчинним салом на пігулках. Цей колишній диригент оперного театру, котрий тільки й умів вимахуватися та примахуватися до оркес-трантів, тепер, приспівуючи, солонину збуває. Теж товар продає з приспівом: "Ой сало, сало, треба їсти, щоб буяло". Стратегічний "національний" продукт йде на розхап, а Льонцьова вілла росте не по місяцях, а по днях.

Лівобіч під закуску пропонують горілку. Усіляку запичьитану, на розлив, у слоїках: "Стефцину з бурятських валянків", "Оксанину з ходаків", "Княжолуцьку на колготках". Хапають ці превелебні напої насамперш ті, хто виробляє інвалідську групу, бо прискорюють процес ферментації шлунково-печінково-ниркових хворіб.

Поряд практикує гастроентеролог Сісьо Євський. Той спеціалізується на грибах, підробленому меді, мумійо, що виготовляє з курячок. Найкращий збут мають "тещині гриби". Зяті-нувориші розхапують продукт. Щоправда, минулого вівторка терапевт нахапав за тещпродукт по вухах. Якийсь зять, що багато витратився на "тещині вуха", висловив продавцю претензії: мовляв, купив уже кілограм того добра, а тещі хоч би що, живе і радується та догризає зятя... Мусив терапевт брехати, що гриби довгограючі і остаточно діють через 6 місяців з дня курсу лікування. Насправді він підсуває наївним покупцям особливим чином оброблені підосичники.

Надавали попід ребра і прибічнику французької кухні, якого по-

кликують Мілько Золя, що спеціалізується на круасанах - бракованих пиріжках "з солідолом". Вигукуючи: " Я тобі дам Курваїжсам", дебелий Віктор Бактерійоз, котрий тиждень після круасанів просидів безвиїзно на унітазі, зопсув собі "дванадцятипальну кишку", пригостив Мілька українськими підреберниками безкоштовно. Змінив після цього Мілько спеціалізацію: продає кури-гриль, які базарний народ прозвав "курви-гриль".

Пристали до Золя ці курви, як до лавки фарба...

Користуються попитом на нашій торговиці також "семочки". Ними в основному торгують колишні учителіці. Тепер насіння продають на грами, як гуманітарії лахи на кілограми.

- Вам кілька?

- Сто грамів насипте.

- Два по сто.

- На троїх...

Не склянками, як за соціалізму, а келишками відпускають стограмовими. А в тих стопариках ще й дно грубезне, то всіх 70 грамів уміщується. Хвала Господу, що соняшникове насіння не можна розводити водою...

Вчительця-хімічка Марійка, на прізвисько Сепаратистка, заливає сметаноїдів підробленою сепараторною протигемороїдною сметаною із лікарського препарату "наріне"...

Працює на "Лакхотроні" і філіал трунбюро "Раді Вас бачити". Цікавий бізнес, зокрема, у кандидата деревообробних наук, якого прозивають Шмурдяков. Він торгує у джунглях поховальних вінків, де вже заплодилися пташки, торгує майже за професією: тарою для покійників та хрестами, вінками на прокат. Коли під обід кандидат уже готовченко від випитого, лягає в труну посеред квітів, щоб наочно прорекламувати свій товар, сільські жінки, перепуджені, стають перед "небіжчиком" на коліна і моляться, аби душа кандидата втрапила в рай, а не в пекло. Коли отак одна 80-річна бібуся молилася, Шмурдяков з труни встав, то баба з перепуду умліла і її відкачали тільки у відділені реанімації. Іншого разу якийсь фотомайстер захотів увіковічнити на плівці незвичного небіжчика, то Шмурдяков змахнув рукою, і сказав: "Давай ще з другого боку, в анфас", фоткар з переляку сів, лише відром води з калабані його вдалося привести "в чувство". Дирекція ринку після цього винесла Шмурдякову догану і заборонила у відкритій труні тверезіти, аби не відлякувати від базару клієнтуру. Тепер, коли кандидат лика не в'яже, залазить в деревище, накривається віком. І починає хропіти, то знов армагедон.

І ось такий творчий народ, об'єднаний у партію з необмеженою відповідальністю, цього разу піде на вибори з партією "Плющики". Де базар, там наша партія. А це інтелектуали, еліта, не якісь зашарпані політикани, учорашні дрібонькі жуліки та бандюки-крутяки, вискочнівовани. За нашими членами досвід пропагандистсько-агітаційної роботи з трудящими. Ми маєм високий рейтинг. Ми візьмемо в електорату до стобіса, якщо не більше голосів, бо наш електорат - мільйони базарників. Бо ж країна нині по суті - базар від Чопа до хутора Михайлівського.

ФУРШЕТУЙ !

Ой легонька фуршетівка, легонька, легонька,

А від тої фуршетівки болить головонька.

Раніше люди були прометеї, а ниньки - фуршетеї. Тільки й чуеш: Ладуй! фуршетуй! А все почалося з перестройки, в застільно-застійний період, бо з фази застою ми успішно вступили

у фазу запою. Коли забракло смажених свиней на столі, тоді почали й п'ятики перебудовувати, переходити на п'янку-дієту навстоячки.

Слабим на ноги хіба на фуршетівках зле, бо ще в голові не захмарилося, а в ногах блискавки б'ють, ноги делькотять, хоч сідай, хоч падай. А як сядеш? Розтопчуть! Авторитет принаймні! Та й не будеш під спідниці фуршетихам заглядувати, бо остаточно розбере.

Чиновники невмирущі, скупарі всюди п'ючі сприяли цим скоротечним п'ятикам, коли народ перестав за свої кровні їх споювати, щоб менше витрат з власної кишені, щоб менше їсти, більше співати. Хоча пісні ніколи не замінять оселедця з цибулею...

На фуршетах без гарячих марципанів обходяться, холодними закусками напихають кишки, то й гаманець не так розтягується, як при сидячих п'ятиках-розтягаях.

Нині вже оформилося кілька гільдій професійних фуршетників.

1. Найстаріша з них - це фуршетники-капотники. Із розповідей ветерана-капотника шоферменша Николи: "Пити і закушувати, то так, якби розганяти авто і відразу гальмувати. На фуршеті більше розганяєш, гальмуєш менше Ая, червоне то вино, а чорне, то ікра... Я й не знав, що вже п'ю на фуршетівках 30 літ. Фуршет, виявляється, п'ятика навстояка, без «присідай-те». Все одно і на фуршетівках п'ють не тільки аж до "на коня", але й за кожне копито, поки з копит не позвальноються.

Починав я фуршетизувати на капоті автомобіля ГАЗ, а дійшов до капота "вольво". Кинеш, бувало, сельодку на капот, кусень хліба, гурок, цибулину, флягу смогонішендрюлькен... І вже взяли братчики в оточення капот. Фуршет - я на сотку! З протягами. Монтіровками! Мордопелією. Каву декому подають уже в канаву. Зовсім гутен по морді! бо монтіровка уміло розганяла фуршет, щоб опісля водії-фуршетники по фосах і стовпах не їздили, не висіли на пришляхових гілляках - не давали заробить даїшникам та ритуальним службам..."

2. Друга за кількісним складом - гільдія столичних суперваговиків: фуршетштангісти-ландшафтисти. Переважно - безхребетний хребет нації. Еліта, з вашого дозволу! Для цих більше організують п'ятик довгограючозакритих: сидящо-лежачих з прибабасами музик, артистів, рибо-баболовлею, полюванням, катанням на пупках, цицьках. Ці надто вередливі і переважно русскоязычні, з претензіями на апостолів народу. В такий спосіб борються за тверезий спосіб життя. Бо їх од їди щелепи болять і зуби хутко псуються, випадають. Тому на фуршетах рідко влаштовують зубодробильні ігрища.

3. Фуршетисти керманічі-прикарманічі обласних регіментів. Високодостойні напівзамасковані алкашики. У маринарках, при краватках, при серветках, при хабарях. П'ють частіше, але менше живуть як районні алкопровідники. Для них всі дороги в області ведуть на фуршети. Для них суто канапковий фуршет з висипкою: розбавляють чорною ікрою, баликом та інш. закусками з вищою освітою. Каву їм подають обов'язково з кожушком... Як і дівочок!

4. Фуршетейники районного вузла зв'язку з масами - гроно вибиранців сучасного повіту. Ці керівне стадо менш вибірливе і хоч з ким попіряться, без проблем. Ці теж борються з тверезістю. Не дозволяють собі труїти колег коньяком невідомого походження, котрого вдячні громадяни підсунули їм з хабарем. Культурні! Зуби вибивають колегам зрідка, а вивертають ногами, коли вже у стадії невагомості - топчуться коло своїх вожаків. Тому цих фуршетників у народі називають топтисти. Та й не тільки тому, оскільки топчуться вони і по головах усих і вся, щоб тільки сісти у вище керівне крісло.

6. Фуршуї з запуцованими блискштанами - племя пересічних начальників -начхальників. Сюди входять начальники дрібнокаліберних підприємств, цехів, служб, відділів, інженери, майстри, бухгалтерики. Ці невибірливі,бухарять в кабінетах на швидку ногу, чим бог послав закусують: чіпсами, рукавами, димами сигаретними, а той скрепками тільки поколупаються в зубах, бо треба "в садік треба бічи по малого" (малу), на фазенду, теці зуба заговорювать, по телевізору сто сорокову серію «Пламя кохання» пропереживать.

7. Базарники-махлярники любляють також влаштовувать фуршети на робочих місцях: на лядах, коли добряче вдерли з покупців. І щоб добро, котре засмерділося, підогнило, звурдилося, не пропадало. П'ють усе гаму-зом і так само їдять без розбору. Спершу на лядах, а потім на б..., врешті покотом під лядами.

8. Гільдія фуршестерів-хіміків-кущівників - усілякий неприв'язний до високих посад люд: сантехніки-келішники, грамдами, беззаботніє, безро-ботніє, мешканці каналізаційних люків, прибиральники того, що погано лежить, розведенці (розлучені в шлюбі, а відтак розведені спиртним). Вони теж моди дотримуються. Хімічать. Тобто п'ють усіляку хімію, щоб тільки по голові біла, стрес, під яким живуть, вгамовувала!

Але всього не перефуршетиш! Один Михайло Незапивайло - керівник дистрикту - завчасно пішов у космічне плавання. Бо з любові до народу витримував по 8-10 фуршетів щодобово. Та мовиться: співав Михайло, відспівали й Михайла. Достроково, у свої 45, потрапив у Чорну книгу землі: фуршетнувся у яму, хрестом укрився і спить під бузком вічним сном. І таких тисячі тисяч! Пияків-фуршетистів уже більше як народу.

Фуршетуй звідси! Не заважай боротися з тверезістю!

PATER NOSTER

Отче наш! дай нам єсть, але не хліб наш засушений і розпушений консервантами по три гривні за кільо, а скільки би влізло не від лукавого крутелика, дешевого.

Ізбави нас від мівіни, польської ковбаси і всілякої жовтої води, від якої синієм, то їже еси, дай нам українського, не чужинського, лапки не буша, м'ясо най нас душить, най нашим градом буде шоколяда.

Ізбави нас від котлети хлібної, кишки дурної, собачого снікерса - ліверної і від всякої пашниці підробленої із-за границі, мештів - замітника шкіри, одягу пластмасової натури, від заляпаної гуманітарки, чаю без заварки, кави з гумаків, і зажваканих євротрусів.

Ізбави нас від бізнесменів, менеджерів, генделиків, комерсантів, їх зарплат-конвертів. Від олігархів, мафів і всіх інших бандюканів, ізбав нас від їх дерибанів! І прости нам довги наші комунальні, заборони п'янки поминальні.

Мньоца-сина, добра єсть укрсолонина, додай нам гривень і "зелених", і щоби євро шелестіло в кишени.

І дай, Боже, кожному уккрабу не по гробу, а іномарку на штирєох колесах, щоб всі їздили на мерседесах.

І на додачу кожному українцю - віллу і дачу.

Відкрий нам, Боже, рахунки у банках, і щоб завжди булькала "українська" у шклянках.

Сотвори, Господи, і многая, і богатая, щоб відчула щастя кожная укрхата! Амінь.

ГОЛОВНЕ - ЗДОРОВ'Я

Мав Василь Юркович у восьмому класі учня, який, аби натвердо закріпити здобуті в школі знання, по два дубельтові роки вчився в кожному класі. У восьмому класі, випускному, треба було випхати зі школи двометрового переростка, бо міг яку вчительку згвалтувати. Всіляко нама-гався йому трійку поставити, аби видати свідоцтво про закінчення вось-мирічки. Просив Вас. Ю. Михася зазубрити завдання і наступного разу викликати до дошки.

Наступного дня називає учитель прізвище штубака і кличе до дошки.

Той , нехотя, футячи в ніс, виходить на середину класу

- Я Василь Юркович не зтямив, що ви завдавали...

І отак було двічі. На третій раз уже й діти сміються, приповідуючи "та Михайло не зтямив".

- Маєш, двійку! - кричить учитель на лінивого учня, - щоб зтямив!

Хотів тобі покласти трійку, аби ти не вичухував другий рік штани в восьмому, та бачу, ти того собі не бажаєш!

- Двійка - байки, Василь Юркович, - як ні в чому не бувало, знайшовся на відповідь хлопець.
- Головне , Василь Юркович,- аби ми були здорові, решта додається.

Василь Юркович не сподівався такого від двісчника, то, ошарашений, аж вирячився на усміхнене, гарно виголене обличчя хлопця, не вірячи і дивуючись мудрості сказаного.

- Що ти кажеш, Михасю?

- Та кажу, що все на цьому світі, Василь Юркович, - бред самошешшого, головне - здоров'я.

Рука вчителя сама потяглася до ручки. І він у журналі автоматом, в клітинці навпроти прізвища Трубач, виписав велику жирну трійку. Бо виходило зі сказаного, що не такий вже й пропаций Трубач, коли так по-філософськи мислить.

МІСТЕР ХВІСТЕР, або КОРОВА "ТОЙОТА"

- А чого то, Василю Юрковичу, ваш сусід Енгельс Тимошонка так икає, якби води з шутром у писок начерпав?

- Бог його покарав. Адивіть, у роки становлення нашої держави подався на легкі модні хліби, як то тисячі робили: записався у спілку патентованих злодіїв.

- Ну та й що?

- Від тої тяжкої роботи й почав заїкатися. Знаєте, що люд при Есеерії марив легковими автами, бо то був найбільший і милий серцю дефіцит. Як тільки постала Україна, кинувся на машини: скуповував авта, чистив Європу від автобрухту, аж пір'я летіло. Але Тимошонка не хотів їхати кра-сти машини за границю - далеко і дорого, а його закачує на наших гуцен-стрітах, то що казати про Європу... Та й нащо за границею шукати собі тюрми, коли дома тих ґратів, хоч ріки загачуй. Ото він і спеціалізувався на крадіжках. Вкраде авто, сховає у вуйка Циндойлика, а тоді пише любовні листи власникові легковички, що може допомогти повернути пропажу. На тих поверненнях мав добрий навар.

І ось якось Тимошонка вночі завалюється в один з гаражів коло нового мікрайону, що на відлюдді...

Ніч була петрівочка - в око стрельни хоч. То мав намір знов потішити свою велику кишеню за рахунок інших. Але гаражі поплутав. І сталося те, що сталося. Відомкнув він невибагливі замки на дверях автостійбища і - всередину. Аж тут, ні сіло впало, машина його як вріже по зубах, вмився кров'ю, кілька зубів - так і хляпнуло. Що за диво? Він ще не стрічав такого замка, аби бив поза вуха. Але не відступався. Він удруге до гаража, а нечиста сила знов, як дасть копняка у черево.... Мати божа! Авто копається? Не було куди діватися, то блимнув ліхтариком, хоча це загрожувало бути поміченим. Патоньку, коли вгледів що то за рогата "тойота", мало сам з копит не звалився. Виявилося, замість авта стояла корова. Переляканий і сконфужений ударами, невдачею злодюжка дав драпака із місця злочину.

Відтоді Василь престав "займатись автосправою", бо ж і міліція поплутала. Власниця корови заявила у міліцію, що її корові Марійці, яку вона за браком стайні, тримала у гаражі, аби не простоював, і мала намір за продані молоко, сметану, сир заробити на "тачку", злодій зробив бубу: задню ногу вивихнув. Може, корова, коли відбивалась від непроханого нічного гостя, сама нанесла собі тілесні пошкодження, піди тепер розчовпай! Енгельс на той час за крадені харчі наїв карчило і важив 130 кг.

Слідчі відкопали Тимошонку у райлікарні (вибиті зуби знайшли на місці злочину і по зубах довели його вину) та й оштрафували за нанесення тілесних ушкоджень корові на солідну суму і за завдану моральну шкоду, і за намагання згвалтувати Марійку (зоофілія) довелося відповідати, накраденими грішми відкуповуватися ...

Відтоді злодійське ремесло закинув, і почав заїкатися - плете, як небіж-чик ногами, ще й на додачу тепер Енгельса прозивають: містер Хвістер.

КАМАСУТРА ПРОТИ ШЕКСПІРА

Із моєї шекспіради

Благополучне круте подружжя Дмитресси і Василя Морибаб, підстрижене, як австрійський парк, догризала нудьга. Учорашні селюки, що привикли чорно-темно працювати, не знали куди подітися від благополуччя, яке їх зненацька заскочило. Як тільки Васятко узявся торгувати автозапчастинами, то й рівень селявухи різко пішов угору, зашкалював.

І Дмитресса вигадувала собі вже хвороби, щоб утечи в санаторій відпочити від Васятка, засаленості, телевізора, магнітофона, мобіліча-дебіліча, - словом, від нюдги...

Скучно жить на світі стервозному стозастресованому, Вася! Відкинуться б од нього, погукать мерщій в гості щось екстравагантного, щоб одпупениться на мить од тих стресів,

будь вони негараздні...

- Шо тобі бракує, Дмитрессо. Ти ж живеш, як у райчику, га? Ти ж була шкіра та кості і купа злості. А нинічки? Балочок, шиночка, ковбасоньки, ікронька, меди-вина-бальзами... Не спокушай сатану ж бо. Забула як у селі жилось, га?

- А от бракує! Бальзамчику для серця. Чогось великого замандюрилося, духовного, а дрібненького достатньо, отого, телевізорного, отелющиться від його можна. Шекспіра нам бракує - класики - музики душі... Треба при-восукупляться до рейтингів, Васятко. До культури. З мозолів уже вийшлося. Хвороби чіпляютьця. І черева почали вздуватьця...

- Шо-ш-шо? Куди тебе закида, Дмитрессо. З жиру біситься не надо. Воно до добра не призводить...

- Ну, ти підеш собі на той базар між ті свої часті, а я цілий день сиди сид-нем. Як у тюрмі...Справжня морибаба... Ні слова мовить, ні перекинуться в карти... А піді-но, Васятонька, в книжковий магазин хоч раз на житні, купи книгу - хай душа розвеселиться. Прилучиться до духовності. Сусідка казала, що тепер у моді серед інтелектів Шекспір. Там усілякі Капулети, Ромеи та Джіллетти, Макбети... Трагедія любви тіпа... Потрясаюче...Душу виверта. Чула по брехунці.

- Якщо для душі, то мона. Але ж ти кажеш: рознедужалась, може, про ліки краще подумать.

- Поїду в санаторій лікуваця, то там і душу заодно підлікую, Шекспіром.

- Хіба в у місті є книжковий маркетшоп? Шоп у нас!? Щось мені не здається. То ж не масло. Одвиклося од книг, то їх не вигодно торгувать. Хто ж тепер їх чита... Хіба мишоподібні... Мені хвата читать ціни в ресторані, та на запчасті. Але якщо ти, ципуля, хоч, то вже так і будь... Для тебе ж нічого не жалко, Європу пригорну...

Своєю танковою фігурою Вася ледвенько упхався в магазин-пенал, де й двоє худюк не розминеться. "Ну й шоп! Шоп ти сконав! Порядним і розми-нуться ніде." - вилаявся в думці. І запитав:

- У вас Шекспір єсть?

- Шшш... Шо таке? - витріщилась на відвідувача продавець. - А ви не помилились? Це шо: одеколон? Може, "шіпр"? А то в бакалії достанете, або в прафюмерині... - дівчисько, вималюване, як рекламний тролейбус, тільки кліпало приклеєними віями.

- Письменник Шекспір. Писав про потрясаючу любов, трагедійну, ну, любов у всіх своїх ракурсах, шо єсть класика...

- Га? Ага... То не Шекспір, Секспір. Вам нада - "Камасутру", як я поняла. Там про любов круто. Тренінг... Так і казать треба, але ви вже не першой молодості, воно вам нада? Возьміть "Біблію любви".

- А це шо Шекспір?

- Це похлеще. Сказано - біблія, на все случаї житні... Ви взагалі біблію читали?

- Не говоріть багато, - стушкувався Васятко, бо не читав ніяких біблій. - Не вашого ума дело!

Коли у мене купують тормозну жідкість, я не питаю чи воно для тещі, чи для машини. Я плачу. Загорніть товар, як подарок, а то ще хто побачить, то сміяться буде: Вася книгу купив... Ану-ну. Так це ж забагато голизни, - розглядав на обкладинці рожевотілих дядька і дядину скроспечений бізнесюк.

- А ви гляньте во внутрь, обалдіть... там ... вооще голь одна.

- Воно мені на хрінь не нада, то ж жінці замандюрилось. Каже: це протирекламне, снадійне, антистресове і чорт зна яке іще... Я запчастями торгував без цього, то й буду торгувать в будуцім. Мені воно, як приший "мерседесу" хвоста...

І пішов, бо не бажав розводитись на теми, від яких був на відстані тисяч кілометрів, аби не потрапити в пастку невігластва і сміху..

Це ж не про акумулятори, радіатори, інжектори... А даремно.

Поїхала таки Дмитреса на курорт і прихопила з собою книгу-подарунок, до того й не розглядала, бо то ж не якісь там курячі котлети, чи суші, чи японські кіндер-колготи... котрі заповнювали нудний світ грошовитого подружжя.

Просвіщеная Дмитреса через кількоро днів з курорту листа написала.

"Васятко! Ти відкрив мені очі на процеси любові. Твоя "секспіріда" - сім чудес світу вмести. Мій світ перевернувся догори ногами. Вибачай, але я до тебе не повернусь. Я тут закутила з Вільямом любов за книжкою, потря-саюче чувствуюсь, куди там твої чебуреки, суші, шашлики, запчасті, Морибабо... Рекомендую й тобі купити "кама с утра", поки не пізно і будь чоловіком, не запчастю.

Вільямова Дмитреса.

Привіт Шекспірам усього світа. Па-па!"

- От тобі й класика!!! - чухався за вухом спантеличений листом Васятко. - Що ж там таке написано? Треба почитать.

Ноги в руки - і побіг в книжковий ШОП... тобі добро було!

ВЕЛИКА ПЕНСІЯ - ВЕЛИКИЙ КЛОПІТ

Пенсіонер, що несе золоті яйця, має право на довговічне життя.

Якщо ти пенсіонер-ваговик, маю на увазі вагу пенсії, то будеш довго повітря коптити, вся рідня увиватиметься, щоб тебе допантрувати, щоб ти завчасу ноги свої покривлені радикалітами, як дешеві тепличні огірки, не відкинув. Достроково врізати дуба дозволяється німечним пенсіо-нерикам, тим, що пенсія не скаче як тиск, а коливається з лінією прожит-кового мінімуму, лавірує на грані життя і смерті: здохнути не дозволяє і жити не дає, тільки перебиватися з мівіни на бурячкову воду, з аспірину - на валідол.

А якщо пенсія поверх 5 тисяч гривень - максимальна, - то взагалі на коні! Турботами про твоє існування будуть просякнуті їхні дії по максимуму. Не з теорії, а власного життя знаю. Щоб і не пчихнув, і не загрипозив. Коло тебе бринітимуть рідні солодкими бджолами, як

коло повного вулія. Бо вони на твоєму повному забезпеченні. Лиш не всі. Баба моя, коли мені перерахували пенсію, як учула скільки буде її фасувати, то відразу й ноги з радості витягла - серце з тою радістю не справилося.

На моїй пенсії шість душ повисло. Обірвись тотя пенсія, їм також закує зозулька на порожній гаманець.

Жодненьке не працює, бо нащо, коли дідудик має міністерську пенсію. То я мушу віддуватися за всіх. І нині, і присно.

Як появилася велика пенсія, відразочку за нею - й велика родина. Щораз завалюються двоюрідна, третюрідна братія і сестрія. За мій кошт зуби почистити копченою ковбасою, горло прополоскати доброю горілкою...

Щось коло 12 апостольниць до мене почали клинці підбивати, кола моя відійшла в позасвіти, пропонували серця і свої підтягнуті маленькими пенсіями статури, аби тільки прилучитися до високоудойної пенсії.

Замобілені онуки доїдають. Діду, дай, поновляй! Діду, пхай, підпирай сесію, бо завалюється, дах їде - на шифер гроші треба, а він дорогий, німецький дуже хвилястий, називається Клаудія Шифер... Діду, дай на бі-бі... А тотя бі-бі має 60 кінських сил, називається "Місю пісі" - машина-япошка, що бере бензини трошка - і коштує уй-ю-юй скільки гривень. Купи майн комп. Думав, книжку Гітлера, а то - компютер за 5 тисяч.

Тож фест тішитися треба, бо мені лише стає на літні шкарпетки і труси з вентилятором, не довгі, а такі бікіні, на два пальці. Решта їде на дорогу родину, котра щораз дорожчає. Так що я вже й в боргах, як в шовках. Піду сторожем, аби якось з тих шовків вилізати. Бо як помру, то хто мене в рай з ними пропустить.

Ось суддя по сусідству жив, мав десять тисяч пенсії. Так, коли він ненароком пішов спати і не захотів більше вставати, борги віддавати, хтось із зловтіхи співчуття родині виказав, на ворота картку пришпелив:

"З великим болем сумуємо, дорога родино, з приводу втрати Великої Пенсії і висолоплюємо співчуття всій рідні. Хай вам Господь і Матінка Божа допоможуть перенести це непоправне горе і додадуть здоров'я та сил заробляти на прожиття власним горбом..."

То таке: поки жуєш, доти жиєш!

ПОГОДА-ГРИЛЬ. АФРИКА НАСТУПАЄ!

- Нанашку! - звертається молодик до перебатяреного роками пенсіонера. -А ви пам'ятаєте хоч одне таке спекотне літо, як той во гриль?

- Я, братіку, не пам'ятаю, що нині рано їв. В мене... стевроз, або, як його... склоріз..., а по повній програмі - ск-ле-р-оз...

- То від спеки, нанашку!

- Може бути... Мало що легша спека стояла, як я сі женив. Мені тогди мізки сі пережарили і я пішов до загсу. То було 60 років назад, у 1947-му. Африка наступає...

- Ая! Без вогню пече! На голову сонце тисне, як залізобетонні капці. І з людьми та спека таке виробляє, що гой га... Навіть ціни плавляться, метал не витримує. Асфальт розтопився, не те що мізки..

Мого знайомого, коли продавець оповістила ціну на свіжі овочі... ухопив сонячно-ціновий удар. Ледве водою відлили, а коли пред'явили рахунок за "воду", так його знов удар з ніг звалив.

У мого сусіда теща, напевно, від жару померла, бо й водою заливав її зять, не помагало... а тепер пішла своїм ходом до праотців. Тоді з Іваном щось сі стало. Чи не від спеки торохтів: "Земля вам пухом, тещенько!"

Я до нього, співчуваючи: "Хоч один зять тещеньку любив." А він: " В тещі була алергія до пуху..."

Позавчора у місті 23 чавунні люки "розплавилися", як торти - лиш діри каналізаційні зяють, а в парку - залізний паркан на очах сі топить... дінниця за дінницею. Крадуть, бо нема за що вгасити спрагу.

Водно ентузіасти ліси прочищують бензопилами від найгрубших дерев, аби вітри не шпорталися, мали куда протяги робити, край холодити. А лісники тим часом, контужені спекотою, в кафе " У пані Тлустої" з пивом маніжаться...

Задуха! Пси, бачу лише язики повивалювали, а жінки - пупці та коліна. Якщо дотепер жінкам липень був по коліна, то в тепер вище бере по пахи, - нижчі... Шкіру би скинув, аби тільки не прилипала жаркота. Хлопи короткоштанники появилися на вулицях, блимають кривими, волохатими ногами...

Ба, навіть політикам від тепла смалець в головах топиться, то вони таки настоюють на тому, що після виборів в Україні потечуть медові ріки, береги їх укріплюватимуть плитами з солонини. Навіть сам Президент цими днями сказав, що перший запеклий москаль депутат Микола Янович Азаров почав говорити українською мовою, до того у нього проривається галицький акцент.

Пиякам хіба рай у 35-градусну жару: сто грамів "анниної" смик і вже у траву брик. Жара бере сильніше, як спиртне. Або весілля справляти. Забава теж в три рази дешевше обходиться. Не співають: "Де той вуйко Йосип, що горівку носить". Їсти бояться, бо що не весілля, то отруйний Армагедон... Прибутки лікарям. А комунальники взагалі від благодаті в руки плещуть: не треба до зими готуватися... Бог перебрав на себе їх обов'язки.

А що далі буде? Незабаром і в нас, у Карпатах, на схилах гір: Лютої, Лисої, Кливи, Яйка чи Хоми, чи Сигли ростимуть пальми замість буків, кипариси замість смерек, апельсинові і лимонні дерева, на полянах - каву-ни, мавпи замість туристів по деревах стрибатимуть. Сказано - Африка наступає.

Може, й оця писанина той во - словесний гриль! Адже писалося на сонці, при температурі +50.

23. 07. 2009. Долина.

LASHA TUMBAJ. ІЗ ПІСНІ СЛОВА НЕ ВИКИНЕШ

Співаночки мої, ружами вас порозкидаю по цілінькім краю. Та то є що розкидать, так сказать. В репертуарі нашого народу-хору 300 тисяч пісень, народ-оркестр: грає на 40 народних музичних інструментах... Здавалося б, грай та співай скільки душі заманеться... Є з чого вибирати! Ось лише зразки:

А мій милий, як день білий,

А я - як калина.

Під стріху би-м не ставала,

Бо би-м запалила...

Або:

Як я прийшла до церковці,

стала коло кутка,

Ой, не горять в церкві свічі -

Нема мого любка.

А як прийшов мій миленький,

Мій любий соколик -

Так сі свічі розгоріли,

Що ймився пристолик.

Чудово! Від серця до серця. Оце такі наші дівчата і хлопці: вогнисті, від яких може зайняти любов'ю увесь світ. Але поміж тими пісенними кострищами, як не прикро, купи словесної золи. Особливо це помітно в наш час - час пісенних зсувів. Такого наспівають, хоч вухи тампаксами затикай. Пісенними!

90 відсотків мелодійного валового продукту - харч для закоханих, бо кохання - душа пісенної творчості, як тут не поімпровізувати. І імпро-візують. ... Вслухайтесь і уявляйте.

"Гуцулко Ксеню, я тобі на трембіті лиш один в цілім світі розкажу про любов".

Хотів би я видіти того фрасерочка, що на цій рурі триметровій трубів, розкладаючи по поличках свої сокровенні почуття. Або я дурний, або трембітар тої співанки-танго замудрий... Заліз до енциклопедії. Там написано: "Трембіта ...рід труби без вентилів і клапанів (довжина до 4 м, діаметр 2,5 - 4 см) з надзвичайно гучним звуком". Отже, на цім безвентильнім трубопроводі, не стулиш й трьох звуків, а те, щоб щось путнього оповісти, тим паче, милій, тут і консерваторія безпорадна. Най-перше, як з тим стояком-руротягом досягнути до об'єкта почуттів? Якщо близесенько станеш, то труба трубітиме на віддалі щонайменше трьох метрів, і всіх псів та котів повідлякує таке освідчення, а не тільки милу.

Якщо з триметрової віддалі розтрублювати любов, то треба стояти чорт зна де під вишнею, під черешнею. Якщо наречена нормальна, то би від того трубного звуку "т-п-р-у" оглухла... Гудок - і вся любов, як би не старався, більше з неї не висвистиш. Але ж усе це - недоторканий музичний шедевр, якому понад сорок років.

Ще один устами поета освідчується в кохайнощах попереджуючи: "...я до твого серця кладку прокладу..." Уявіть серце до якого прокладають кладку, то серце має бути принаймні слоняче.

А які лови кохання в довгоспіваючій пісні. "Розпрягайте, хлопці, коней ...та й лягайте спочивать, а я піду в сад вишневий, в сад криниченьку копать"... Хлопці спать, а цей копать!?! Ая, як кажуть гуцули, сночі, без перепочинку... Куди до дідька в корчі! Не терпиться!?! Щоб встигнуть! Адже завтра "вийде дівчинонька рано-вранці воду брать", то ніколи чіхатися... І звідки ж сердешна дізналася, що той за ніч викопав колодязь, до того - вручну, мобілками тоді й не пахло. Та й не тільки сама прийшла, але й на хвості привела: "...а за нею козаченько веде коня напувать". Навіщо? Пощо? Шо в селі більше ні потічка, ні криниці? Де він дотепер, кроп твої патинки! напував свого гнідого?

"Просив, просив відеречка, вона йому не дала, вдарив, вдарив з руки перстень вона його не взяла". Хто той нечемнога, котрий із двох залицьників просив відеречка, а вона не дала і вдався до рукоприкладства? Отаке: ішов Гриць з вечорниць...І пішло, і поїхало. "Знаю, знаю, дівчинонько, чим я тебе образив, що я вчора із вечора кращу тебе полюбив". Але ж "із вечора", бідолага копав криничку цілу нічку, аж очі на лоба лізли (цікаво, на скільки кілець вкопався?), хто глину витягав, яка любов! Дивно, що цей твір-скоростріл співається століттями, що на тую кринично-перстневу аварійно-любовну ситуацію не звертають уваги. Очевидно, мелодія затьмарує зміст - серце крає, а коли пісня грає, то й зміст мелодії під хвіст...

"...Цвіте терен, цвіте терен, листя опадає... хто в любові не знається, той лиха не знає". Ая! В закоханих умозапоморочення не відтепер спостерігається, тому й плутають грішне з праведним, аби тільки з співочого терня виплутатись. Бо коли терен цвіте, панове композитори і поети, то є надворі весна-красна, природа буяє, а коли листя опадає, то є вже осінь і терен не цвіте, хіба білим снігом. Але пісню відбехкали, запустили в серію і там хай цвіте вона хоч синім полум'ям, чи гниє, чи нехай і не розвиднюється, яка різниця. Пісню склепано. Купи тримається, то й гаразд! Ось уже стільки років "цвіте"...

Ще з морозостійкого репертуару: "Чорноморець, матінко, чорноморець вивів мене босую на морозець та й питає: чи є мороз, дівчино, чи не має..." Що то за любасок такий немилосердний, щоб босую на мороз та ще й знущається.

"Якщо любиш - кохай"! - теж дуже доречно співає відома артистка, маючи, либонь, на увазі : " якщо любиш - чімхай, або втікай, - хапай", захопило би тебе за кохайлика! Бо що любити, що кохати - одно, як молоко молочне.

Співаючи, співаємсь! Еге ж! Як казав один Азаров: Пающий - п'ющий народ!" А "пить" і "петь" (співать) родичі як по маминій, так і татовій лінії. Шнапспісні бряц-банд розливаються мертвим морем алкогольним.

Пияцюги стадами плодяться, бо де застільне братство, там ота п'яна пісня спотикається об піднебіння. Алкоголізм оспівується, як в СРСР Компартія: "Ой ти, таточку, випий чарочку", "Келих терпкого вина вип'єм ми за вас до дна", "Пиймо горілочку медову за сім'ю таку чудову...", "Кришталева чара, срібная креш...", "Наливаймо, браття, кришталеві чаші", "А

щоб думка одна, треба пити до дна", "Пили горілку, пили наливку...", "Крапля горя не залле, наливай, козаче, бо у нас ще є", "Льються пісні, льються віна, і стучат бокали в такт. Ще не вмерла Україна, еслі ми гуляєм так"...

Ціі слова та Богові у вухо б, бо при таких хурделигах п'яних пісень, навряд чи виживе нація. Ще не вмерла, але, як писав О. Вишня: на ісході!

Особливе місце у хащоспівах відводиться шпильковим вічнозеленим, смерічковим, ясеновим, вербовим... пісням.

"...Горіла сосна, палала, під нев дівчина стояла...". Га?! Най би вже собі стояла. Але з гідрантом в руках, пожежу гасила, а то ж не просто стояла під палаючою смерекою, а й "русяву косу чесала...", іскри в коси заплітала, блін, не шерсть на мокрім псі, гори воно синім полум'ям все і з дівчиною, і з косою, і з смерекою! Бо ж такого бути не може! Болючішої вогненно-смерекової інквізиції над юнкою не вирихтував би, й кат, а то ж митець. Погано, що там міністра по надзвичайних ситуаціях, що гасить будь-яку пожежу, нема. Він би хуленько взяв дівеньку за рученьку, заставив в ек-стерному порядку копати криниченьку у смерековім гаю, щоб задавить пожежу на корені.

З того ж деревообробного репертуару: "...Ой смереко, чом ростеш ти так далеко, чарівна моя смереко...". Звичайно, смереки в нас говірки, з вищою освітою, то вони можуть відкликнутись на такі запитання, то не люди, що проковтнуть будь-яке пісенне зморозиво... А ще є гаї дубових, березових, кленових та інших деревяних пісень...

З репертуару нічних-очних пісень. Бо що варта пісні без очей і ночей: "А ще очі не дрімали, а вже сходить сонце"... Як вам, дрімлюги? Краще було іще очі не позіхали, а вже сходять вуха... пісні і далі за текстом. Підсипати б їм, тим кліпкам, трошки снодійного, щоб врешті не бачили, що піснетворці кладуть на ноти. Відколи це очі дрімають, дотепер, здається, дрімали люди. "Оксано, пішла би ти спатки, бо в тебе очі дрімають". Ви та-ке чули?

Та що вже говорити про композиторів-метрів півметрових, коли й маститі собі дозволяли. Триметровий метр-класик А. Кос-Анатольський у час, коли творчість рецензувалася і кагебістами, складаючи пісню про нафтове місто Долину, написав "Де біла хатина, там місто Долина..." Я, підсвинком ще будучи, не міг розчовпати: що то за такий знаменитий дебіл, що про нього в пісні співається, і конче хотів його бачити на власні очі, заглядаючи на подвіря хатин...

Не мав наміру образити когось в цім своїм писанню, і не опорочую пісень старих, що витримали випробовування часом, як і сучасних, але всьому є межа і молодим піснетворцям слід оминати гопкопис, уникати усіляких дурнез, бо не тільки форма, але й зміст пісні не має права на каліцтво, глупство.

Хоча, як доводить практика, ще такого не написано, яке не можна було б покласти на ноти, проспівати, головне - мелодія. Якщо любиш - або співай, або штани знімай!

Тосі, тосі - свині в просі!

ТРИМАЙМОСЯ СВОГО ЦЕНТРА ЄВРОПИ

Центри Європи мандрівні,

вони пересуваються разом з людьми...

це як серце.

Воно всередині.

Юрій Андрухович.

В Європі боротьба за Центр континенту ведеться століттями. Хоча, як знаємо з шкільних підручників, що Основний центр Європи, за даними Академії Наук небіжки Австро-Угорської цісарії, є бетонний патик, застромлений попри автотрасу у Рахівському районі Закарпатської області, неподалік м. Рахова.

І це з 1887 р. сприймається старим світом як істина остаточна і ревізії не підлягає. Саме тоді австріяки першими зацентрували місце.

Але... не всі наші євросучасники з цим погоджуються, бо кожній країні бажається мати Центр Європи у себе під боком.

Недавно, наприклад, наші сусіди з Білорусії заявили, що європуп закопано саме на їхній території, і на тому фертик!

Перед тим, на початку 90 років запатентували свій Центр Європи литовці, де облаштували для туристів, любителів смажених фактів і пей-зажів з нестерпними краєвидами, Європейський парк. Словаки претендують на свій пупок Європи, що начебто у місті Кремніца. Лядські (польські) вчені твердять: центр Європи належить їм іще з 18 ст. і розташувався коло Білостока...

Але ні поляки, ні французи, ні білоруси, ні словаки і всі решта зазіхачі на центральну точку бабуні Європи не знають, що з 1983 року існує істинно істинний центр Європи на Івано-Франківщині - поблизу м. Долини у с. Велика Тур'я коло центрального сільського моста, під грушкою, на березі крутихвістки річки Тур'янки. Тому старий євроцентр скасовується. Автор цих рядків роками возився з різним приладдям, застосовуючи новітні досягнення теорії ймовірності, і якогось Першого квітня, коли світ умирав зо сміху, заявив у одній з газет на всі світи ближні і діаспорні, що чис-токровний, найсокровенніший Центр Європи є саме с. В. Тур'я, підтвердив незаперечними фактами, математичними розрахунками, дотримуючись усіх учених застережень і вимог.

Поки що цього відкриття ніхто ніяким чином не спростував, хіба що, кадебісти, аби змести його з лиця землі, оскільки він виявився під боком ракетної бази, котра розташовувалась у турянських лісах (кв. 20), грушку зрізали і лишився лише на тому місці центрально-європейський пень. Але, як на мене, ми, істинні галичани, мусимо триматися свого Центра Європи.

Тим паче, що свого часу з цим запатентованим відкриттям рахувалися французи, і збиралися поєднати два євроцентри: В. Тур'ю з Парижем, запустивши між цими нас. пунктами маршрутний туристичний супер-автобус "Неоплан". Але, зважаючи на те, що асфальтний тракт ім. М. Тлустої з Ц. Європи до Долини розгребли кури, то тимчасово відкриття маршруту відкладається.

Дехто з моїх опонентів заперечує моє географічне ноу-хау найгуманнішого пупа Європи, то я можу сказати: нехай у В. Тур'ї буде поки що Центр Європи злигоднів чи бездоріжжя, чи

безробіття, адже у Бельгії (Брусель) є політичний Центр Європи. Отож, утверджений тому багато років Центр Європи нікому не віддаймо, як це роблять литовці, поляки, білоруси. Хіба ми гірші від них?!

Хай живе модерний галицький Центр Європи!

Громадяни! відцентровуйтеся, центруючись навколо свого центра.

Іван де Курчамаць з центра Європи.

С ПАМ'ЯТ АЙМОСЯ!

(Огляд камінно-бронзових виробів)

Всі прагнуть хоч влипнути, хоч вляпатися, але щоб в Історію. Одна з стежок туди - через воздруження пам'ятників.

Тому тих пам'ятників нині розвелосся, як колорадських жуків. Захарашують ними села і міста, як кутю маком. Оргія пам'ятників!

Не тільки кінсько-кобилячих, що іржуть на майданах світу. Всіляких-ружних!

Псам - царям, цареняткам... Що більше цар стратив людей, що був більшим псом, то більший йому пам'ятник витаращували. На пострах плебсу, а собі на на воздравіє. Як, приміром в СССР. Усі кати народів імперії-концтабору мали себе в бронзі, а народ в sr... і!

Леніна тільки не садили на огера і Ката рину Цвай. Ілліча, потому що мав геморої, працював безнастанно за столами для майбутнього, то висидів собі того свербляха... Зате щось понад 2000 його ликів. В Україні не було такого села, де Володя не муляв би людям очі...

- Валяй дурня! - кричали рухівці, коли захиталася земля під пам'ятником тюрми народів... І валяють дотепер. Одних звалюють, інших увіко-вічнюють.

Теперочка кого лише не побачиш на педесталах. Усіляких кнедликів-гнидликів -спритників.

Пішли в серію не тільки політичні проститутки, їх прихвосні, злодії, шахраюки, придурки, пришелепкуваті, шибайголови, спідничники-бабуїни (любителі найсолодшого), зрадники, пияки, дракули... Герої чорної порнухи...

У стольному граді Кия на втіху онукам укрзвивихнів, забронзували Голохвастова, щоб знав, чи, щоб знали прийдешні, яким тре бути бевзем, щоб на пам'ятника заробить. Проні Прокопівній, що погаварівала: лучше бить ізнасілованой, чем українізірованой. Тут же промишляє і "великий сліпий" - злодюга Паніковський. Отож, нинішнім людям-мобілам є з кого приклад брати! З самих вершків людського дна!

Львівський П'ємонт довго напружував мізки, щоб здивувати приїж-джого ловеласа, і доп'ємонтився увіковічити сучого сина - пса мочащогося. Очевидно, на противагу знаменитому хлопчині- пісюнчику Європейському, щоб знала Європа, що у Львові й пси гонорові.

А в Полтаві возричав монумент, споруджений приборкувачами галушок: галушці! Галушкодави зобразили полумисок, а в ньому, наче козячі бібки - сірі брилки граніту. Очільником споруди виступає ополоник. Полтава маде ін Галушківна стала остаточно. Але що та галушка без стратегічного нацпродукту - сала, то й свиню увіковічили, щоб нагадувала поросяттам у джинсах, що вони недалеко відкотилися од льохи.

Якби Іван Котляревський устав з гробу та побачив творенія нащадків, то дав би їм березової припарки, написав би сучасну "Галушкіаду", яка починалася б: "Еней був парубок двигунний і паря хоч куди мудака... Наклав скульптури він горою, вчинив з Полтави купу гною... І, взявши гроші, тягу дав... П'ятами звідти наживав..."

У Ніжині пам'ятник закускі найпікантнішій пролетарській - огіркові, а чому не рукавові, цигарковому димові, що були наймоднішою, най-ходовіщою закусією в ССР?

Галушкових регіонів більшає. У Черкасах пометикували: а чим ми гірші від полтавських галушатників, ми вареники з сиром любимо не менш, як ви свої галушки, то пам'ятник варенику скип'ятили і пляшці самогоняри.

Продовженням цьойої монументальної мудакаді є 2,5 метровий само-гонний апарат, що виробляє національну сивушну найходовитішу валюту: у селах нею розраховуються за всі послуги, і народ цей апарат обожнює, не те, що апарат керівничий, бо з ним завше мову знайдеш, дійдеш не тільки до консенсусу, але й до канавної кондиції.

У Ів.-Франківську - яйцю як зброї сучасних майданних партизанів, що висаджують в повітря, закидуючи яйцями, високих урядників.

У Харкові вихаркали пам'ятник Еллочці Людожерці, яка зробила вели-чезний внесок у російське мовонезнайство, мала параліч русского язика.

Хмельничани, дай їм Боже розуму, зварганили пам'ятник барону Мюн-хгаузену - супербрехунові.

Жаба заздрості задушила бердянців. Тут до "Сантехніка, що вилазить з каналізації", "Дачників, що збирають колорадських жуків", "Морського бичка" та ін. на одну звивину монументів, приєдналася 250 кілограмова бронзова жабуха, яка повинна символізувати приповідку " жаба давіт, задавіла (заздрість)".

Свого часу зматеріалізували свою жабу, схожу на грандсідницю, скульптори -пленеристи у Кременці, яку як символ ницості укрполітикуму, поставили біля стін Генпрокуратури, поблизу кабінету генпро-курора Олексадра Медведька. "Сракожаба" (так нарекли цей витвір, схожий на сідницю, укргоромадяни) тут довго не втрималася - йому жаба цицьки дала - її вкрали пропрокурорські злодії!

У с. Залісне, що коло Бахчисарая, відкрили перший пам'ятник віслюку при краватці, з глечиком кримвина... Кожен увіковічнює таких, як сам!

У лісах Львівщини, де колись буяло село, а опісля його вивезли, усім пам'ятникам не тільки носа втерли, але й щось більше вирихтували. Тому сопливному носу, що мешкає у чоловічих штанях! Тому самому розбійникові жіночих спідниць чи то пак Пенісові Яйковичу: шестиметровий макогін стирчить над світом, щоб нагадувать, що ми - нащадки цього агрегата.

Але це ще не вечір! Усіх поки що переплюнули китайці, що не можуть похвалитись зростом і сексуальністю. У Піднебесній (місто Чаньчунь) вони, аби доказати свою причетність до того меду, що в кожного спереду, воздвигли усім органам орган - чоловічий статевий: ейфелеву вежу-ризажу - 9 метрів заввишки, Цей медовик надто натуралістичний, обплетений соломою, ще й охрестили не хріном китайським, а Небесною колоною, китайським жіночим щастям. Він є найбільшим валосом на нашій планеті, коли-небудь увіковічненим.

Треба сподіватися, що знайдуться у світі скульптори, котрі переплюнуть і китайців, прудко вознесуть сукнюдера-хмародера до небес, як Нью-Йорський білдинг стоїть, щоб потрапити у Книгу придурків Гінесса.

Закіптюжилося небо, заскульптурилась земля!

СОЛЬФЕДЖІО ДЛЯ ГЛУХИХ

Жах витав у триповерховім особняку, хоча довкола буяла весна, вбирала сади у розкішну білу фату, у якій буйні будинки нових українців: такі ж круті і дебели, як вони. Кувала зозуля... Тільки жити і любити, радіти тихим блакитним небесам...

Микола вмирав. Згасав не по днях, по годинах. Три тижні тому помер його найближчий сусід Павло, а ще перед тим пішов зі світа Петро і Іван - сусіди найреспектабельніших будинків міського присілка.

Тота слабкість, яку люди всує бояться називати її йменням, доточувала колись кремезне тіло чоловіка.

Лежав біля великого варшавського вікна, через яке вривалися до кімнати горби і видолінки, а ген-ген, вдалині, синіли таємничі гори. Милий серцю пейзаж. Звідси він, сидячи в розкішному шкіряному фотелі, любив спо-глядати цей чарівний куток природи.

Та нині Миколі не до того. Костомаха всілася на порозі і не вступалася.

- А йди геть! Чого ти сі причепила? Та я ще потужний, я ще годний! Я ще не викінчив хати. А ти сі ту крутиш вже рік, га? Йди, потворо безноса.

Не йшла, взлостилася, що її обізвав, чи що?

- Ай, бо сі не вступає, пся кров!- І вже до дружини: - Мала, мене нині прибере тота... Або її віжени, або налий мені. Налий! По самі церковні вік-на. Може, трохи затерпне тіло... і душа, - спромігся на слово. - Та й буду правити парастас, читати псалтир на відхідний...

- Не мели дурниць. Не мож тобі, любчику. Я тобі укол ліпше зроблю...

- Доста того! Уже нема в що колоти... Налий. Най троха в голові зама-кітриться, чи шо... То вже ніц з мого життя не буде, лише стабілізець. Най доктори мене не дурять. Я знаю що мені нині або завтра ангели підоймуть шлагбаум аби-м перебрався з Цего на Той.... Біла Пані он косу мантачить...

- Вбив собі в голову... Шо в тебе спільного з Павлом, Іваном чи Петром? Хіба що на одній вулиці побудувалися...

- Робота проклята їх забрала, а тепер моя черга...

Марія подибуляла крутими скрипучими дубовими сходами униз, на перший поверх, до кухні...

Принесла пляшку "хортиці", наповнену майже до верха, кришталевий келишок і шматок ковбаси, огірок.

- Іди, Мала, іди, я вже собі сам якось раду дам. Подивися до тата...

Вісімдесятирічний батько лежав у старій хаті, запакований у памперси. Тільки й його роботи було, що стогнати.

Микола потягнувся за пляшкою, обняв жовтавими патичками пальчиків, підніс до рота, забулькало... Зробив кілька ковтків, бо більше не сприймало задеревяніле єство. До бутерброда й не доторкався. В голові наче й поча-лося випогоджувати, притихав біль.

Ангели прилітають, га? І на крилята беруть.

Марія повернулася, але він її попросив піти. Спробував сісти і це йому вдалося.

Підперся руками об днище віконної рами, дивився на благодатний весняний світ, на сусідські вілли, що поховались під різнобарвними єв-родахами. Тиша бриніла в просторій, вилаштованій по-сучасному, в стилі євро, кімнаті. Сонце лазило по лискучій, полакованій під лимонне дерево, паркетній підлозі, якби її лизало. Ненароком побачив у кутику стелі павука, що снував павутину.

- О видиш, то для тебе, конешно, я вилизував кутки, - заговорив до павука, - аби ти мав, колего, де човгатися, на полювання ходити. - Чомусь потягло на іронію, його брали докори сумління. - Ага. То всьо ... тепер для павуччя, не для мене. Ой не для мене... У павутину щастя втрафив...Шкода, та що вдію. Хіба попрощатись залишилося.. То є з ким. Маєтків, а маєтків.... Нажив, блін! Про хворобу мовчу. За полومانі ребра мовчу...За килу про-мовчу... За дітей промовчу, не було їх коли лагодити...

- О видиш, Микольцю, аж тепер ти прозрів, видиш, який ти був працьовитий. Як трактор! - пливла легкою хмаринкою в голові думка. - Всі твої нажитки павукам під лапи....

Ще приклався до горла пляшки. Ковтнув. Спробував встати на ноги, але намарне... Ноги не слухалися. Костомаха розреготалася.

- Попрощаюсь лежачи, так вже й бути! Бог простить.

На мить уявив, як священик, виказуючи останнє прощальне слово перед хатою, перед тим, як понесуть його без нього до церкви, як священик славословитиме, щоб сльозинку видушити з очей рідних та близьких - при-сутніх на його останньому банкеті...

- Прощається раб Божий Микола... з зарібками, будь вони тричі щас-ливі...! - уявляв себе на місці святого отця і промовляв наче його уста-ми. - Бо то вони, браття і сестри, доїхали дочасно мені кінця...

Прощається з "Ізабелою", "Вікторією", "Надією" - своїми шанованими діточками - меблевими гарнітурами, моїми лютими ворогами, прости Господи, бо кілька я вгепав у них

своїєї праці, своїх мозоликів. Хлопи ходили по коханках, а я в другу зміну, аби гривнів підробити, накупити отих ящиків, захарастити ними дім, поприпирати до стін, аби було до чого клуби збивати... О меблі, то таки злющі вороги народу...

Прощається Раб Божий Микольцю з монолітними фундаментами і перекриттями разом з арматурою, що стали основою, з підвалами і утепленням гаражом, з онтими колонами-арками, що вони так тут потрібні, як крокодилові пропелер... Скільки то я намучився поки вимуровував цей Вавилон. Під васервагу цеглу кожнуьку клав, дай їм боже здоров'я, бо скільки в мене забрали сили. Тото лише Господь знає... З роботи по дві-три цеглини у торбі носив, аби менше тратитися, бо коштів не ставало. І на маєш, Микольцю: цегла в стіні, а ти - в труні...

А варшавські арочні вікна, двері кілька разів перемуровував, аби вдати так, як я в Польщі видів у газди, де рік свині годував таблетками...

Прощається, браття і сестри, з другим і третім поверхом, що зростали вгору, а мене малою притискали до землі, бо я корчився від болів у хребтах, крижах, кишках. З паркетними підлогами...Ади, Господи, який я фігуровий став, гнучкий. Не їдна жінка і не їден пан хтів би мати таку стрімку фігуру... Прости та вгомони, Боженьку.

Прощаюся з усіма дубовими і броньованими дверима та євровікнами, через які я світа білого не видів, бо, прости Господи, зрізав коло колії кілька дубів на дошки і бруси, а то був кримінал, в прокуратуру тігали. Так само пращавайте і ви, дубові сходи з балюстрадами, заодно з вашим рипом-скрипом, якого я так домагався, коли укладав, а також ганком на три боки і тротуарною площадкою і недокінченим фонтанчиком.

І ти, шпильчику, прощавай, бо я тебе пам'ятаю, як нікого, бо я з тебе гепнув, коли чіпляв того козака-флюгера, що вусами показує куди вітер дме... Ге, усі вітри віють із землі до неба, там ся розвівають на три шляхи: кому гостинець до пекла, кому до Раю, кому в чистилище, а мені куди?

Він глипнувся по кімнаті і знову побачив у куточку павука, що завис у чеканні здобичі.

- Простіть мене грішного, як щось не так і ви, павуки, засновники кутів кімнатних, - гірко кепкував з самого себе, відчувши всю марноту своїх старань. - Я, бігме, старався їх зробити такими, аби й вам було спосібно мухи лапати. Вам кутів ще надовго стане... А я вже в глухих куті...

Прощаюся з трійцею моїх сусідів: Петром, Іваном, Павлом, які мене випередили і в дорозі до небес і вже там на вічному відпочинку від трудів праведних і не конче, залишили вілли свої на пропаще ту любовникам своїх газдиньок, а самі туда, куда всіх вивозять... Я вас, любі, мої ось-ось дожену, всьо розкажу, що ту робилося по вашим відході, як ділили ваші добра, як били на щастя морди родичі одне одному, як по судах волочилися, як віку Анні вкоротили за то, що не хтіла віддати поверха Ількові. А Оксана твоя, Павле, ще до року пішла за того пиячка... В раю, може, здибаємося, бо ми того варті, без проблем, бо ми мали цілий час проблеми з оцим світом, який не використали так як треба, як велено, але ми не грішники, ми раби добробуту, виглядає. Ми все горбом, та горбом ... Горбом людським під-пертий світ, ньи? - Питався невідомо в кого. - Я ж бо старався і для ближ-ніх. Я хотів, щоб і тут нам жилося, як в раю, а то рай мурований сотворити майже устиг, а в раю пожити - то ньи! Будут чужі раювати... А я - вже на небесах.

Прощається раб Божий Микола... - і не договорив. Відчув, як слабне тіло, а світ починає йти

обертом. Натиснув на кнопку дзвінка, спеціально влаштованого під підвіконням, щоб при потребі викликати дружину...

Увійшла Мала.

- Йди, Мала, клич, ксьондза "дядю Васю", - тихим голосом благав Марію, - най мене висповідає і запричастить, ту сі моє скінчило. Прийшла моя черга... Ту я більше не газда. Ту я більше не робак. Таких "я" не треба ту. Ту я вже ні жнець, грець... мрець. І нема чого плакати. Іди поки не пізно. Іди!!! Тішся, що я відмучився і ти зо мною...

- Дай мені спокій! То в тебе з перепуду, то ти собі навів, ти від того, що сусіди повмирали, узяв собі до голови і заслаб... Скільки тобі казати...

- Ая, Мала. Моя черга... Третя хата знизу, а потому й Василь за мною відчалить... Головне - дотримуватись черги!

Як тільки Марія вийшла, він знов взявся за пляшку. Пити, - а воно не тече. Натомість кров булькнула з горла і покапотіла на осяяний сонцем паркет, підминаючи під себе той сонячний блиск.

З якогось дива затріпотів у своєму сріблястому павутинні-фіранці па-вук... А за вікном закувала зозуля.

НЕ ПХАЙ НОСА ДО ЧУЖОГО ХМАРОЧОСА

- Встати! Йде суд!

- ...Ми вимагаємо від пана Півлітрульського чотири тисячі девятсот гривнів матеріального ущербу, - говорить жінка-позивач - не прасована що лицем, що одягом, пані Ець, котра стоїть за судовим прилавком. - Ось довід-ка від експертного бюро. Саме на стільки обійдеться ремонт і воста-новлення балконних дверей і вікна, що він порозвалював. Ось вартість блоків!

- Ці Еці вже на мають за що пити, то шукають в мої кишені утіхи, - перебив Ециху відповідач Півлітрульський. - То, бігме, повний поїзд ець.. на 24 вагони... - мало не бовкнув паскудного слова зі злості.

- Я не дозволю хамити тут! - гаркнув суддя Каратута і повтирав мантиєю сиві губи. - Стійте - і мовчак! Дам слово, тоді, розкошуйте, позивач...

Він не мав наміру розтягати справи, бо то ніц не світило йому. З досвіду тямив, що з цих побутовиків: як з бика молока, теці - смальцю. Тому, аби не тратити марно час, розгадував кросворд.

- Яке він мав право вриватися, пане Ваша честь, у легітимну приватизовану квартиру? На той час ще й дванадцятої не бренькало. Ми собі з чоловіком об'яснялися в любові, ну, трохи голосно.... Я вас прошу...

- Шо вона проси...Пищали як недорізані медведі, ваша честь, - вклинюється Півлітрульський. - То все не так було, нікуди я не вривався, я хтів порятувати загибаючу душу пані Ець, що верещала всіма трагічними голосами, покидаючи, здавалось, саркофаг тіла...

- Відповідач, не робіть з писка халяву, бо вштрафую за неповагу до суду! - суддя насуплює законозахисні брови і вписує в клітинки кросворду відгадане "зад корабля" - слово "корма". - Вам буде надано слово, - і вдарив молотком по столі. - Продовжуйте, позивач.

- Ми собі голосно об'яснялися. Як завсігди... А він, як ні в чому не бувало, завалюється серед ночі з сокирою, я вас прошу... А хоть би й мене чоловік бив, то шо? Свого ж, не чужого. Яке його діло хто кого б'є і чим, - тицьнула зморшкуватим пальцем у бік Півлітрульського Ець.

- Я її життя врятував... Ну, то повний Гітлер капут, - бурмоче Півлітрульський.

- Ви перестанете матюкатися чи ні!? - Каратута лупцює знервовано молотком мало що не по пальцях секретарки. - Ви сі тутай зара договорите до білих медведів, відповідач...

- Поняв. Мовчу...

- Тепер ви, відповідач, розповідайте.

- Сиджу ввечері після роботи, читаю журнал "Ю", що принесла сорока на тую, чую: хтось наче підсвинка ріже. Е ба, глипнув на часомір, то вже запізно свиню різати, то вже був час, коли алкоголіки починають свої спектаклі розігрувати... Прислухався. Гвапти внизу - під панелями. Як би з когось шкіру живцем здирали. В мене серце - не камінь. Кинув книжку і побіг. Якщо він її убє, то буду мати непростенний гріх. Збіг я на нижню пло-щадку, а там перед дверима вголос уже молиться сусідка: пані Маш а. Це мене ще більше розчулило. Бо й молитви не помагають!

Я гримати у двері: відчиняй, ні! далі крики і такий гомон, що хоч викликай омон. Але, гадаю, поки омон доомониться, той вампір її доконає.. Що ж робити? Вернувся я до себе, ухопив сокирчину, спустився зі свого на їх балкон. І двері підважувати, скло розбилося і мені руку покалічило, о видите рука - гіпс, га? мені ще гіпсу бракувало! Всакую до квартири - він заломив її руки... і її головою вибиває пройом у мурі...

- Неправда! Ми обіймалися, а він ускочив, як голий у сауну... з топором наопашки, я крик аж тоді підняла, щоб не зарубав мого чоловіка, або мене. В нього очи, ваша честь, горіли, як у маніяка. З рук кров капала... уже когось відманіячив, тепер дійшла черга до нас... а в місті саме маніяк роз-гулював, жінку за жінкою на лопатки клав.

- Коли я кинувся рятувати оцю, то чоловік її мене копнув... у те місце, яким чоловіки гордяться, ваша честь. Я тепер ніц не варта... Я теж вимагаю сатисфакції: п'ять тисяч гривень компенсації за імпотенцію. Ось довідка від психіатра, вартість лікування і путівки.

Слово "імпотенція" втішило суддю, бо саме враз нагодилося на відгадку слова з 10 літер "чоловіча нерухомість".

- Я такі оргії з вереском, закришені матюками, вже чув раніше з тої квартири, але не такі уїдливі, то хотів, ваша честь, лише врятувати людей від біди, а вони на мене в суд. Я маю свідка: сусідка пані Маша.

...Пані Маша:

- Так, ці двоє, алкоголята, не дають нам не то що жити, навіть папоїсти в дружній обстановці. Усьому підїзду. То взагалі п'яндом! Оргії в спирту щоднини. З їх квартири пахне стіками, як з ресторану. Коли нап'ються, б'ються, товчуться, як дідьки по пеклі, а мати загинають аж до

неба. Того разу Ець з її лица зробив квасний млинець-капустець, у червоний горошок, я бачила на власні очі... Чого вони аж тепер подали на Півлітрухіна? Бо лише тепер синці на лиці позагоювалися. А Ець дотепер відрощує волосся, бо Ециха так його тоді пригостила м'ясорубкою, що волосся не відновлюється...

- Я вас прошу... - тільки заїкнулася Ець, як суддя затарабанив по столі молотом з усієї сили, якби якого ворога катував з кулемета.

- Мовчать!!! Тут суд, не заготскот! - У кросворді не йшло слово "коротка лайка з восьми букв".

Пані Маша зі страху перехрестилася, а відтак насмілилася малювати обстановку далі:

-... Так ці Еці, вони, хрест ту святий! спеціалізуються на отаких мордобоях, ваша шчесть, - мало не сказала зі страху "ваша шерсть" перепуджена тими ударами молота судді по поліровці стола свідок. - Ще раніше Еці хтіли подавати на суд Івана Фригідного, бо той також якось не витримав гвайтів у їх хаті і двері вівалив, і язик їм вівалив... То, аби не затягали його судами, відкупився тисячою гривнів. А ще Пиць з Гнилиць, Микола Фрасоля з Жбурляйполя теж... постраждали, коли йшли рятувати Ециху.

- Свідок, Панімаш! - то не до справи. Конкретно про дану ситуацію, - суддю вже починало тіпати від занудних свідчень, з якими судам випадає морочитися безвиізно і повсякчасно, а більше кросворда, аби заглоїти нудь, під руками не було.

- Я перша підійшла під двері їх квартири просити тиші, так він мене пустив матом долів сходами... Я позбирала підписи у сусідів і з другого підїзду, щоб їх виселити з нашого дурдому. Годі тих пяних оргій слухати щораз. І я свідчу, що Трилітрухін не вривався їх квартиру. Вони спеціально так вевкали і йойкали, аби гроші у людей, котрі прийдуть на поміч, вімантити. Сусід хотів допомогти, бо життя, як казав Никола Островський, дається один раз, то що просто так з ним прощатися?

- Без китайських церемоній, прошу вас, Панімаш... - клеїв словоскотчем писки учасникам засідання суддя Каратута. - Це ви собі при нагоді подасте зустрічний позов.

- Але мене, вибачте, імпотента... вибачте, нащо мені таке життя? - рятувався Півлітрульський.

- Це, відповідач, справи не стосується.... Справи про нерухомість нині не розглядаємо ж! Гов-воріть по ділу, панімаш!

- Так я ж по ділу...

- Я вас прошу... Та він імпотент від народження взагалі, сам жиє...- дондолила своє позивач Єць.

Суддя встав і, вдаривши молотком по столі, сказав:

- Ясно! Суд віддаляється для прийняття рішення.

Повернувшись через деякий час до зали, зачитав рішенець. Де йшлося про те, що житло є нетодоторканим і ніхто не має права вриватися в чуже помешкання ні за яких обставин, навіть, якщо живіт болить, якщо воно горить синім полум'ям. В цьому даному випадку

відповідач, як гуманна людина, почувши підозрілі крики, вчинив по-людськи, але порушив не-законно, напорювався на статтю. Тому то суд вирішив задовільнити частково позов громадянки Ець. І за нанесені збитки у вигляді понищеного майна (вікон і дверей) сплатити позивачеві чотири тисячі гривень....

Півлітрульський, почувши такий вердикт, мало не завив.

Після суду я підійшов до постраждалого, щоб йому поспівчувати, розрадити. А Півлітрульський виливав душу:

- ...Лихий мене в черговий раз поплутав, пане журналісте. Я вже зарікався до чужого хмарочоса ніколи не пхати свого носа... Чужа сім'я - чужа Нігерія. Напишіть про то в газеті.. Я, селяк, з молотком матері всмо-ктав: не прохось повз чуже лихо. І мені щастить. Якимсь я загубив ключі від квартири. Пішов до сусідки пані Маш, щоб від неї перелізти через балкон до свого балкона. Дзвонив. Та як підніме гвалт, хоча я їй казав хто я і чого звертаюсь. Ні! Злодій хоче її обчистити від зайвого. Облишив затію, бо пищала, як недорізнана кобила. Але не ночувати ж мені на вулиці. Вирішив добиратися до квартири пожежною драбиною, що відділяла мій балкон від сусідчиного...

І що ви думаєте? Пані Маш як угледіла мене, то взялась бомбувати мене згори фруктами і овочами, закрученими у слоїки, хоча і знала в обличчя, що я її сусід, хоча казав чого я піднімаюсь драбиною. Не з моїм щастям! Полетіли на голову бомби-банки з огірками, помідорами, капостою, грушами, варенням. Кількоро зіткнулись з головою і розірвалось, і костюм знівечили, не лише голову. Не чекав такого шаленіючого нальоту пані Маш, мусив спускатись геть і виламувати у квартирі двері, які щойно встановив... Сусіда пані Маш зателефонувала в міліцію, що злодій задряпується в чужу квартиру. То мене спершу застромили у СІЗО, а відтак з покаліченою, набитою склом головою до лікарні. Але який я був ошарашений, коли через два тижні мене викликали до суду у справі намагання пробратись до чужо-го житла, заволодіти чужим майном... Пані Маш подала. І я за рішенням суду був змушений повернути їй вартість консервації, банок і моральні зби-тки...

Не конче вигідно нині бути милосердним, бо за це карають. Видко, я такий уродився, то моя слабкість - людей виручати. Дурнуватого могила виправить.

Громадяни, не лізьте у чужі помешкання за ніякі гроші, якщо навіть те помешкання горить синім полум'ям. Бо потім вам суд припише підпал, заставить платити за усе те, що згоріло, і чого не було.

Лицарські вчинки дорого обходяться.

ІЗ ЗАПИСОК фенолога І. де Курчамаць, або Пронос погоди

У грудні передбачаються невеликі опади у вигляді золотого дощу - тринадцятої зарплати, що призведе до підвищення температури у більшості місцевостей до 40 градусів за Бахусом. Одночасно очікується підвищення сопливості. Інтенсивні опади у вигляді п'яних.

Ночами рожевий дурман і голозадиця. Але водіям все одно варто бути обережними за кермом. Адже, тихіше їдеш, менше даїшникам платиш.

Підвищення температури можливе на замовлення уряду.

У другому таймі лютого вітер південно-північний, з перервами на обід, принесе з далеких країв на своїх крилах кілерів...

Вітер свистатиме і в кишенях. 25 копійок на дірку... У спідницях порив-частий до помірного. Пориви наглості. Швидкість - сто доларів на секунду.

Різка похолодання перед отриманням заборгованої платні. В холодильнику нуль градусів.

На початку березня розпускатиметься і гарно цвістиме мафія чорна і корупція зелена у зв'язку з доларовими смерчами, що пронесуться над США. З барлогів вилізуть політичні динозаври усіх мастей. Акули-олігархи ковтатимуть рибку-бздирку по всьому фронту.

Передвиборні солов'ї-щебетали щебетатимуть, не стихатимуть. Роз-лиються потоки пропагандистських пісень-промов, у брехливе море понесе повінь, у якому тонутиме електорат. Смог брехні окутає населені пункти, що не буде чим дихнути.

Антициклон насуватиметься водночас з відморозками від влади.

Рясні опади обіцянок перед початком виборів. Грози-погрози розвіють припарки одобрямсу. Інтенсивне розмноження паразитів-політологів.

У травні пронесуться післявиборчі смерчі протестів, особливо у Києві. Локшина на вухах різко піде в ріст.

Борщові відлиги замінять алкогольні. Майбутнє в тумані.

МУДРАГЕЛІЙ І МУДРАГЕЛІЗМИ, АБО ДУМКИ, ЩО ДОГОРИ ДРИГОМ

З самого початку роботи українського парламенту я прислухався до того, про що і як говорять державні мужі під головним куполом країни. Особливо у перші роки свого існування народні обранці не конче дбали про стиль говореного.

висловлювались як на серце лягло. Великим мастаком смішити, не тільки депутатів, був насамперед довгограючий спікер Верховної Ради Іван Плюц. Цей, бувало, як загне словесного костура, то хоч стій, хоч падай- сміх на всенюку державу розлягався: від Сяну до Дону!

Ось кілька його перлів - плюцизмів:

Що ви руки піднімаєте? Ви наче здаєтесь.

Нельзя впіхнуть. Не впихується...

Депутат Заяць не стрибайте по залу...

Депутат Хмара спустіться з облаков.

Зробіть мені суть питання...

Це просто з області сільського господарства - казка про білого бичка.

Не махайте Регламентом. Ми їм махали чотири роки... І до чого домахались?

У кожного такий голос, що фронтом можна командувати, а ви ним говорите.

У мене був такий сертифікат. Я його, тут, в Києві, бідному передав, щоб він його продав на ринку. Але він догнав мене і говорить: "Дай краще гривню, тому що такого баракла у нас стає.

Відзначався особливим розмовою і екс-спікер О. Ткаченко:

Не треба мене заважати, займіть места, виключіть депутата, цей закон не грає ніякого значення...

Наташа любить трудящих, як цибулю після гарячого чаю... (йдеться про Наталію Вітренко).

Тридцять филин ми використаєм і все!

Не треба трогать Росію там, де її не треба трогать.

Не нада таких ахфоризмов. Я вас прошу. Вони вас не красять.

По біографіях ми з вами (мається на увазі О. Танюк) у різних вагових категоріях.

В Україні я не перший і не другий.

Я слухав те, що хотів чути.

Я вам рота не затикаю, але ви лучче помовчіть.

П. Мовчан: Що ви слухаєте Вітренко. Вона, як ялова телиця реве, а молока не дає.

Н. Вітренко : Якщо мене з Марченком вважати за Ісуса Христа, то в нашій фракції є 12 апостолів (кількість депутатів від ПСПУ)

Приєднання до Росії потрібне нам тому, що остання має Сибір і буде куди знову засилати рухівців і націонал-демократів.

Хто такий Ткаченко? Бригадир в одному господарстві. У Верховній Раді України.

О. Мороз: Наталя Вітренко - це жінка тяжкої поведінки.

С. Чукмасов : Наталіє Михайлівно, я від вас балдею.

Вітренко у відповідь : І не ви один.

Ю. Тимошенко : Він приніс мені такий папер. Нема в мене такого папіру. Галасуєм!

З тим брудом, що є в українській політиці, нашим політикам не те що їздити до святих місць, а жити в церквах потрібно.

Р. Зварич: Депутат - це особлива політична тварина.

В. Кисельов : Хто більший бандит: той, хто шапку зняв з перехожого (натяк на злодійство В. Януковича - авт.), чи хто вкрав 7 мільярдів?!

Г. Москаль: Останнім часом розмови про єдину партію здохли. "Бобік здох!"

Б. Колесніков : Заборонити партію регіонів - це все одно, що заборонити схід сонця .

Я. Кендзьор : Я знаю, що у Юлі під сорочкою! У неї там кремлівська стіна!

Я. Сухий з приводу блокування партією регіонів ВР, розвішуванням у залі повітряних куль: Та хоч і презервативами, чим захочемо, тим і блокуватимемо. Будь ласка, називайте нас кульковиками, чи презер-вативчиками.

В. Писаренко : Мені більше подобається назва "ГАРТ" по російськи: "ЗАКАЛ". Так більш символічно. Було "За ЄДУ". Тепер - "ЗА КАЛ..." (про новий політпроект В.Балоги)

А. Яценюк: Я вас прошу, товариші, не треба усім керувати! Бо як будете керувати всі - це колгосп буде! Причому колгосп-банкрут.

З виступів інших депутатів:

Вас настраївають на хвилю улюлюкання і баранього спротивлення.

Вистачить перед владою плазувати з гордо піднятою головою.

Всі голосуватимемо за Кучму тоді, як рак свисне.

Треба частіше бувати на сесії, то будете знати, як карточку вставляти, а не мозги.

Ну, таваріщі, ето же просто анонс! (замість нонсенс)

Коломийки-ЙОЙки!

Ой біленька я, мамусю, біленька я, біла,

Чому ж мене мамусенько дала за дебіла.

Ой ходили колись хлопці та й шукали рути,

А теперка лиш шукають, де би буханути.

Пяна моя доріженька, ой пяна та пяна,

Загубила-м свою цноту у "тойоті " Йвана.

Ой ішла я з ресторану та й сі заганьила

Якась біда мене в.. та іще й набила.

Їде бойко горі селом та й на "мерседесі",
Усі кури розполошив, аж ями у стресі.
Такі люди дрібні стали, як тоті китайці
Пють багато, їдять мало - то раса: хитайці
Вна не піде за Василька, вона хоче боса,
Бо у боса чорна "тачка", на штири кольоса.
Дмитро Фертик уженивсі на японській "соні",
А Маруся віддаласі вже за "панасонік".
Щастя, браття, мої любі не в меблях, машинах,
Бо коли душа у меблях, тогди дуб - й людина.
Село нині вигибає, село сі спилосі.
Серце кров'ю облилосі... Що з нами сталосі?

ІЗ ЖИТТЯ ЗЕЛЕНОГО ДРАКОНА - ДОЛАРА

Ї Найдраконніший з драконів - зелений драконище, ім'я якому - ДОЛАР
Ї Латайте бюджети долярами, бо це найестетичніші латки у світі
Ї Хто сидить на доларах, той висиджує вставні зуби
Ї Зелена розпач доларів призводить до розпачу світу
Ї Хоч і безробіття шалене, на роботу долари завжди потрібні.
Ї Доляри - найпрудкіша зелень, якою геть забурянило планету
Ї Крім доларів у цих за душею немає нічого кучерявого
Ї Похвальні грамоти найкраще дивляться не в рамках, а в доларах
Ї Найпотужніша імперія сучасності - Сполучені Штати Долярів
Ї Молоде, а вже "зелене"
Ї Доляри не горять, але все на своєму шляху спалюють
Ї Колись на коні були Івани Івановичі, тепер Доляри Доляровичі
Ї Доляр - синонім і Раю, і Пекла, не тільки США

КРИКЛАМА

Ї Штани у прозі, музика в бокалі, поезія у ліжку, підштанки на підлозі. Громадяни! Читайте книжки Оксани Забужко.

Ї Усяка подія - пиячка. Кожне свято валяється під столом. Кожна п'ятика вивалює язика розпусти. Діти п'ятик - алкоголіки, онуки - недоумкуваті.

Ї Розбивайте посуд! Дбайте про майбутнє археології і збагачення музейних скарбів!

Ї Міняю пустелю м'якої постелі на моріг з цвіркунами!

Ї Без реклами й Христос не відбувся б!

Ї Вийду заміж. Ціна договірنا.

Ї Наблю морду. Дорого!

ВІТА БРЕВІС

Ї Устами Вічності промовляють Великі!

Ї Життя - в'язка ключів до замків щастя, що не підходять

Ї Людина - океан, а порядності в ній тільки крапля

Ї Життя - класичний зразок глухого кута

Ї Життя - це повний завал набору ілюзій

Ї Отрута життя довгограюча, але безвідмовна

Ї Життя - боротьба, з якої ще нікому не вдалося вийти живим

Ї Наші душі до того засмічені усіляким мотлохом, що там ніде й Господові припаркуватись

Ї Ким би ти не був, все одно ти тільки людина

Ї У кожного є своє небо. З чорним піднебінням

Ї Для мільйонів універсумом є універсами

Ї Смішна зарплата - сумне життя

Ї Історія - 90 відсотків фальсифікат, решта брехня

Ї Бібліотека - могильник відпрацьованих думок і ідей

Ї І сонце мотає строк

Ї Папуга не знає жодної з мов, а говорить хоч на якій!

Ë І в театрі буття на перших ролях великі артисти
Ë Глибина космосу вимірюється глибиною знань людства
Ë Ніхто так не виховує батьків, як погані діти
Ë Легкі гроші, це тоді, коли в тебе їх тоннами
Ë Мізки це те, що нам нормально жити заважає
Ë Завис на павутині щастя, як світ на Інтернеті
Ë Буття працює на енергоносіях самообману
Ë Не страшне падіння з даху, страшна зустріч з землею
Ë Швидкість руху епохи в прямій залежності від швидкості руху громадського транспорту
Ë Найпрестижніші і найчарівніші виробники капіталізму - мільярдери
Ë Дятел не задовбаний, а захеканий відбійний молоток
Ë Избави нас, Господи, від чарівної сірості!
Ë Багато хто живе за чесно зароблені гроші чужим горбом
Ë До того цей зайнятий, що йому й жити ніколи
Ë В кожній епохи свої ямочки на щоках.
Ë Ну що здавалося б капець? Кінця одвічна загадковість
Ë Мономах теж намахував, не тільки деякі наші сучасники
Ë Головне - потрапити в обійму, а там вистрілять
Ë Музика - одна з форм перетворення звуків у гроші
Ë Джентльмен вступить жінці місце не тільки в трамваї, але й на кладовищі
Ë Зашитих у себе відшивай!
Ë У мене є так багато грошей, що не можу відчувати себе щасливим
Ë Частіше виймай себе з себе для провітрювання, бо засмердишся
Ë Пророк - професія, котра ні до чого не зобов'язує
Ë Курку, коли починає квокати, садять на яйця, людину - або за ґрати, або на пільги
Ë І калюжі наряджаються в зорі, але це їх не рятує

Ë Вдарився в науку і дістав струс мозку.
Ë Коли немає заземлення, людина витає в небесах
Ë Смерть стоїть в черзі не за чиймись плечима, а за твоїми
Ë Якби гроші уміли говорити, вони багатьох скинули б з п'єдесталів Доброчесності
Ë Люди виривають зуби, стоматологи - гроші
Ë Щасливий той баран, котрий не відає, що існують шашлики
Ë Якби нас Совість мучила так, як начальники, ми давно стали б людьми
Ë Нині і в хірургів кожна операція - фінансова
Ë Переваги телефонних розмов у тому, що не відчуваєш запаху з рота свого співрозмовника
Ë Повсякчас стряйся. Бо стрес - форма сучасного існування
Ë Мізки трухлявіють краще, якщо їх час від часу змочувати спиртним
Ë Сім мільярдів гомо сапієнсів! Як це нікчемно мало на мільярди галактик!
Ë Люди розмножуються тому, що їм нікуди діваться
Ë Грішать, щоб спокутувати. Це ж, прошу пана, подвійний кайф!
Ë Земля людей обертається навколо сонця паляниці
Ë Спорудження глави держави - справа рук політичних архітекторів, народ тільки у підсобниках
Ë Відбійний молоток хоч і залізний, та працює тільки під тиском
Ë Час - великий художник. Пригляньтесь, що тільки він витворює з людей

МИ І ЄВРОПА

Ë Озонові діри в штанях укрнароду затяглися завдячуючи єврогуманітарці
Ë Що більше на континенті Європи, тим більше на ньому Азії
Ë Одна нога тут, друга в Європі. Отак і переминаємося з ноги на ногу століттями.
Ë Стилістика народу? Без стилістики!
Ë Шляхи в Україні працюють на повну котушку: вивозять з України багатства
Ë Колись злочинців в Україні відправляли до Сибіру, тепер - на Канари

Є В Україні нині правлять бал дві жінки з косою
Є На боці правди багато народу. Переважно - глухонімого і сліпого
Є Сучасність одночасно рухається в двох напрямках: у Минуле і Майбутнє!
Є Прикутий до хреста розкошів - теж стражденник
Є Біг в Нікуди - найпопулярніший вид спорту серед сапієнтів
Є Урожай сільгоспкультур більше потерпає від відморозків, ніж від заморозків
Є Якщо хочеш вирішити м'ясну проблему, посади народ на дієту
Є Що менше розуму в голові, тим більше грошей треба, щоб заповнити там порожнечу
Є Навіть якщо ти - людина-оркестр, все одно тобі буде труба
Є Природа найдужче забруднена людьми-радіацією
Є Для декого велике щастя бути чиєюсь вихлопною трубою
Є Хто тільки не закопаний в укземлю, а найбільше - талантів
Є Зорі - осяйні космічні мильні бульки довгграючої дії
Є Кожен колодязь. Тільки декотрі - каналізаційні.
Є Не всі люди хромові, є кирзові, а є й з шкірозамінника
Є Доля одних - розкидати гній, інших - гроші
Є Плебси завше вимагають хліба і видовищ. Спершу хліба, а потім розпяття тих , хто їх нагодував.
Є Сучасним ангелам-охоронцям не завадило б видавати хоча газові пістолети
Є Яка різниця між колишньою і сучасною торгівлею? Колись обрахо-ували за допомогою рахівниці, нині за допомогою компютера

ТВОРЧОАГОНІСТИЧНЕ

Є Поет - навіть не діагноз, це вже клініка
Є Не у всіх білих віршів білокрів'я. Воно - хронічна хвороба й інших жанрів
Є Одні пишуть в шухляду, інші відразу в кошик
Є Його підозрювали в геніальності, та, на щастя, діагноз не підтвердився
Є Талант у ньому дрімав, дрімав поки не захріп

Ë Не пиши, не малюй, шедевруй!
Ë Сучасні літературні тексти пишуться для ідіотів. А ви щось читаєте?
Ë Народне мистецтво сягнуло нечуваних висот: його вже й народ не розуміє
Ë Натхнення - це коли корчі творчості хапають
Ë Художник-початківець. Але уже закінчений
Ë Перо і меч - одного сучого батька діти
Ë Великим не варто писати про своє життя. Про це чудово нафантазують біографи
Ë Великі не творять, вони всього-на-всього готуються до Вічності
Ë То не критик, а стопроцентний кріт: і сліпий , і риючий,
Ë Із творчості великих дрібноту насамперш цікавлять їхні шкарпетки
Ë Делікатесні громадяни - це ті, що їх заносять у меню віків
Ë Ти - вершина. Можливо, навіть, фурункула!
Ë Що письменник не допише, те літературознавець добреше
Ë Цьому вже й педестал не допоможе!
Ë Цензор - хірург, що вирізає здорові органи твору
Ë В грудях диригента прослуховувалися не хрипи, а шуми Шумана
Ë Стільки художників розвелося, що на всіх вже не вистарчає краєвидів
Ë Дуже начитане поліно. До того ж імпортне, сукувате
Ë Йому книги по фіг, йому котлет достатньо
Ë І в тонкій книжці може бути багато сну!

КОХАЙНОЦІ

Ë Кохати - лапати чорну кішку в темній кімнаті, якої там немає
Ë Щоб жінка вам подобалася, треба з нею нічого не мати
Ë І весілля, якщо хочеться, можна зіграли внічию
Ë Жінці, якщо в неї з головою не все в порядку, лад може дати перукар, чоловікові - алкоголь
Ë Яка різниця між жінкою і авто? Авто дороге і піддається кермуванню

Ë Якщо у чоловіків грудна клітка, то у жінок грудна пастка
Ë Після заручин коханці стають заручниками кохання
Ë Походи заміж: сім вдалих, а з восьмого уже не повернулась на волю
Ë Якщо у дівки грудь більша за дівку, пропала дівка
Ë У цього знов розпочалися рибні дні: завів собі свіжу "рибоньку"
Ë Не тішся, юнко, тим, що в тебе довгі ноги: довгі ноги довше болять
Ë Оригінальна конструкція тіла робила її надто секслюзивною
Ë Зав'яжуй вузол любові так, щоб при потребі міг його розв'язати
Ë В одних жінок розуму, що за нігтями, в інших, що за розпіркою
Ë Дама якщо не бере словом, то тілом.
Ë У ланцюзі кохання найслабша ланка - шлюб
Ë Кохання тоді добре клює, коли наживку не вдається проковтнути
Ë Любов до шлюбу - сила, після шлюбу - знання
Ë Нині жениха не цікавить скільки років нареченій, а скільки в неї рахунків у банках
Ë Ліжко - теж великий драмтеатр
Ë Кохання: відступать далі нікуди, позаду ліжко
Ë У ліжку звільняють місце не старшим, а молодшим
Ë Серед своїх коштовностей вона була тільки пуделком

ВІД АДАМА

Ë Казав Адам, що дами діляться на дам і недам
Ë Чим еротичніша дама, тим легше себе на ній впіймати
Ë В дами не головне, щоб пальтечко сиділо, а щоб під пальтечком мурликало
Ë Чимало дам стали яскравими особистостями завдяки французькій косметиці
Ë Раніше дівчат тішили горобині ночі, тепер - валютні
Ë Прикінчив життя самогубством: одружився
Ë Знай, що ні в загсі, ні в храмі гарантійних талонів на шлюб не видають

Ё Жінки на 20 проц. з води, решта - з фарби
Ё До того зазналася, що її без гриму уже не впізнавали
Ё Обережно на поворотах кохання. Від поцілунків жінки пухнуть!
Ё Сексуальна свобода закінчується там, де починається СНІД
Ё Одноразові коханці - десантники багаторазового використання
Ё Навар від чоловіків - перегар і брудна білизна

ЯКЩОКАНКИ

Ё Якщо ти бачиш людину в гумаках, так і знай, що це - великий гуманіст
Ё Якщо у вас склероз, ви - прохідна кандидатура на народного депутата
Ё Якщо у вас є ще совість, то ви у наш час - пропаща людина
Ё Якщо вас носять на руках, є сподівання, що кинуть
Ё Якщо в газеті є один відсоток правди, то це дуже правдива газета
Ё Якщо у дами ноги - пляшечки, з такою й випить хочеться
Ё Якщо у дами руки закороткі, доводиться їх надточувати ногами
Ё Якщо я маю право вибору, то я вибираю зашморг... щастя
Ё Якщо жінка гарно одягається задарма, то роздягається за гроші
Ё Якщо совість вилиняла, хімія тут безсила
Ё Якщо в бізнесменчуків є совість, то це - сліпа кишка
Ё Якщо кожному сучасному Юді виплачувати по 30 срібляників, то грошей не вистарчить і в державному бюджеті

НЕБИЛИЦІ

Ё Бізнес - це чудово організована злочинна діяльність
Ё Картина "Бред самошешшого через річку"
Ё Хто вкрав сто гривень - злодій, хто вкрав мільйони - мільйонер
Ё Колись наш народ dokonували напади татар, тепер - серцеві напади
Ё Нині в океані підводних човнів більше, як китів. Тому, йдучи на море рибалити, бери міцні

гачки, бо замість урядника можеш спіймати субмарину

Ё Сауни - клуби голих людей, де випарюється наше майбутнє

Ё Піст - дієта для віруючих за приписом секретаріату Бога.

ВЛАДОКРИЗМИ

Ё Для того й влада, щоб вставляти палиці в колеса поступу і щоб народ не дрімав

Ё Хто з мечем до нас прийде, може без меча залишитись: вкрадуть і здадуть в металобрухт

Ё Через те, що в уряді ноги закороткі, народ дріботить зубами

Ё Тільки національна ідея на рівні ковбаси є зрозуміла народові

Ё Політика - 100 проц. кримінал, а решта шумовиння ідеологій

Ё Влада схожа на катамаран: щоб рухатись, мусить гребсти під себе

Ё Народ при законах, влада при грошах

Ё Уряд - завжди кіндер-сюрприз

Ё Не скажеш, що будинок парламенту круглий тому, що там засідають круглі дурні, це - просто цирк

Ё Голосиста нація: стогнає, що на всю земну кулю чути

Ё Посол - це той, якого замість того, щоб післати..., посилають за кордон дипломатом

Ё Що вище посадове крісло, то слабше земне тяжіння

Ё Пошуки чесного чиновника завершилися. А на табло одні нулі!

Ё У мишей і властей усі проблеми від людей. Шкідників народ не любить

Ё Вся влада казнокрадам, а народу - голосуй!

Ё Фронтвикам легше було брати Берлін, ніж нині соцзабез

Ё Скажи мені, що ти щасливий і я вмру від сміху

Ё Безкоштовну операцію найважче переносять хірурги

Ё Увесь вік сплачуєш борги, яких ніколи й нікому не робив

Ё Розмахуй руками, але тільки тоді, коли робиш фіззарядку

Ё Нема у революції кінця, його снарядом відірвало

Ë Перше велике скорочення богів відбулося з пришествям християнства
Ë Вагітна носить в лоні своєму майбутню смерть
Ë У кожного в житті є свій Рейхстаг, та далеко не кожен удатний його взяти
Ë Хотів спалити ходаки, а спалив Карфаген
Ë Не спи, якщо хочеш прокинутися знаменитим!
Ë Що наше життя? Віднімалка і додавалка, множилка і ділилка
Ë В інтелекгенія не тільки окуляри і шапка набакер, але й мізки
Ë Кожна істота - художній твір двох співавторів
Ë Дистрофик був би рад, якби йому залили за шкуру хоч трохи сала
Ë Є факти уперта річ, а є просто осли
Ë Є люди пустеля, а є тільки міражі
Ë Слава - дим , в у якому не один очадів

ЗЕМЛЯ В ІЛЮМІНАТОРІ

Ë Кожен народ має таку землю, що без удобрення людською кров'ю і кістками, на ній щастя не родить
Ë Тиші на планеті вже кулачок.. Її вирубують разом з лісами
Ë Книгу природи люди зачитали до озонових дірок
Ë Земля - це тільки цитата з твору Всесвіту
Ë Природа - це гуманітарна допомога людству від Бога
Ë Полювання на мисливців призводить до зростання популяції звірів
Ë Людство - тільки іскрометний спалах космічної ночі
Ë Навіть Льодовиковий період не був таким згубним для планети, як Людовиковий!
Ë Ще ніхто не перейшов мінного поля Землі, щоб не підірватись
Ë Що більше міст, тим менше довкілля

КИРЗАКІЗМИ

Ë СРСР був надто гвинтокрилою країною: усі громадяни були погано закрученими

гвинтиками, тому Союз і розвалився

Ё Колись Росія грала на балалайці, тепер на газовій трубі

Ё Братерська допомога від Росії братським народам як правило - кайдани

Ё Російська чомба поробила з чукчів чомбукчів

Ё Якби людей робили руками, то я собі уявляю русскіх богатирей

Ё Виходячи з советської кирзи, занурюємось в кризу європейську

Ё Якби не гуманітарка, то якби ми дізналися про те, що модне в Європі

Ё Тому у них єврошик, що у нас єврошок

Ё Серед стукачів - найпорядніший дятел

Ё Будує в собі Європу, та коли придивитись, то каналізаційний колектор

Ё Навіть річка піниться і шумить, коли на її шляху перепони виникають

Ё Ти бавиш онуків? Ти бавиш себе!

Ё Друг пізнається в біді, подруга - в постелі

Ё Якби бджола мала розум, вона не була б такою працьовитою

Ё Рука руку мие - душі забруднює

Ё Ненавидів начальство усіма дифірамами душі

Ё Ницість в наполеонах ходить

Ё Говори і почують тебе, мовчи і прислухаються, кричи і посадять тебе

Ё Багатьох українок потягло на полуничку: в Польщу збирати ягоди

Ё Мало того, що він чорний, до того ж він іще й темний!

Ё Лис теж грає великого демократа, особливо тоді, коли їсти хоче

ДУМКИ З-ПІД ШТОПОРА

Ё Цивілізація надто п'яна і божевільна, щоб з нею не рахуватися

Ё Ніщо так не обеднує націю, як чарка

Ё І штопор великий відкривач. Він автор не одного відкриття

Ё П'ятика спершу розкриває роти, а тоді вибиває зуби

Ë Полірування інтелекту спиртним призводить до блиску його звиродіння

Ë Цей не помер, він нарешті устаканився

Ë Горілка, як дама: віддається по краплині доти, поки не зведе з розуму, а

Ë тоді вже витворює що хоче

Ë Коли дивитися на життя крізь дно чарки, воно кришталевим видається

СЕЛЮКІЗМИ

Ë Різниця між селом і містом і в тому, що села з обвислими грудьми жінок, а міста з обвислими грудьми чоловіків

Ë Колись були курні хати: стріхи з фільтром, тепер курні люди: з фільтром легенів

Ë Сучасні селяни живуть в селах особливого режиму

Ë Колись селянин жив у хаті під стріхою, - тепер у чвораку - "під мухою"

Ë Має землю. Тільки й того, що за нігтями

ПРИКМЕТИ

Ë На обличчі появляються зморшки - в мізках зникають звивини

Ë Колись Прикарпаття - край зелених смерек, нині край смерекових пнів

Ë Розумний вираз обличчя - перша ознака дурня

Ë Що менше начальства, тим більше толку

Ë Загрошивлений, вважай - завошивлений

Ë Лицар якщо без страху й докору, то й без голови!

Ë Каліка на голову - чудовий солдат

Ë Там, де ліктям затісно, перепадає ребрам

Ë Торохкотіння тарелів викликає апетит

СЛОВНИЧИЩЕ-ІБНИЧИЩЕ

Ë Алкоголь - пияки

Ë Бабуїн - дідусь

Ë Бритванка - наголо виголена голова
Ë Бушмени - соратники Джорджа Буша
Ë Гучномовець - політик
Ë Виразка - приповідка
Ë Дискотека - хребет
Ë Капелюх - учасник хорової капели
Ë Класна жінка - учителька
Ë Курдупель - півень
Ë Поп-діва - їмосць
Ë Лазер - червяк
Ë Спідометр - апарат для виявлення СНІДу
Ë Фірман - керівник фірми

МОЇ ПРИПОВІДКИ

Ë Сало - сила, спирт - могила!
Ë Вітре! Дуй звідси.
Ë Памятай: із кіньчика коняка виростає
Ë Якби не було вітрів, Земля засмерділася б
Ë Наїв би ти ся пирогів з гіпсом!
Ë Коли язик гуляє, тоді зубам перепадає
Ë Коли не вистачає тиску в голові, тиснуть гаманцем.
Ë І нема на то Переяславської Ради!
Ë Змащений писок не скрипить!

Розслабонія - країна, в якій роками чорно-темно гарує Іван Ярич - це країна сумного сміху, де можна реготати хто скільки годен. Гуморфрески, померески, афоризми, вислови, оповідання, і не тільки, написані останнім часом автором, струшують пил рутини буття і виоскалюються усміхом, що є неодмінною приправою здорового способу-глузду життя. Коли дотепи наступають вам на п'яти, тоді ви наступаєте на п'яти здоровю, що надто дефіцитне у третьому тисячолітті надсміховеннішої епохи. Не вагайтеся! Тіштеся словом, відбілюйте зуби сонцем: якнайбільше посміхайтесь і дасться вам многая і благая літ!

З Богом, Читачу!

БАВИЛОН У ТАБЛЕТКАХ

Для небридливих

ПОЛІП ПИЛИП

Дожився: почав пити льон, замість горілки. Підозра на те, що в шлунку виразка поселилася! Менше, дурню! треба нітратів хапзделити. Дохапзделився. Слід жінку на прив'язі тримати, а не на курортах сонячної Італії. Доведе тебе тота Італія до приймального покою небес.

Люди наживають опасисті черева, маєтки, авта, а ти нажив виразку.

Як не перепудитися? Тож справа пахне операцією, кряти животяру будуть, а як там в середині забудуть, як це прийнято серед хірургів, ножиці, що тоді? Мені ще бракує там лише ножиців! А все решта уже є. Пере-віритися! Бо стечеш кровію.

Наюдили Моршин. Бо там водою цілющою хвороби виганяють на ліси, на болота, на Карпати.

Бо там спеці. Цілий Союз колись під мушкою здоров'я тримали. Навіть азіатів, навіть тих, що виговорюють "могшин" виздоровлювали в цім всесоюзнім гулазі здоров'я.

Там такого понавинаходять, що тобі й не присниться. Всі лікарі - великі винахідники і раціоналізатори.

Що більше лікареві кинеш в кишеню, більше хвороб понавиходить. Найдефіцитніших, в Україні не зареєстрованих.

У Моршині, в одному з найдостойніших або найзеленіших пансіонатів, достойний лікар, прізвище якого зі страху я дотепер точно не пам'ятаю: чи Лантухов, чи Торбов, чи Мішков, чи Пакетов, ліва скроня якого була при-крашена шрамами не першої стиглості, а бородою паслася рідкісна фауна волосків - мене зондує, як море. Прокладають з медсестрою м'який тру-бопровід у черево, яке нарешті наситилося. Спершу рурку запихають. Доктор Торбиняков через протоку писка у шлунок забурює рурку і там шукає алмази. Я стогну, як Дніпр широкий, вевкаю, але терплю. Алмазів не знайшли і не корисних копалин теж!

Завершивши операцію, Лантухов ізрік: "Віразок і в помині нет. Желудок, як книжка пише, чістоган..."

Утішився. Пронесло, але звідки кров?

- А то ми посмотрім з другої сторони, із задніх дверей, - каже Торбов. - Ідьом в другої кабінет. А ти клізьмувався?

- Ні.

- У шо я буду там смотреть? Прихаді в другої раз, коли вичістіш кішки.

- А тепер не можна зробити відклізьм?

- Можна, но надо платіть за ексклюзивне обслуговуваніє. Просто клізма - 10, клізма аврал - 20 гривеньов, а треба хоча би зо две. У тебе путьовки нет. А ми только по путьовках.

Клізматорій у скляному келишку-корпусі санаторію, куди без перепустки зась. Шо там засекречені клізми виробляють? 10 гривеньов охоронцеві всунув і прослизнув.

То не клізматорій, а крематорій, не кафе, а ексклюзивне фе! Де я муки тяжкїї терпів. Сама клізморобиха, як осіння матіола... І як такій показувати свою попу? Я соромився, бо ніколи нікому не показував, хоч деколи, коли добрюче кусали несправедливо, хотілося показати, особливо уїдливому тупому начальству. Тим паче, у моєму рідному селі ця частина тіла повсякчас ішла в рух: в жінок сварящихся, то воно в генах. Але вища освіта не дозволяє мені так низько опускатися. Клізмограй-водограй!

Скидай штани!- лозунг дня.

- Мушщина, ви не викабелюйтеся, бо в мене черга, - затараторила, побачивши моє сумяття красуня. - Гроші на ляду! Лягайте на бік, наставляйте свою макаку. - Показує на ослінчик, покритий вишурованою "маглівницями" цератою. - Ви не перший і не останній. Переді мною скидали труси не такі: генерали і адмірали радянської армії, два маршали Советського Союза і член політбюро Цекакапеерс. Наш санаторій не лишень воєний були, але й політїчеський. Навиділося.

Вода згори, з пузатої пластмасової пляшки, дзюрунить в тіло, як Дніпро у Темне море, здається, залила все по шию.

Палаю від сорому, але команди виконую, я в армії служив, то знаю чим то пахне: за непослух наряди поза чергою дають.

Цїй ексекуції через певний час двічі піддавали, щоб очистився од скверни харчової. Шо я можу сказати. Не така страшна клізма, як її малюють, страшніша. В житті не такі клізми терпілося: начальницькі, партійні виклики на килим. Терпи, козаче, отаманом будеш!

Саме від тих життейських всеохоплюючих клізмовищ ці!

Виглядає мені тепер, що на тих клізмах життя тримається, як колись планета на трьох китах. То відкрилася ціла клізмофілософія не Канта-Гегеля чи Маркса-Леніна, ніким остаточно не написана і не прочитана. Не конспектована. А ти собі думав! Є глибинніші і мудріші найфілософії, але в гуманітарних вишах їх не читають. А слід би. Замість металознавства, чи опору матеріалів, наприклад, кишкознавство, опір людського матеріалу... Щоб любив не тільки файних жінок, але й свої бебехи, кісточки. Користі було б набагато більше! Кожен мав би бути собі доктор, мав би пройти короткий курс елементарної самопомоги і вивчити усі свої органи, щоб не шукав печінки тільки у стравах, щоб орієнтувався в тілі своєму. Тїлознавство мало би бути, як арифметика, як таблиця множення. На зубок слід би знати свого панцирника, свій бронезилет душі.

Клізми, як повітряні подушки - спасіння од потопління Це - як Весна народів. Кольорові світлові фонтани, гугли!

Вичищений до внутрішнього блиску, через деякий час знов на ексекуцію.

На цей раз Торбов чи, як його Луноходов, ов! Лантухов робив з мене гармату якогось калібру.

- Снімай штани, труси, заліжай вон туди...

Я дивився на той чудермодер-стіл, як на ешафот, але сокири не було видно ніде.

Ледве виплуганився на ту трачку, що хлібісталася піді мною. Боявся, що загуркочу, буде мені аміній на кам'яній долівці, і не треба вже мені тоді й виразки.

Заліз на ту шибеницю, став навкарачки. Як на дибі, чекаю рішенця ревсовета.

- На локті! - наказує Лантухов. - Дупу вверх! Више, ещо више. І потіше. Шоб не іспугнуть... - І бере до рук металеву люфу - підзорну трубу Галілея.

Я завмер.

І чую, блискуча газова труба, за яку всі помітні політики світу говорять, закручується в мене. Болючий процес: якби мене реверсом підєднували до газопроводу "Одеса-Броди-Гданськ". Що він там у космосі черева тою підзорною трубою шукає: зоряні скупчення? Не витримую тих бурінь і кричу:

- Йой! Болить!!!

- Ілі свербіт? Потерпі ещо трошкі, - просить доктор. А небавом: - Поймался, которий кусался! Геморуйй, товарищ генерал! - вищить Лантухов. - Як пити дати, з яскраво вираженим лицом. Менше треба парітися на кріслах мягкіх... - робить для мене повідомлення Совінфор-бюро Лантухов. - Вот відіш, а ти хотел без клізми. Без клізми я би &овно увідел, а не гемморрой. Ти не переживай, ми єму заделаєм харакірі, шоб не кусался, которий ус... Тепер ти точно - Геморой Соціалістичного труда. Хорошо шо не хуже, шо не віноград "дамськіє пальчікі"! А їх треба срізать. А всякоє втручаніє в організм пузато последствіямі...

Винахідник! Недарма в своєму кабінеті повивіщував документи про ра-ціоналізаторські пропозиції і свідоцтво на один винахід на глибоке буріння кишкопластів.

Чую, "позорна" труба впала у сміттярку, де тих труб валяється цілий вторчормет.

- Слава Богу, а вам дякувати.

- 80 гривнів і можеш не спасібнічать, деньгі - лучшее із спасіб. Но поскольку ти екологічен - в беліх трусах, з тебя - 70. Счас пропішем мікстуру, свечі і всьо прояснітьса через полтора неділі.

- А я колись геморою писок затискав сирюю бульбою, може, тепер знов почав пискувати, але не дає про себе знати. Глухонімиий чи що?

- Слушай, што говоріт полковнік медіцинської служби, а то пойдьош на операцію, а там не чірікаютса, там тесак у руці - розпанахают так, што будет тобі неперілівкі.

І на виписаний комп'ютером рецепт та висновки щодо хвороби шльоппнув печатку. Добре, що хоч не на сідницю. Хоча їй би печатка "Здорова" пасувала краще, щоб, як тавро, бейжик. Щоб наставив задницю сусідові, і щоб він з заздрості wsr... на радощах, - міркував собі.

Тепер моє зверху! Діагноз єсть! Запалю свічки на вічну пам'ять гемону Геморою і проситиму в небес, аби мені повернули ту децицю здоров'я. Настріємір внутрішній пішов угору, показував на "весело", на Гоморррр і Содому.

Ба, не так сталося, як Лантухову ввижалося! Майже три тижні напував я свою "паню", годував свічками, але вона не вгавала, то лише викликало більше крові.

Довелося знову звертатись до пана Лантухова.

Під дверима його кабінету була черга ясних пань. Невже ці красні дами теж... До того ж русскомовні. Може, він русскомовні сідниці і добре лікує, а до україномовних навпаки: не має підходу... - пережовував я всілякі дур-ниці, що без смальцю лізли в голову.

Сидів до нього в черзі тільки один чоловік, якийсь фест загуциканий - прилизана нехарাপутність під запуцованою головою і краваткою на один кривий гудз.

- Шо, свербльик? - спитав мене чоловік.

- Товариш Гморой! - я.

- Айє! Цес, Йва, усім приписує геморой, йо. Він інакшой хвороби не візнає. Усіх направліє до баби Цісарки за «сіном», яким лікує того гей мороя, бо баба йому платит за тее аліменти. Від кожного, хто купив в'язку сіна: по 5 гривен. Кікай, Йва, поки не пізно, бо цес, з ізраїльських козаків, тебе налікує... Йди у "Світання". Там дуполог справжний козак - Розква-сьпика... Можу зробити протекцію. Всього за 10 гривень. І докторови за прийом - 30. І вся печаль! Діагноз з гаранією.

Він мене таки переконав. То я й махнув з ним у санаторій "Світання". За послугу супровіднику викинув 10 грн.

"Світанковий" доктор виявився протилежністю Торбохватову: при-вітний, розсудливий, україномовний, тихоголосий... Може, його теж заста-вили таким чемним бути мої білі-біленькі євротруси, що натякали о тім, що належу до вищої раси.

Покажи мені свої труси, і я скажу хто ти!

Знову поліз на дибу. Але вже не боявся поламати собі ребра - впасти з тої Вавилонської химери. Розквасьпика виніс моїй хворобищі зовсім інший вирок:

- У прямій кишці, на тонкій ніжці 20\20 мм за 15 см від вхідної брами...

прилип поліп Пилип... Вохристий. І ніякими гемороями ту й близько не пахне. І задурно ви годували свою дземброню сіном баби Цісарки. Кровить поліп. До хірурга зверніться, а він уже розпорядиться, як з тим Пилипом бути. І не тягніть резину. І чим скорше ви його звідти виселите, тим краще для вас, друже. Бо з того Пилипа може бути велика біда...

Прилип... Улип... Не вислизнеш. Зітхання із вечора до рання.

...Виросла собі квітка. І треба зірвати її... Викинути з вази тіла твого. І тоді будеш здоровий ти, сину. І знову зможеш наминать солонину...

НА ТЕРИТОРІЇ ПЛАЧУ

До хірурга на прийом: в райлікарню. Під дверима кабінету "х. Є. Їгура" повно громадян різаних: колотих, ламаних, клеєних, трильованих, загіпсованих, костильованих, - словом, ексклюзивних. Декотрі, що вже добряче зголодніли, бо від учорашнього вечора не мали нічого в роті, гризуть свої номерки, видані в реєстратурі, нігті... Відвідувач на чотирьох (двох ногах і двох милицях), підперши одвірок, ножем-цізориком грається. Наглядає, щоб черга не казилася, щоб хто з сторонніх не пробився до кабінету. Дві години довельсь чухати фригідну поліклінічну стіну плечима, спиною, бо сість ніде, уся рідкісна флора лавок забита відвідувачами, до них своєрідна черга тих, хто бажає присісти. То лише в нашому суді є достатньо лавок, зрозуміло, щоб люди привикали сидіти заздалегідь...

Розповідаю "х. Є. Їгурі" про своє лихо - про пилипа, а він, патлатий, схожий на мушкетера Дартаньяна, слухає музику пикатих колін двох медсестер, і бадає очима пащекуваті груди розквітлої, що аж задихається юністю, мед працівниці.

- Може помацаєте? - благаю доктора й берусь за штани, щоб скоріше побачив мої німецькі забраковані білі труси, бо інакше його нічим не візьмеш. А дати нема як, бо коліна і перса медсестер заважають. Не з руки.

- Нічого там вас мацать. Ви не дівка... То не рибу в печері мацать. Ясно, як божий день, - позіхає молодий хірург, якого щойно дресирують в поліклініці і прозивають "Хер ург", а до обрізання тіл не допускають поки що. Ще не набив рук. - Серу треба негайно до диспансеру, у ООДи. (Страшно писати цю назву гапліклікарні). Там дають раду таким як ви. Хутенько! Пишем направлення.

Мене проймає холодним потом. А перед очима набухлі перса мед прац. Хто їм буде давати раду? Чи можна відкупитися від тої біди? Відкупишся хіба!? Від лікарні і трупарні не зарікайся!

У понеділок пофуркотів у столицю розбещеного демократією краю, у ту плакучу ООДи, що притулилася на окраїні захаращеного базарами, пощербленими вулицями-людоловками, європейськими смородами, російською попсою, місцевими бомжами, жебраками міста і волає у найвищих небесних інстаціях допомоги.

Дрижаки хапають перед дверима кабінетів проктологів. З кабінету "проктолог І. М. Мурмило" вийшов чорноволосий чоловік, вбраний у підсвилену бороду і білосірий халат з великими кишнями і такими ж великими руками. На обличчі й лікарем не пахло, обличчя працівника, якби крематорію - нащетинене, злосне, очі заповнені сердитістю. Потрапити такому силачу в руки, нутрощі виверне. А вже подалося в кабінет папери. Страх бере, бо з кабінету, що поряд, вийшов лікар - проти-лежність баченого, замаєний нейтральною добротою і ледь помітною посмішкою, до того ж наш, русявий. Той злосний "кацо" кудись повівся, я шусть до кабінету і забрав у сестри, такої ж лютенної, своє направлен-ня.

Вже пізніше зрозумів, чому обличчя цього доктора відображало невдоволення білим світом. Тому, що до І. Мурмила, мало хто наважувався йти на прийом, а то всі валом валили до В. Пеньковича - завідувача відді-лом. Мурмило ще більше лютився, бо менше клієнтів, менше в кишені, бо лікарі залежні від гаманця клієнта, бо хабар, не тільки наркотик: два-три дні не приймив і вже в тебе в серці ломка, і вже тебе туга жре за марно прожитим днем, але й засіб виживання. Зрозуміла ситуація. Держава пла-тить лікарям, як прибиральницям, то вони мусять якось рятуватися, то й прибирають усе зайве з гаманців пацієнтів.

Обличчя лікаря багато значить для хворунів. Воно теж лікує або загострює недугу. На це неодмінно слід би звертати увагу екзаменаторам при вступі абітурієнтів до меднавчзакладів. На чолі написано щось в кожного з нас, той текст треба уміти читати, якщо він викаліграфований і арабською готикою!

Проктолог Пенькович чолом користується сповна. Напис зроблено на українськом наричії, з поправкою на гуляшівку.

- Худаєш, погано себе почуваєш? - розпочав допит Пенькович - представник наглядців за внутрішніми органами краян. - Треба подивитися як його лічиться. Зараз ми то всьо розшолопаєм. Всяке може в грома-дянинові заплодитися-причаїтисі: жиєм, ба! в чорноземній зоні...

"Невже в Африці? - збрикнуло у моїй голові. - Ньи, то чорнопика зона... Чи він натяка: тобі, харцизяко, уже грошей не треба, віддавай сюда." То шо артпідготовка до хабаря, чи шо?

Хотів всунути заготовлену укрзеленку "20", але при медсестрі не випадало, знов сподівання на білі туси, що вже виручали, авторитет піднімали ув очах медиків, особливо жіночого роду.

У маніпуляційній, кімнаті без вікон, схожій на котельню, Пенькович довший час прогулювався "патином" по моїх внутрішніх чагарниках, підспівуючи собі під ніс: "...прощав свою дівчиноонькуу", то щось бурмочучи до медсестри, тільки їм зрозуміле.

- Пилип не кровить! Оце. Кровить коліт, - видає на-гора діагноз Пенькович, замаєний профусмішкою. - Оце.Тіштєся!

"Три празники в гості... Один празник - «оце» геморой, другий -пилип, а третій - «оце» коліт. Трійнята! Що не лікар, то клініка. Є чому тішитися".

Потім я відчув як мене вщипнули... Як дівку, в недозволене місце. Червону іскринку з того мавра прилипи вихопили. На діопсію!

- Одягайсь!

Лікар пішов, з докором глянувши на моє запусчене тіло-багатство. Медсестра теж підозріло глипнула на мої білі німецькі трусеншафт. А я їй, що іще промивала японське заліззяччя, котрим зондували мої внутрішні терени, дав червінця, щоб не дундучилась.

У кабінеті першим ділом, поки нікого не було, всунув Пеньковичу у кишеню халата двадцятку у шлюбі з десяткою. Щоб мене не пудив, щоб хоч трохи розвеселив. І так сталося.

Він після цього, вициганив з себе дешеvu усмішку: вартістю 18-20 грн., якось по-цапиному заусміхався своїм лагідним дерев'яним обличчям. Лікар теж повинен бути артистом.

- Не переживайте, усе буде хокей або й ліпше, той ваш пилип не залозійний, його через десять днів без операції різаної вищипнем: ходи сюда, Пилипе, а тоді вам треба буде підлікувати коліт виразковий, оце він і дає про себе знати. Оце й увесь регламент. Оце й тіштєся! Бо могло би бути набагато гірше. Ви в сорочці народилися.

Обмінювались фальшивими усмішками, розсталися.

Коли я чекав рейсового бусика, щоб дібратися до автостанції, то з бараку поліклініки ООД вилучився Пенькович і, не рознухуючись, підійшов до розкішного, воронкласу таксі-"шкоди", всівся на переднє сидіння, хляпнув за собою щемко дверима і поїхав, бо що йому якихось 20 чи 30 гривень, то не ти, скупію. Увихаться нада!!! Не гав, а хабарі ловить! Я собі не можу дозволити таксі, бо в мене й кишені хорують на невтримання, на виразки.

З лікарняних дерев спурхнув табун білих голубів, крила яких зблискували і світилися у променях сонця. Мабуть, це ангели, що обслуговують цю страхіття-лічницю. Кожному своє!

10 діб очікувань результату аналізу відщипка гірші, як тюремні. Знайомі, дізнавшись про моє надбання, співчутливо оглядали мою похнюплену індивідуальність, прощались, як наче востаннє, як наче до зустрічі в небесних розподільниках. Декада безсоння, найчорніших думок. Голова не сприймає жодної інформації. Світ опинився в офсайті, десь поза межами мого слабого тіла-галактики.

Хоча старався з усіх сил себе, боягуза, перебороти, переконати у тім, що нічого страшного, гаразд при тобі ще трохи побудуть, посторожують, не віддадуть на поталу тому прилапайлу, знайшовся мені друг!

Діопсія сказала, що пилип доброякісний, що тільки його треба відправити у сміттярку, щоб не псував кишкового ландшафту.

Відфільтрований, внутрішньо вимитий, їду звільнитися від поліпа Пилипа.

ООД - найкрутіший з теренових лікарень, у якій, як і кожному закладі сумного профілю, відгонить кладовищем, великим голгофським хрестом. Хоча і тут є люди, що посміхаються життю. Насамперше - медперсонал. Усе віддають, що мають, тому соналу підопічні, щоби відкупитися від дочасного спожиття вічності.

Які тільки назви відділень: "Пухлини голови і шиї", "Хіміотера-півтичне", "Онкогінекологічне"... Доста!!!

Усе це є з пухлиночок. Пухлиночка до пухлиночки - і маєш!

А ті, що вирвалися з кігтів "клишоногого", просто гегочуть, підска-кують, вар'юють, мов діти. Хоча тут за кожним перестінком, колоною, одвірком причаїлася тота Холодна безноса дама, котра тільки й чекає, щоб прибрати планету від зайвих двоніжок, щоб перевиконати план. Якщо ти смієшся тут, на тебе дивляться, як на останнього мерзотника.

З обіймів дійсності не вислизнеш!

Млин Смерті премелює збіжжя людей! І ніколи не простоює. Сировини предостатньо.

Хвалиться інформтабличка. В цьому "млині", виявляється, працює 76 "мельників" у білих халатах, чотири кандидати і лише один Доктор медичних наук... Та Боже милосердя. Якби ж то навпаки: 76 Докторів і один Лікар!

А ти колись збирав меданекдоти, реготав з людської біди. Злоякісні люди від злоякісних пух-пух-пух... Закинь!!! Стрепенись!

Хірургічне відділення ООД на ремонті. Усе тут поперевертувано догоридупа, тільки медсестри та санітарки на ногах. Поскидувані ліжка, якісь місячні луноходи, тачки-

хворючки, тапчани, столи, цеглини матраців, шруби, якими беруть, мабуть, на шруби розламаних недугами... пилюка стовпом і скрегіт - за стіною довгобуду довбають бетон, міняють теплотрасу.

Серед тої купи начиння, за намовою санітарки, шукаю собі матрац підходящий. Матраців тих - стог. І один страшніший від товариша. Якби ці матраци уміли говорити... Вони розповіли б тобі таке, що ти не дочекав би операції. І раптом з прориву одного з цих посмугованих лежаків вилітає зашмуляний зошит "общая тетрадь". Підібрав, розкрилив. На першій сто-рінці від руки червоним написано "Медитації старого мікроба", що перекреслено чорним, нижче "Записки Старого віруса Генералісімуса!" Цікаво!? Ще нижче читаю "Із записок мікроба кретина-пройдисвіта. При-свячується бактерії Олені ОНлайн..."

- Знайшли? - перепитує мене розписана фарбунами "пишка"-санітарка років 45, що копирсається в купі з протилежного боку, і приспівує: "Наїлам сі геркулесу, напилам сі коли. Гологенно ми бракує мощного Николи..."

- Знайшов! - відкрикуюсь! Ховаю зошита під пасок, хапаю ватяника і йду в палату, застеляти лікарняне ліжко... А ще осьдечки, й місяця не минуло, застелялося столи "та все горівками".

У класичній п'ятимісній палаті прооперованих, що тільки-но з реанімаційного відділення, стогін стугонить, перегукуючись з тріскотною відбійного молотка... Тільки найтяжче хворий не піддається, ледь зліплює пиріг усмішки на мученицькому лиці. Розповідає-хвалиться:

- Через тую sr...у не скінчив я хату. Зслабла дупаня. І мене з нею потягли до лікарні. Знайшли цілу силянку поліпів. І, як видите, пане-дзею, повирізали усіх тих гнидавців, але що мені з того? - зсуває живота простираadlo, а там сліди боїв за життя, як від траків танкових. - Не знаю чи я добудую хату. Лишився третій поверх доштукатурити. Водять мене на пушки. Обстрілюють, як ворога. Може пристрілять. Вузлики в животі - борони вас Боже! Уже на мене завели вісім томів історії. Як на злочинця-рецидивіста. - Не втрачає надії прооперований, якому після операції вивели трубопровід-кишку з тіла, як реверс...

Підглядаю в засмальцьований, знайдений зошит. Читаю:

ІЗ ЗАПИСОК МІКРОБА ПРОЙДИСВІТА:

Про себе: мешкаю під нігтем. Хоча мене щораз позбавляють Батьківщини, але я виживаю. І все бачу, що довкруг мене коїться. Особливо, коли мій начальник складає руки на столі, чи на керівниці, чи на пиятиці.

Відцвітають Діва ни-піано. Тут сонце усміхається сонним, не п'яним... На воскових обличчях лиць нема... Плями... Буття закорочує дроти життя.

Парад недуг. І ти їм - друг, товарищ і брат-камарад... Побільше столів-харчодромів. Це наші злети! Це - астрал! Це наша територія! Полковнику ніхто не приносить харчі. Святому полковнику, которий нікого за своє життя не прикончив. І ось така дяка командиру ракетної частини - пухлини замість орденів...

"Що за дуристика,- міркую,- якийсь божевільний тото мазьгав. Викинь - забудь".

Але пробігаю очима далі, на наступній сторінці:

«Ріки алкогольні живлять українські чорноземи-тотеми. Вони дуже помічні ці потоки-ріки Ці

чорнотреми. Наші підсобники, побратими - Мікробвсесвіту. Якби на похорони накладали податки, людей менше вмирало б...»

Таке здатен писати хіба дебільнутий... Відкладаю зошит, ховаю під матрац.

Бо доктор мій, Куркевич, - короткометражний: схожий на паличку Коха, укорочену - худюща бестія і вертка, тільки білий ковпак на нім висотою щонайменше півметра, то коли заходить у двері, спершу у протулину запихає ковпак, а відтак уже й себе вставляє, підковпаченого.

- Ходіть, новенький, зі мною! - кличе пальчиком. Йду.

У одному з відремонтованих кабінетів доктор монтує електророзетки, вимикачі, як електрик п'ятого розряду, а пацієнтів не пантрує. Запрошує мене в підсобники. Я подаю йому шурупи, а попри то говорю про свою біду, а він про свою. Запропонував мені внести свій посильний внесок у розвиток рідної медицини: купити три вимикачі для сестринської, бо держава дбає не стільки про охорону здоров'я громадян, як про свою грижу - ваговиті рахунки в офшорних банках. Хіба я ворог медицині, до того ж рідній? Пішов - купив.

Пообіцяв Куркевич завтра привести до порядку мою "паню", наказав не їсти і не пити, а купити рицинової олії, випити цілу пляшечку і гонити к чортовій матері усе добро з нутрощів, а на закуску увечері дві клізми приписав, стільки ж їх на сніданок, щоб зранку, як помідорчик світився, щоб прозорим став, бо "серед лічностей мало прозорості взагалі, бо не спрацьовує національна ідея, навколо все - темне царство, а рицина бодай трохи поінколи просвітлює кой кого. Прозорі краще потім боротимуться за прозорість демократичного суспільства".

Випиваю гидоту, кажучи перед тим:

- Дай, Боже, здоров'я, батькович. Щоб останню!

- Пий здоров! І не кашляй!

Лежу і на стеленьку гляжу, бо тільки вона не застогнана, не порізана, не підірвана.

Годин через три почався процес. Як дзот, накриваю власним тілом унітаз в закапелку ремонтів, де курять і п'ють будівельники, гримить бетонозмішувач, транзистор, переглушує співи моєї пані, яка збісилася від касторки...

Увечері, вже коли притемніло і не видно страшних мук хворих, хворіб і мікробів у моє вже пошматоване олією тіло запускають дві ракети клізм.

З холодної води, бо ремонт, бо всьо повідключувано, як і люди.

- Ви мені горло простудите, пані сестро, тою водою-морозивом...

- Ніц вам не буде до самої смерти. Й до гландів вода не доплине. А кишковика свого загартуєте, то буде менше рипіти... на владу. Подивіться у вікно! Що ви там видите?

Вечір вечоріє. Зорі піморгують по-дівочому, ніч осідає чорною кавовою гуцею. Дно серця важким каменем привалює хвороба. Раптом в даліні, у багатоповерхівках, спалахують фейерверки. Десь б'ють сальви і в небо злітають різноколірні струмені салютів, що на честь чийогось дня народження народжуються. Композитор Бабах та ба-бах по ба-бах... Аж зло

бере.

За вікном 21 сторіччя, а ти на ладан дихаєш?

"Як тебе не любити, Пилипе мій".

Оскільки клізми були зимноводні, плачу бортмеханіку по клізмах лише десятку.

Виполощений, як білизна у пральній машині "Вірлпул", влягаюся у буді палати спатки. Бачу, як вечеряє сусіда, як з присвистом гризе курку, як смокче ананас, аби кров прибувала. Мені затьмарується в голові. Поїсти ббб... З'їв би "москаля в розсолі"! Спання не було, бо мозок, розпечений страхом і невідомістю до червоного, годі притлумити.

Призаснув під ранок. Розбудив окрик:

- Новенький, на операцію!

Поволі вилізаю з своєї рукавички - спортивного гумового костюма, аби засвітити білі свіжоодягнуті інтелектуальні труси, щоб знали, що не гідра собача я, а таки людина 21 століття лягає під ніж.

Вискакую на уже знаного високого тапчана, як на гуцульського коника, Прив'язують руки і ноги до того верстата, щоб не брикався, але я випом-пуваний, то звідки сили, щоб кайдани рвать. Ніяких додаткових амброзій пілюль, помазань... Оперується рааб боожий...

Аби ви були добрі на початок, - говорить Пенькович, - бо ви є перший агнець божий після капремонту кабінету... З богом!

Напад хірургів на шпійона поліпа Пилипа був блискавичний. Не встиг я зуби закусити, як Пенькович, що керував операцією "П", задоволено опо-вістив:

- Отак тобі, пилипе, треба, щоб знав! Юж!

- Що, вже?

- Вже, а вже. А ви ся бояли! - каже, наставляючи свої проконопачені золотими пломбами зуби Паличка Кх. Медсестри розмальовують-дезинфікують кабінет молодечим рожевим сміхом.

"Час знімати труси і час натягати", - блендаметяться в голові дурниці. - "Без поліпа дотягнем до наступного літа..."

Хвилина розплати настала! Викладаюся по повній, бо щасливий від того, що мене не мордували, не відкручували розвідним ключем заржавілі кишки, не розпанахали, не стебнували, скоренько ліквідували того рези-дента в моїм ослабленім саркофагу, функцію якого виконує тіло для Душі. Загорічу всунув лікарям по двісті гирина, медсестрам - по 30. І всі ми утішилися.

"Їхали козаки, чоловік 120, піддурили Галю, стаття 117", - зринула в голові еротична пісня.

Вже пізніше я собі мислив про те дійство. Сам винен. Ти нащо розбещуєш медиків, про інших, бідніших не подумав? Якщо вони даватимуть менше, то лікарі загоноруються,

зквасяться, бо ж звичка - друга натура, і культура. Треба планку тримать! Педику, дай медику! І проститься тобі!

Лікарі не винні. Всі винні, включаючи США, Росію, Гондурас - тільки не вони.

Перший раунд борні за виздоровлення виграно, а далі буде "дасть Бог день, дасть на харч!" Перший семестр навчання: складати руки на грудях, подолано, готуючись в "места столь оддальонние", що їх і в найпотужніший телескоп із Землі не видно. Поки що ангели-експедитори у відпустці.

Наступного дня усміхнений Паличка Кх сказав забиратися з цього абатства. І добре вчинив, бо ту мож вмерти від плачів і страху. Я, глядячи на його смішну вірусну фігуру, витяг ще 50 грн., і віддав, щоб поправлявся, щоб мав силу іншим робить блискавичні операції, щоб на зло США, Росії І гондурасівцям. Ми такі! "...Стоїть баба на балконі, наставила ноги голі, і встидно, і видно, як холера!"

У голові звиваються куськи думок. "Всі лікарні разом згущені, це теж велика кишенья, іще може й більша, як сукупність всіх торгточок компанії "Велика Кишенья" або й "МЕТРО Кеш енд Кері Україна". "Лікарів можна розділити на дежболитів і дайболитів, дайналапку і дайнаморг". "П'яна змія не звивається, вона пряма, як патик! Як наша політика". @Lsuujrb gslndthl;e.nm^ ecs ksrfhs ckf,s yf ujkjde (вибийте це речення на комп'ютері тими ж клавішами, тільки українською мовою).

Хотілося замовити таксі, прирівнятися до Пеньковича, Коха, але я стреножив своє бажання і в дірявій кишени скрутив йому тягарову дулю. Мріяла блоха обзавестись псом! Попереду ж сага з лікуванням коліту.

НІ - КАЦАПУ! ЕСКУЛАПУ ДАЙ НА ЛАПУ (українцю)

- Як до лікарні? Підете по вул. Леніна і потрапите прямісінько в клінічне відділення, - відповідає чоловік на моє запитання. - Всі вулиці Леніна ведуть до психарень.

Правду мовив, бо за якихось 10 хвилин я уже вклонявся сірій бага-топоверховій залізобетонній споруді людиноремонтного заводу - галицької крайової лікарні.

На другому поверсі двадцять якийсь кабінет. Підписаний "терапевт широкого профілю Є. Б. Могила". До цього "кастролога хвороб", як і до інших, в'ється хвостата черга. Коридор заскладований ураженими життям, їх випарами, діалектами.

- Хто крайній до Є. Бе. Могили? - запитує нарцис-красень, геть видовжений блідий знак оклику, винирнувши з бурхливих людських хмарищ коридорів.

- Я, - озиваюся, як колись, під час вечірньої переклички в армії, не задумуючись над запитанням. І лише, коли втямив, невинно зареготав. Виходило, що я крайній на кладовище, "до могили", юй!

- Зебра! Кіннь в піжамах! Прийшов суда ржати! - оцінив мою реготню сіролиций чоловік у каньонах зморшок, що гладив, як кішку, свого вутлого живота, котрий нявчав. - Та хіба до коней доходить, що виразка - хвороба інфекційна? Серед спеціалістів з цього приводу майже всі коні! На хвості мікроба виразку мені принесла. Убий мікробу! Мікроби зазіхають на територіальну цілісність людини. А також - України! І нинічко на душу населення у нас

припадає щонайменше десять хворих. - Говорив він зі своїм запалим животиком, чи шо?

Надійшла моя черга йти до лікаря.

Могила сиділа за столиком живим надгробком, підперши руками, на пальцях яких пасся табун золот-перстенів, три підборіддя іще молодого обличчя, виставивши на кабінет свої "зуби кілочками", могутні плечі, довгі колони ніг у якихось шкарпетках-панталонах невідомої постмодерної конструкції, чимось схожих на перші парашути. Шкарпетки над щико-лотками звисали білими клаповухими мережками-рюшками, виростаючи з абракадабрних босоніжок, теж не з нашої Голодранції.

- Вам сподобалися мої шкарпетки чи мешти? Не звертайте на них уваги, добродію, - гуманітарні. Нині доктор зійшов на пси! Держава до нього повернулася спиною, зарплата - кіт в мішку, а нині в мене на прийомі було людей багато, але аби хоть один здоровий... То як вам це подобається? Да-вайте направлення.

Пробігши якимись теж гуманітарними, запраними очима мою цидулку, виломила:

- Лігати!!! Лігати, товариші делегати! То сі дома не лікує, не вольно! Але в нас череда ціла на черзі... Я вас запишую аж на другу п'ятницю.

- П'ятниця - тяжкий день і до тої п'ятниці можу опинитися під свічками зі складеними на грудях руками.

- Постіль мати при собі, - продовжує Могила. - Бо в нас нема кому замащену стірати, прачечна не робить. Миску ложку і прочу сантехніку... Скальпель вам ні до чого... І гроші на ліки, на шприци, на рукавиці, - і дивиться на свою ліву кишеню в атласному халаті - таку завелику як сумка інкасатора, яка мені здається пащекою ікlastої собаки. Вкинув у неї 5 євро, бо хто знає куди мене понесуть каламутні води лікарняних буднів. Ти не кинеш, кинуть тебе. Такий сучасний світ - кидайло!

- Що ви там всунули? - зашуруділа в кишені пані Є. Б. Могила. - Хабар? Я обійдуся без вашої п'ятірки! В мене троє дітей вчиться на платному... Не встидайтеся! Як маєте грубі гроші, то я дам здачу...

- То - євро.

- Ага, єврой... п'ять раз по дев'ять... перепрошую. Мусить бути! Я тут дивлюся, в журналі в нас є віконце. З наступного понеділка лігати вас влаштує? - забриніли струни розчуленості в голосі Могили. - Я вас підсуну під поріг доброго лікаря. Гаразди?

- Гаразд! - погодився я і вилонив із задньої кишені ще десятку, вкинув у провалля халата, де вже грілася моя вдячність.

- І можете не брати постіль. Я розпоряджусь, щоб вам видали. І старша медсестра вам продасть ліки, шо винесе танше... Знайте моє добре серце. Ви таки наш, патріот. Ні - кацапу! Вже ліпше ескулапу дай на лапу... Я жартую. Але ми також люди, хоч ми й медики. Мені встидно, але така доля медперсоналу.

Гривні - живий ланцюг єднання, що ріднить українців, об'єднує в переборенні труднощів непрохідного перехідного періоду... І скільки таких Могил в ріднім шахрайському краю? Більше як на цвинтаріщах! А хто винен? Звичайно, коні не винні! А жеребці з провладних

кабінетів! То лише в Африці коні культурні - в піжамах ходять, і виходять на балкон курити.

СТАЦІОНАР. ПАЛАТА СМІХУ

З понеділка став підданим її величності імперії захирілих - крайлікарні, де мешкали хвороби усіх суцїх рас і ментальностей, вилежувалися представники від захирілої громадськості з найвіддаленіших теренів краю.

Повна палата хворих. Молодих, молодших за мене. Чи бува не симулянти, як у гарнізонній тюрмі Гашикового "Бравого вояка"?

І це дещо втихомирило мої розбуянені нерви, що рознервувалися перед тим, торкнувшись холодних хвиль стрімкої ріки недуг, що кишить, як ковбликами, хворими.

Світ йде догори дригом, потьмарюється, коли потрапляєш у лабети монстра, що живиться німїчними бздирками "людности", як кит. Десь там, за огорожею, перекритий шлагбаумами, відліпився розлоскотаний світ еротичних посмішок і поглядів, обшальований молодїстю і силою, забаганками і успіхом, бомжами і безпритульними собаками, забитий автами і кнайпами... В лікарні наче все спиняється, перегачене червоними світлофорами недуг.

Палата на шість ліжок. На запропонованому мені ліжку матрац плямистий, як мапа Китаю: і гори, і височини і долини в кольорі із "жовтим морем", підписаний, (чи не кров'ю) "Тут слабував Дьодьо + хвороба = любов". Ковдра кимось покусана була, бо полатана. Волога подушка у чер-вонї заграви завбільшки кулака Ілька Муромця. Так, у лікарні такі маленькі подушечки, щоб не висипав другого підборіддя, це тобі не Сейшели. "Моя мама пироги більші робить, як ці подушки!" - пізніше пришвартований у гавань смутку і болю оцінив їх Шпінгалет.

Збоку - перехняблена тумбочка, що лущитьєся, як стара панї, недбало зацібнута на іржавий цвях, як ширїнька бомжуя, хитається на п'яних ногах. Усе - твоє багатство!

"Застеляйте столи та все хворяками... Радуйся, ой, радуйся, земле".

- Іван - на шланг! - перші слова, почуті в палаті. Це значило: Іван має йти ковтати "гуму", через яку добираються до шлунку. Щоб дізнатися таким робом про його сучасну зовнішню і внутрішню політику, і що йому треба, щоб приєднався до Євросоюзу. Зрештою, з отакими пародїями на черева, як у ковтачів шлангу, в той соз не приймають.

- Мироську! До тебе поїлка приїхала!

До палати медсестра затягувала крапельничку.

- Що ти сі до мене приконопатила: "Хочу видіти, хочу видіти!" - кричав у мобільний телефон один з вусатих хворих, сидючи на крайньому від вікна ліжку з карколомним краєвидом на місто і на Карпати, що бовванїли в далечинї.- А во, візьми перед себе лимон та й дивисї, то буде моє мордилко.

Як я дізнався уже пізніше, то був "цїсар" палати Іван Францїосиф, тому кричав. Він сидів лише у майці, демонструючи свою досконалу античну тілобудову, обволочену жовтизною, навіть очі його заплили цвїтом іван-чаю, тільки вуса хвороба не брала: козацькі пишні, відлискували чорнотою.

- Скільки я в же тих коліс наковтався і не виїхав, а заїхав у ще глибшу калабаню.... - говорив якийсь білий апостол з протилежного кутка, лежачи на ліжку, з якого стирчала заводна ручка. - Крапельничко-молодичко, коха-ночко моя...

Застеливши казенною, запраною білизною ложе, здобутою за протекцією, я нарешті розлігся голоблею на скрипучому, як сильний мороз, кричущому ліжку-аеродромі, перейшовши з-під крила чорної птахи під біле крило ангела-хоронителя і лікарки Допомагайлівни, як прозивали С. С. Відключився від світової мережі Марнот, упав, як кіт у сметану, у сон.

Снилося, що я пасу в Заподрині корів, котрі мають вигляд ангелів. А в Чмелинках пасеться стадо кольорових дияволів, у яких замість рогів пруди телевізійних антен. Я боюся, щоб туди, в шкоду, не пішли ангели, бо буде біда. Побачивши чорта, ангели злітають на дерева і перетворюються на глечики, повстромлювані на гілки, наче чудернацькі плоди. Дмухнув вітер і глечики один за одним падають, розбиваються...

Розбудила докторівна:

- Ви шо, прийшли сюда відсипатися, пане, чи лічитися, пане!? Через п'ять лихвин чекаю вас у лікарській.

- Чого це вона двічі обізвала мене паном?

- Вона вам сказала два рази "пане", надихаючи на подвиг - вкинуть її у гамак двох "грушевських", - заокруглив сказане співпалатник з лівого кутка.

В лікарській стогривнева співбесіда тривала не довго, бо кишень халату була при боці ще пласка, але дець на 90 кв. см.

- Вирок, перепрошую, діагноз, остаточний і перегляду не підлягає - хронічний неспецифічний виразковий коліт,- повідомила втішно після цього лікарка. - Маєте рідкісну хворобу. Такою хворобою хворіє, пане, тільки 12 чоловік на сто тисяч електорату, прощу пана.

Це було сказано таким тоном, наче я - знаменистіть, не рівня простим смертюкам, володарям нудних, зачовганих, багатотиражних недуг.

Повиписувала ліки на фірмкарточці з логотипом "Adonis", спрямувала у аптеку "Адоніс" їх купувати, бо "там ліки ліцензовані".

Казали хворільники, що кожний лікар закоханий в одну з українського гарему аптек, об які хворі громадяни тут шпортались і витирали ноги на кожному кроці. І не тільки тут ластів'ячими гніздами ліпились аптеки, але й скрізь у місті стояла пора аптекоріуму. На кожного глипавого жителя - по аптеці! Кожен власник аптеки мав під собою оберемок докторів, допомагав їм виживати, сплачуючи проценти за те, що саме до нього відправляли по ліки своїх пацієнтів.

- Аж хап хапає! Від злості, - обурювався Франціосиф. - Людина нині варта стільки, скільки в неї запасено папірців. Папірців треба багато - папір-ців з водяними знаками, портретами видатних державотворців. Бо як не маєш папірців, то тобі якнайшвидше випишуть останній папірець на герб-папері, після розтину у морзі, відправлять на спочин. Гроші - двигун усіх моторів. Скільки тисяч у тебе, стільки кінських сил під капотом сорочки!

КОРИДА ЛЮДЕЙ І ВІРУСІВ

Нездужарня - людинопереробний завод - це не тільки палати, але коридори, коридори, коридори... Напевно - половина застогнаної обителі.

Спускаюся нашіпгованим всілякою людською всячиною ліфтом на поверх. На ношах лежить змарніла жінка і підбадьоруюче підморгує мені... Вискакую в коридор, що має вигляд квадратної витяжної трубищі венти-ляційної, з розгалуженнями у всі кінці конечних закінчень. Під стелею повно тонких кривих труб. "Підземне царство Харона": люду а люду, аж не вміщується, аж перекипає через вінця. Людства набилося, як в ковбасу начинки. Наче знамените "Чрево Парижа" Золя. Хто не в білих халатах, той не в палатах, а то все решта - спортсмени у спортивних, переважно дешевих "гумових" турецьких костюмах, на дистанції. Здається, що увесь світ з людей у білих халатах і спортивних костюмах. На одних навішені усмішки і бейжики, на плечі інших повсідалися сум, журба і старість.

Дмуть протяги. Це добре, бо хвороби не засмерджуються.

Підсвічені рекламні волавання, таблички назв закладів: "Аптека", "Магазин", "ксерокс", "Очищена вода", "Кафе медичне", "Домашня кухня", "Бібліотека", "Газети", "памперси"... Найбільше аптек.

Рух двосторонній. Шмерготять чуваки вільної демократичної країни у два боки, аж пара йде! Хто на ногах, хто на милицях, хто на "лікарняних беемвешках, мерседесах", хто краковьяка підтанцює, хто танець зашнурованого живота, це ті, з вкрученими у животи краниками, у білих гіпсових рукавичках... Який ловкий пейзаж!!!

Двосторонній рух галереєю і до різального цеху, до операційних. Щоб без аварій! Правим смугом тягнуть сірі кльоцики хворих на операцію, лівим - звідти уже готових, порізаних, зашнурованих і дещо легших... Між тими "фурами" мечуться заковпачені відрізаки відрізарні - хірурги.

Пересувний ЦИРРРк! Під куполом святого неба. Це все наслідки клоунади буйного житія. "А люд цвіте синьо, синьо".

Обличчя найрізноманітнішої закваски і випічки, всіляких кольорів. В залежності від національності хвороби, а найгустіше - жовто-синіх, бо-рдових, пергаментних, зношених. Люди мирних фронтів.

Старі і молоді. Потроцнені часом. В білих ковпаках, як поліняччя лисоні, сиві, як іній на колодах. Доктори особливо виділяються, бо переважно ожи-вототворящені, як і професура... Важкодоступно прочитуються, хоча кожне списане дрібненьким почерком буття.

Пропливають коридором білі хмарки студенток - галасливих сорок, з стегноскопами, з стетоскопами на оланцюгованих золотом персах, ков-таючи чебуреки, пиріжки, булочки "здібні", поїдаючи очима рідкісні при-вабливі чоловічі обличчя. Блискають соковитими очима, мов риби хвостом перед теплим дощем. Диви-диви! які цицьки повзуть! Не все іще так погано в нашому царстві-хвородарстві... Улов усмішок наповнює охляле тіло піднесеним настроєм.

...Дрібна рибина затурканих медсестер, бздирка замордованих підлогами і суднами санітарок, що пхає вперед себе вагонетки з німеччинами, ноші, на яких порозлігалися -порозсідалися недобитки-зробки будівництва щасливого комуністичного майбутнього, ая!

ті, що казали "дадім стране угля хоч мелкого, но до...", "ми свой, ми новий мір пастроім"... Кому ти, антрацит такий! потрібен. Якої ти породи? Кому такий мір-каліч треба!?

Переглянувши ціни в "Адонісі", подався до "Аптека Марії Макарівни".

БИЙ МІКРОБА УКРАЇНОФОБА - РЯТУЙ УКРАЇНУ!

В аптеці громіздкенька півтораспальна білявуса - шедевр косметичного мистецтва - грає на комп'ютері, мов на піаніно, і в тім гранні відчуваються мелодії похоронних маршів. До неї в'ється короткометражка-черга.

- Хоч бери, хоч бери шинель, іди додому - умірає за родину мати твою і нашу... - лається якийсь чоловік з запудженим лицем розвинутого соціалізму, на якому розляглися пишні капіталістичні вуса, платячи за ліки. - Третього не дано. Всього купується, всього продається, поза цим - гаплик. Життю теж.

- Нині у нас, нанашку, всеукраїнська хульня. Демократія хультіпаків гуля! Так що хуляйте! - говорить "піаністка", вдало забальзамована у парфуми, почувши буркотіння. - Не я встановлюю ціни на ліки, вищі, класні люди.

- Бий, нанашку, мікробів - рятуй Україну! - сміється відвідувач, що ще не доріс до серйозних хвороб.

- А вони ліцензовані на класність?

- Бий українофобів, ті страшніші від мікробів! І затрибунних патріотів!

- Дайте мені три кільо памперсів.

- Нащо так багато? - підводить п'явочки брів здивована аптекарка.

- Для цілого села, бо обробилось остаточно...

На всі гирини накупив ліків. Набрал, як губка води. Лише пачка дихлофосу, пардон, салофальку - 670 грн. - сто таблеток... Мінімальна пенсія. І все - у задницю! О, дорога моя!

На вулиці, в кнайпах-трактирах, теж кишить відвідувачами. Вискотека! Як в аптеках. В одних співали, в інших плакали. Одні рятувалися, випорожнюючи від вантажів гаманці в закладах пігулкових, інші в заливальних. І там, і там найхуткіше "крапельниці" розхопувалися. Тисячі тонн з'їдають мої вумкраїнці пігулиці щодень... Не дурний казав: бабло перемаже зло!

Тим часом фармацевти приручають вороні лиснючі "хамери", що пасуться на асфальтових моріжках побіля апотек, Таїнші осідлюють хамери домовин, і на великих швидкостях мчать трасою з однібічним рухом "Земля - Небесі".

Колісцята дорогих пілуль переростають у колеса дорогих авто. Чорного кольору - смертельного. Білий колір лікарняних халатів символізує підопічних Безносої!??? Ба! Чи ні? Біла халатність...

Я співаю колір чорний...

3 МЕДИТАЦІЙ мікроба:

Українці - неправильний народ. Не з тої ноги встав... І запізно проснувся. І вийшов заміж за Бідність... з заплаканими очима. У придане - підмальовані цвинтарі...

Цвинтар, як кіт, він лащиться до ніг людського суспільства і живе за його рахунок і в марту гзиться...

Час - праска. Тільки зморшки не розпрасовує, а людей в цілому.

Ланцюг часів має слабу ланку - хвороби, зчеплені в мікроби...

Якщо терпець урвався, зв'яжи його в гудз...

Поселяйтесь в п'яних тілах! На п'яну голову легше прожити. На тверезу коли, то й захворієш зі страху перед тим, що буде.

Ми - мікроби - правимо бал. Ми - носії життя у Всесвітах.

POST SPIRITUM. ОСТАННІЙ З ПРИБОРКАНИХ

Ранок-панок. Сонце встає із-за шпильчастої кнайпи "Нагла поміч", вмивається загазованими росами. Навколо лікарні попри металевий парканище робить коло бомж Фітнес, що мешкає коло приймального відділення у старім кузові від "Швидкої допомоги", де він собі облаштував вілію. Навіть у ній віконечко є, зашторене біленькою фіранкою, у отвір стоп-сигналу "глазок" вмонтовано, а на чоловічій стіні - образки президента країни і св. Богородиці Крехівської. Спить Фітнес, правда, як я пізніше при-дивився, на памперсах-паках від холодильників "LC", у целофановому мішку. Коли дощ, під парасолею, котра теж протікає.

Лікарняне подвір'я заповнюють бігущі громадяни, на лисини, зачіски котрих гадить лікарняне гайвороння. Торохкоче візок, яким підвозять хворим балони з киснем, щоб вони не окислились зовсім, щоб дихали згу-щеним повітрям. Бібікають авта, що їх медики заганяють на день в кошару автостоянки.

Палата працює згідно з регламентом. Одні здавали кров, кал, сечу, інші кололися, ще інші закроплювалися - під крапельницями засмагали, упивалися життям, декотрих здавали у морг. Хто був вільний, курих на балконі, хто в "Гостинний дім" побіг по горілку, хто карти тасував, хто до унітаз-сідала на черзі стояв, хто жував свіжину - фрухти і овочі, хтось "завоздушував" приміщення овочево-ягідними парфумами, хтось читав мудрезні імбецильні газети "Кримінал", "Бульвар", "Нострадамус", хтось прийом рідних та близьких влаштував, хтось в гості пішов до «язвенників», хтось до цирозників, гастритників, зеків і т.д. і т. д., а м'ясник з древнього гербу Драго-Сасів спить... Дихає розчавленим пупцем. Прокинувшись, розповідає мені, бо "діди" палати вже не конче слухають його, небелиці:

- Сняться щораз монументальні сні: салони по обслуговуванню рогатої худоби, де їх вправні перукарі, візажисти приводять до сучасної кондиції, щоб гарно дивилися і пахли, коли припровадять до бойні. Сняться усілякі ребра, як струни кобзи, які я перебираю, як козак Мамай. Сняться свині, яких везу у саркофагах з Єгипту, бо в ближчих околицях уже повірізували.

Нині я бачив кайфовий сон. Всі мої п'яної пам'яті 12 друзів забавля-ються в пеклі - пють

слоїками смолу... А обслуговує їх бармен - колишній перший секретар райкому капеУ Мошонкін, за офіціантку секретар по іде-логії Серухіна. Один стільчик, тринадцятий, порожній... Тримують місце для мене: останнього з алкогольних могікан.

- Чого ж всі у пеклі?

- Бо то всьо - селючня. А де їй місце, як не там? Бо де, хто і коли рахувався з тими, хто з слоїків пе!?

Розмова припиняється, бо до Саса прийшов відвідувач. Вуйко Семен, дівчак війни і УПА, приніс м'ясникові передачу, то я вступаюся. Вуйко заставляє племінника їсти з туалетного паперу ковбасу-товстуху. М'ясник пручається, не сприймає навіть її вигляду, як профі.

- Вуйку, то не ковбаса, то останки соєвих недобитків. То така ковбаса, як із дупи кондиціонер. Колись було! Не ковбаса - пісня! Тепер лише ковбасні вигроби, начинені натхненням шміраків від ковбас. Як спеціаліст і шляхтич я не можу собі дозволити їсти оту ганьбу: соєві випари з хрящовими добавками... Я ж люблю прокидатись вранці під шкварчання солонини, вуйку! Я ж 15 років м'ясникую, вуйку! "Салям!" вашій мамі! - ні про що, ні за що відковбасив Драго-Сас фаміліянта.

Вуйко встає і йде за м'ясною ковбасою.

ТОЗЬКО І МИРОСЬКО. КУКЕНВЕГ

(автопортрети з пляшкою)

Безпритульні пси-бомжі розпачливо скакали у скрині на колесах, напаковані відходами щастя, що були виставлені навпроти вікон палати - під парканом, на смітнику, аж поки звідтам не вискочив розлючений чорнопикий бомж, то, перелякані «негром» мусили тікати, бо вони ся знають між собою, як лисі коні, не вперше стрінулись. Бомж зовсім не негр, а зашмарований машинним маслом, бо в його «квартирі» деякі нечемні водії зливають використані оливи, то коли напідпитку лягає одпочивать, засмаровується і косить під негра. Негр-бомж - екзота, йому легше проіснувать серед білих волоцюг. На відходозвалище вся лікарня звозила залишки ударного життя закладу, потрапляла туди й вирізка з органів хворих, то було собакам за що боротися...

Птахи ворон-класу, загодовані лікарняними дієтичними кашами, літали, безперестанно каркаючи на молоду державу, що не забезпечувала їх таким делікатесним харчем, яким харчувалися під час воєн: людськими очима, яйцями, мізками тощо. Декотрі з птахів мали багато років, бачили тут почет і самого найяснішого цісаря Австро-Угорщини, бенкетували на усміхнених трупах вояків доблесних армій світових боєн. Тепер як ветерани війни вимагали забезпечити їм безтурботну старість. Тому, очевидно, й пишуть у некрологах, "горе залетіло чорним птахом і зачепило ... чорним крилом". У цих пташок саме чорні крила і саме вони чигають біля лікарні, як колись на побоїщах, відчуваючи наближення людської смерти...

Щоранку місцева жінка попри лікарню тягла на пашу в колишні кол-госпні прерії селянку кіз. Молоком яких спювали хворих. Кози теж скар-жились на свою невлаштованість, мекаючи в сто голосів. Козарня викону-вала при лікарні роль позаштатного відділу - козотерапії. Лікарі багатьом "на небеса дихаючим" приписували пить рятівне козине молочко. За те баба теж "бабки" лікарям від "прибуткового податку" виплачувала. Задарма

підпоювала-відбілювала хіба лікарняного «чорнявого» бомжа, котрий мешкав у кузові списаної "швидкої допомоги" і харчувався продуктовими відходами крайшпиталю.

Але побратими по келишку - лихоборці Тозько і Миросько - того не бачили, хоча більше часу проводили на балконі, ніж у палаті, на свіжому повітрі. Вони туди не дивилися. Вони дивилися переважно у пляшку. Вимагали і в мене пляшку "за вхідне" до палати.

Миросько сидів на ліжку, що по-німецьки скрипіло, і співав українську модернасту пісню:

"Ой, на горбі білий камінь, а у нирках сидить амінь... кукурікуку.

Ой, порожній в мене гаман...Через тиждень йду під камінь

Куркурікуку.

- Не кукурікай, петух! Тебе й довбнею не доб'єш. Камінь роздроблять. Нині вже є такі каменедробарки, що аби ти й граніт мав упечінках, розіб'ють і тебе, не лишень камінь... - зауважив Франціосиф.

- А де я грошей назбираю, аби той камінище забрати з тілица, га!? Кажуть іти на рентген завтра. То не на кукенвег... Лише на мазь треба 170 гривень...На операцію треба баблища, а у мене лише безробітна жінка. Обійдуся. І з каменищем віднесуть... Ну, буде троха тьижча трунище. Але то останній раз, донесуть, йой! Тепер труни не лише з кутасами, але й з ручками на шість персон. Дуже зручні... Знаю з практики. Не одного відніс... Я вже собі й хрест замовив. У вигляді пляшки, з якої виростає хрест.

- Більше пий, таблетками закушуй, то камінь сам віскоче.

- Поїдеш у Трускавець, там тобі той камінь виміють. Дькиуй Богу, що виразка зарубцювалася.

До нього підійшов Тозько з чорним пакетом в руках, яким помахав йому перед очима. Пошептавшись, висунулись з пакетом на балкон. А там під бовдуристими фотогенічними хмарами влаштувались навсидячки.

- Пішли опришки пить - камінь виганять. Узяли пляшку інсульту на двох...

- А чому лікаря Макодрая не кличуть?

- Лікаря нині нема. Він чергував сеї ночі, то вихмелиться вдому.

- Я би не пив лікарства, але вони на спирту, то як відмовитись.

- Шо там того спирту... От я брав метилові капельниці - 90 градусів чистого спирту. Справжній кукенвег! Півлітра такої метелехи достатньо, щоб виздоровіти! Лиш баньик голови болить потому. Я всьо перепив на своїм короткім віку. Лише-м не пробував такої, як наш президент - діо-ксинової. Дай Боже, моцної сивухи на наші слабі брюхи!

Миросько з балкона - в палату. Приліг, затулив рота великою робочою долонею, щоб не пахло "випарами Бахуса".

Коли медсестра, налаштувавши систему крапельниці, вийшла, з балкону наставив носа і

склянку з горілкою Тозько. Миросько лівою рукою узяв на-лите, і азартно влив у себе.

- Дай вогірок.

- Таблеткою, таблеткою! Кіт пироги з самогонкою їв, як жити хотів.

- Знов зупа з слонячої кістки! - запиваючи останками супу, злоститься Миросько. Без ста грамів, він не сідав до їди. Якщо їх не було, до їжі не торкався, а складав в мисочку, на купку - рихтував піцу по-злидарськи.

- Ніщо так не шкодить людині, як вона сама собі шкодить. Тобою, Мироську, життя тіпає, чи ти ним тіпаєш? Поки тобою так не тіпне, що вже більше не пікнеш, - почав проповідь Фраційосиф, спостерігаючи за діями Тозька і Мироська. - Видиш, о! Йому мало одної крапельниці, що йде через вену, то відраз і другу бере, через писок. Будеш ти, перепийку, здоровий, бу-деш!

- Івіане, не пи#..и, то вже остання крапельниця, то мож, - перервав його Миросько. - Може, то вже в моєму житті остання крапельниця взагалі... Ліпше, дай закурити. Перший раз, як лежав у лікарни, я випив 8 крапельниць і 10 фляжок кукенвеку, і шляк мене не трафив, теперка наполовину менше, а ти переживаєш... Ти ся смієш, що я в прикрий час пігулками закусую. А чи ти відаєш, що генсек Брежнев запивав таблетки "Зубрівкою" і прожив 76 років...

- Так він був чотирижди Герой, а не геморой соціалістичної праці, ти навіть не хто такий?

Миросько встав з ліжка, узяв тичку крапельниці, з підвішеними двома бананами-пляшками, у вільну руку і пішов на балкон курити.

- Як паняга мудрий, то скажи: якщо шило в задниці - це до хірурга чи до невропатолога? - вставив свою копійку В.В. і вивалив від задоволення язика.

- Терпи, козаче, алкоголіком станеш!

- Барилом страждань!

...З розгону устромилася до палати Допомагайлівна:

- Привіт, дорогі мої жовтячки! Як!? Уже закрапилися?

- Доброго дня, Помагайлівно!

- Нема в мене доброго дня. Михайла забрали?

- Вже забрали?

- Куди!

- Та в морггг!

- А він що, у Бога кобилу вкрав? - Вас Вас.

- Ще мені того бракувало, - зсунулися докупи мізерні брови лікарки. - То ж тепер треба якось описати-списати, то не штука...- проговорилася Помагайлівна. - Є в когось якісь скарги?

Нема! Ей ви, там, з капельницею на балконі! Я виджу, що ви там, пане, прошу пана, курите, але то саме може увидіти головний лікар, бо його вікно виходить сюда... Дивіться, аби-сте не накурилися. Голлікар молодий, дуже моторний, синок замагістра. Я потім зайду... - І покинула палату.

- В колгоспі тяжче списати корову, як в лікарні людину, - резюме Франціосифа. - Ту тих претендентів на списання навалом. А корови кульчиковані і ветеринаря за корову по яїлах не поглядять. Він мусить щось таки придумати, бо ту корову могло правління колгоспу зжертви. Такі випадки наблюдалися. То правління акт підпише, але є ще вищі товариші: круки з КРУ. І корови не так часто здихають, як люди. Пару штук в рік. Тому, що вони на вітамінних харчах і добре пережовують їжу.

- А правда! Слабу корову мож дорізати, я тото з практики знаю, не з паперу, - ввімкнувся м'ясник. - 15 років скуповуючи скот в західному регіоні держави, щось та виділося.

- Спишут на рака. То такий, що всі помилки білохалатників на себе бере.

- Колись раки жили в потоках-ріках, а тепер - в людях, бо ріки фест забрудньоні, вода слаба.

- Ага! Пішов через цироз раки годувати. А Михасеві було лише 27 років.

- Раки таких люблять - свіжина!

- Ліпше їсти молоду курку в товаристві старцюганів, ніж стару курку в компанії гламурових ма дам...

ВЕЧОРНИЦІ-НЕБЕЛИЦІ. ДІЙСНІСТЬ БЕЗ РУМ'ЯН

Я збирався у лікарні хоча б виспатись, але годі! Коли нездужарню заповонює ніч і медсестри, провівши перекличку, щоб переконатись, що ніхто з бійців слабого фронту не утік у самоволку, йдуть задирати втомлені ноги на своїх тапчанах в маніпуляційній, сестринській, ванній кімнаті, і гайвороння перестає кавкати, у палатах починаються вечорниці-небелиці. Кожен старається щось оповісти з свого наснаженого подіями життя, з життя близьких. Язики сверблять. Наввипередки хваляться хто що любить їсти, рецепти видають - слина котиться. Причувається мені, як бігаючі ковбаси мукають, як рохкають свині, ржуть коні, піють півні, гавчать пси... Про то, що нема безнадійно хворих, є безнадійно здорові.

На цей раз продовжує ранішню розмову-розвагу спиртоненависник Франціосиф, щоб нажахати пияків:

- У нашій районі ще ні один заввідом культури не вмер своєю смертю. Всі дочасно спивалися і зіспівувалися. У них навіть зуби були п'яні! І всім на похоронах співали "Піяка несуть"... І коньяк везуть на поминки. Вас би всіх святити але не кропилом, а березовою різкою.

- А що тут дивуватися, то така робота спивуча. Мало який боєць культу-рного фронту доходить до фінішу - пенсійного віку. Вони ж організували якийсь задрьипаний концертішко і п'ють. А тоді до наступного концерту великого свята, продовжують це дзюркотливе діло. З досвіду знаю. Я грав. Між концертами не мають що робити, п'ють. І так помало, рік за роком і прошу душе. У нашій районі приклад щодо цього подають керівники району. Мой, ці

безбожники, першими відходять, бо вони найбільше п'ють. Найбільше тому, що вони за свої не п'ють, виключно за рахунок колгоспно-го селянства і робітничого класу. Бо вони додатково до основної зарплатні мають ще харчові і спиртові від народу, бо їх щодень гостять і поять по кілька раз, в кінцевому результаті ті гостьові стають гробові... і.

- Але попри них келішок-другий і люди перехилють, а так би нічо.

- Гопота!!! Ніколи не лакомся, брате мій, і ти, сестро напахчена, на дармове. Бо як записано: не пожадай жони ближнього свого, і банана ближнього свого, бо фрукти африканські, а ціни американські.

- Але там є написано: голодного нагодувати, спраглого напоїти, - це вже Вас Вас. Давалися взнаки уроки богослов'я Невмирайла.

- Як не пригостити районне начальство, коли всі в районі під премудростію їх ходять еси. Гостиш начальство, то попри него й сам намажоришся.

- Та хиба лише ці гумороїдальні культфронтвики так мило живуть?- говорив, наче скаржився на дійсність Тозько. - У нашому селі всі спеці-алісти, шофери і фірмани вівмирали завчьису. Майже разом з колгоспом. Лишивсі лише їден тракторист. І то завдяки язві, бо якби не заслаб на язву, то би такой був уже на Тихонькій горі, де небіжчики тихонько сплять. З їздових - лише я. І, як видите, опинився я серед вас... Тепер селові дає раду моя жінка і кобила...

- У нашому місті поспивалисі працівники ремонтних служб: слюсарі-сантехніки, майстри о ремонту телевізорів, радійо, швейних машинок, холодильників, пральних машин і їден токар, що робив самогонні апарати спрощеної конструкції, в тім числі на імпорт. Тепер горівка добирається до тих, що роблять євроремонти, вставляють євровікна, броньовані двері, котли...

- Маєте живого екземпляра: "спеціаліста по нерухомості" - Ігойця. Цес також зара євроремонтами займається. І труди - наліцо - єврязва.

- Всьо їдно ті, що вставляють мозги, скорше сі спивають!

- Уся монкулатура залькоголічилась ще до нової Ери України! - Вас Вас.

- Не монкулатура, а номенклатура, ти, Василісо Жінкодобра задовбана!

- Найліпше бути безробітним, бо нема за що, не вгощають, тому безробітні довше сновигають по грішній землі.

- Найліпшіще пенсіонерам. Бо вни уже не можут пити.

- Ба! Але, видиш, серед нас нема пенсонерів. Слабує молодше покоління -людський фактор! До того ще треба дожити!

- А ось Миросько. Той - ні дня без стограмуя. Навіть лікарня цьому не завада!

- Йо!... Кукенвег - це моє плам'я кохання.

- Ба, нині в селі легше зустріти бика тура, ніж тверезого хлопа!

- Так, укуси Життя смертельні!

- Чули? Хлоп з Липи впав!

- А він чого туди п'яний ліз?

- Та нї, то сі село називає Липа.

- Ага, в нас: у Жерегінському каганаті є село Дуба... "Шофер, станьте Дуба, відкрийте зад, жінка виходить..."

- ...Йому кажуть: іди роби на очі операцію, бо всліпнеш на катаракту, а він каже: я де п'ять тисяч візьму на операцію, піду в ліс, вирубаю собі ліщинову палицю, то буде багато дешевше, а до виходку я й так дорогу знаю...

- ... Яюсь, будучи під "газом", скочив своїм "москальом" з моста на вербу, де й приземлився, - розповідає Драго-Сас. - Автомашина заплішилася між конарями, мало в ній бузьки собі не вчинили гніздо, бо не мож було ніяк підібратися до тої чортової верби, у звичайних кранів руки були закороткі, а за довгострілочний кран треба було більше заплатити, як за "москаля". Моя машина стала достопримечательністю міста: вербу, де авто звило собі гніздо, показували туристам. Особливо даїшникам з інших районів. Приїжджали ті доярі асфальтових корів аж з Києва. Бо такого цуда не виділи. Навіть начальнику районного ДАІ за такий винахід присвоїли підполковника. Тому менти сказали машину не забирати, а мені, казали, віддадуть права і поїдуть в тернопільську область конфісковувати свині для мого бізнесу. Та не успіли. Машину месні злодії "металісти" украли і здали на металолом. Я й зараз собі міркую, як то вони зуміли, коли інженери не змогли придумати зняття "москвича" з дерева. Тепер даїшники на місце "москвича", хочуть розтросчений "опель" на вербу висадити: для екзотики, постраху скоропостижним шоферам.

- А бодай вас! Дурдом на пігулках!

- Для кого як! А для нас режим: нап'ємся і лежим...

І отакі теревені повсякчас. Півтора тисячі недужих говорять про будні, дорогі болячки. Як і вся 6.5 мільярдна тортурня Землі про це ж розп'ятує тисячоліттями...

БРИКЛИВИЙ ЧОРНОБИЛЕЦЬ

Петльована раса, а нею тут були "чорнобильці" і "афганці", переважно відлежували строк у відділенні "черевології", щоб їм комісія підтвердила інвалідську групу - у палаті №9. Опроміненим "кремлівською зорею комунізму" навіть видавали узаконену додаткову пайку до звичайних мініпорцій: яйцями, сметаною, соками, печеньками. Що возвеличувало їх, робило хворими вищого сорту.

Анібал Невмирайло цю слабінку країни використовував сповна, волочачись закладами та установами, що прикривали від життєвських негод чорнобильців, не вникаючи в їх негаразди, вважаючи їх пропащими.

- Чорноборці воювали на рідному фронті, спасали Європу від фашиста радіації, то їм полагається, а за що афганам сметана? - обурювався такий дотації держави чорнобилець Вас Вас. - Вони кого там спасали? Москалів! То най їм дає пайок Москва. Хоть кулями з маком.

А нам - подвійний. Спідна бідна Україна буде ще на москалів робити, їх срамні гріхи перед людьми затулювати.

Анібал лежав у палаті №9 з незапам'ятних часів під патронатом завідуючої відділенням Вілени Бовдур, котра за нього вже й забула, бо мала з тими хворюками мороки по саме це, а крім того - склероз. Зависаючий, мов старий комп'ютер. Та й, зрештою, вона вся звисала над цим заялженим хворобами світом, що в'ївся їй в печінки по саму рукоять. Її тіло вже набрало звисаючого характеру. Голова звисала на обвислими персами, перса звисали, над животом, живіт звисав над лоном... іііі так аж до нігтів, що звисали над пальцями. Сповзучість зумовлювалася роками та й годі!

Завідуюча якось у своєму кабінеті бадала хворого чорнобиляка. В той час задзеленчав телефон, то пішла до рурки і за слабого забула. Той лежав, лежав, аж поки не заснув, виспався, прокинувся уже наступного дня зранку і вже тоді попросив себе добадати... Її щадили колеги, то мало перепадало їй пацієнтів, а ще менше преміальних - хабарів. А як і підселювали, то чорнобильців, бо то були переважно уже легкохворі, ті, що проходили примусовий карантин, щоб їм продовжили інвалідність і виплату пенсій та й додаткову харчову пайку, що сили їм дохекувала.

Палата №9 не завжди наповнювалася. Хіба після гучних свят, коли народ переїдався, перепивався, труївся, проносив, запорював, обзаводився скоропальними виразками чи гастритами, здутими печінками тощо... Тоді тут, як і в інших палатах, кількість пацієнтів подвоювалася-потроювалася.

На вилинялім, пошкаленім тумбаку Анібала лежав "Молитовник для української молоді", виданий у Торонто 1960 р. Це впадало у вічі кожному, хто заходив у палату, як і його коротенькі парусинові штани, що ледве заховували труси і коліна, на вісім кишень простих і сім на блискавках, котрі, як багатопверхові будинки балкони, всуціль обсідали різнокаліберні кишені. Уся ця екстравагантність з волосатими ногами, грудьми і пофарбованою під тусклий поманаранч головою стримувала схильних до лайок, підіймала авторитет Анібала Невмирайла. Якщо це не допомагало, він натягав на носа в золотавім обідку "околяри".

Анібал - зв'язуюча ланка - по всіх палатах вибрикував, найпікатніші плітки лікарні знав. Обходив хіба що палату "беременних опришків" (його назва цирозників), туди веселість майже не просочувалась, там прописалась моторошність. Йому, казав медперсонал, Бовдур виписувала заспокійливі ліки, аби трохи вгомонився, аби не брикався. Начебто ревнувала до санітарки Варварки, на босі груди солідарного розміру якої, хотів того чи не хотів, приземлювався поглядами Невмирайло. Чорнобильська бюджетна дієта робила своє. Сметана та яйця йому фест штимували!

- Сину, чом ти не їси солонину? - насміхався над своїм ровесником Василем, якого через дріб'язкову, короткометражну постать, величав Вас Вас і підгодовував відходами з свого столу, теж чорнобильцем, бо виглядав Вас на розкопаний буц Адідас - на юного діда. Навіть тоді, коли підстригся, виглядав на діда підстриженого, обличчя якого зухвало посмугував зморшками час, котрі вже формувалися в силянки.

- Жінко добра! Та я не маю коли сі на небо подивити, кілько й того, що в лікарні відпочину! - казав Вас Вас. - Канібал ту за чотири тижні нагуляв 10 кілограм жиру плюс, бігми. Дома сидів на барабули, а ту на салі розчахується... Коли прийшов, то ледве ноги тягнув, весна з його всі соки витягла. А тепер - огер. А тепер він, жінко добра, ухопив Бозю за хвіст і. І додому не хоче віписуватися. Став оратором. Читає мені по дві-три години лекції про карі

небесні... А я що у Бога, теля вкрав, щоб мене карав? Самого уже потегнуло, пробачте, на мидхен-фройлян. Бо де їму буде ще так добре, як у лікарні? Він кочує з шпиталю до шпиталю, то його спосіб життя... Виділи яка в нього сумега? Розказували люди з його села: уже пятий рік отак курсує. З сільської лікарні - до районної, з районної - до спеціальної, з спеціальної - до обласної... потому на курворт і далі по колу... Але може сі спинить, може ту сі вженит. Уже має дівку: санітарку - рабу божу Варварку. А він каже, що він чорнобилець. Він такий чорнобилець, жінко добра, як я міністр... У него, ага: гастрит шлангіт з проявами хитроститу... Він ту для меблів! В него у жопі комсомольські вогні палають, а не Чорнобиль! Закінчив арматурний інститут, що робить з студентів арматуру, то дуже мудраковатий! Ага! Високий до неба, а дурний як не треба!

- Колего без зуба! Ви так не кажіть! Усі чорнобильці - гладіатори! - встромився заспокійливим уколом Віздухай. - Не завидуйте!

Як бачимо, у Вас Васа - крім усього іншого для щастя - й зубів не вистачало, Чорнобиль з'їв.

- А то що за любовники гладіатори? - зацікавило Шпінгалета, котрий відкозячував свого цупкого носа.

- То такі, пандяче, хлопці, що тільки гладять дівочок, а далі ані пік!

- То пандячи взагалі воппце!

- Мені не до того, в мене анемія, в мені крові півтора літра, групу треба захистити, щоб пенсію продовжили, сім'я - шість душ і двоє внуків, ще один на підході. І всі жием на одну мою заштопану пенсію! Мені Чорнобиль зуби повидирав, ади, маю з нержавійки. Мені Чорнобиль дорогу перейшов як чорний кіт, тому я нещіслива людина... - зливав потоки скарг Вас Вас, що виглядав на потертий старий костюм. До речі, гуманітарний, не припа-сований костюм. Вас. Вас. вгинався від розкішної матні, що бажала това-ришувати з землею, бо звисала до нижче колін. Хоч матню козацьку мав!

- А Ганібал не баптист? - запитав ревний греко-католик Бай Чук. - Він казав, що збирається йти жити в монастир. Бо лише там один начальник - Бог!

- Баб тист солодкого дня. Канібал до бабів дуже.

- У чорнобильців билі не до бабиль, - мав відповідь від гол. інженера одного з нафтопахтильних заводів - лицаря збільшеної печінки, що вже теж, завдячуючи інтесивному споживанню випивок підлеглих та споживачів нафтоперегонки, заробив боляк і чекав на прийом 10 крапельниць.

Невмирайло блудив палатами, як просвітитель. Він взагалі, здавалося збоку, був просвітлений, світився, як вимита лисина. Підсідав до картярів, консультував вишивальниць, агітував за Юльку-прем'єрку, за "козацьку" церкву, як не було чим згаяти час, читав "супроводіловки" до медпре-паратів, які колекціонував, збираючи і у хворих. У надвечіря, перевдя-гнувшись у арифметичну сорочку, ішов до Брюхович на ставок, на кава-лерку. Один раз прийшов з того ставу мокрунький. Крутив на турніку "сонце", зірвався і полетів з турніка до жаб у гості, то мало бракувало аби не втонув - застряг головою в намулі...

- Якийсь бізнесмен, підлизуючись до Бога благодійництвом, на березі того ставка облаштував спортмайданчик для трудящих... То я - не перший і не останній. Один там штангу підіймав, то кинув її у воду такої, а міг здати на металобрухт. Останню рибину тим

жилізом убив, негідник... Один одноногий грав у бальона, то зламав собі й другу ногу. Хлопчик на колісанці колісався - то саме: у жабалусі опинився, коли фест розко-лісався. Буль-буль... Бо то є проклятий спортмайдан, зроблений за вишах-рувані у парафіян гроші. І Бозя не приймає такого підлизування негідника... Сказано, браття і сестьори: всяке диханіє да хваліт Господа, а не болізнъ.

- Хто негідник? - колісав селянки зморшок на обличчі Вас, чухаючись там, де не треба - в гуляйполі кремезної матні, де, як написала б сучукрпоетка, "приндилося хрящувате очлення". - А ти чого лакомишся на чуже? Зроби собі майдан за стайнев і там мандячяся. Виделки для гною в руки - і крути "сонце" - гноянтус на возантус... Хто ж тогди негідник?

- Як хто? Бізнесмен! Бо яка порядна сволоч турнік, колісанку, волейбольну площадку зробиць коло води? Богонько йому розум забрав. Сказано: слиши, дщи і виждь і приклони вухо твоє. Я Бога люблю. Бозя казав керівників, бізнесменів любити... То я не можу їх не любити, навіть чокнутих. Ці всяке іздыханіє направлят на здыханіє...

Коли Анібал прилягав, читав не першої стиглості, поживклу "Вечірню газету", котра, за його переконанням, навіювала сон, вечірня ж бо! Казав з припозіхом: "Далі ніц не пише - кінець відгризли миши". А в молитвенник і не заглядав, хіба в тумбочку, де запаси продуктові буюли, сало вурдилося: обмінював пільгові ліки на "продуктал" (харчі) .

- Відкрився "букет Молдавії"? - жартома запитував у кожного зустрічного-поперечного, цікавлячись, як істинний християнин, хворобами усіх конфенсій, хоча сам належав до вірних УПЦ Київського патріархату.

- Візантійська церква найправдивіша. Її патріарх Філарет замісник Бога на землі, - щораз зумисне підкреслював Невмирайло.

- Фількіна грамота! - перечив Вас Вас.

- Господи! Ти всемогутній: зроби мене святим Лазером, бо зара поламаю на отих капеересівських атеїстичних ребрах крапельницю! Ти чого бого-хулиш, Вас?

- Я не богохулію. Ексцесленція Філько... ну, Філарет є незакон-нонародженим керовніком цієї церкви. Самозванцем. Забобоном. Як і Архолومیї Перший і Улексій Уторой - закадишні друзя не у хресті, а в грошах. Перший Уторому помагаї виживати, бо шле доляри у Стамбул... Вірні вашої церкви у нашім селі, коло Дністра, то капец, жінко добра: заборонили Івану Хрендиляку пускати православного цапа на греко-католицьких козів... А з чого тогди йому жити? А мало би бути: маш пять гривнів пускам цапа, не маш стружи кози сам. При чім ту релігія! Спам'їтайсі, жінко добра! Християни, я вас не пізнаю!

Невмирайло, кричучи "Ізиди, сатано! Бог - не фраер, він усе бачить!", запускав у Васу молитовником, і той, згинаючись у три погібелі, витираючи козацькою матнею (за поетесою - омагнінням) пил на підлозі, тримаючи в руках розвалені капці "Sport", втікав з палати. Ночував навіть одну ніч у зекпалаті "Україна". Де спав під матрацом, бо вуха забивали вибухи, що безперестанно продукував вічно увімкнений відеомагнітофон "DESO".

- ...Я, невиспаний, до палати, аби прилічи... Жінко добра, а Архангел...йой, Антангел, - ніяк не міг запам'ятати імені друга по радіації Вас Вас, розповідаючи про пригоду. - А він проводить сеанс з Варваркою. Якраз питаєсі: "У вас, сестро Варваріє, аура темна чи світла?" Тота каже: " Моя доля, брате, у білім халаті. Але аурка чорна". - "Я можу зняти з вас негативну енергію через підошву ноги. Ви в колготах?" - "Та я, як треба, колготки зніму..."

- Ви розумієш, жінко добра!? Хіба я міг дивитися як Варвара буде знімала колготки? І показувати чорну аурку? Пішов я спати у буріни... А там мене мало бродячі пси не загризли. Були би роздерли, якби не такий худий... Ондика п'яного сплучого м'ясника в кропивах, що дуже пропах фляками, таки зжерли... Треба бути стервильним завше, аби від тебе не пахло державними вальорними запахами, бо а видиш... Машко, чого мені тяжко?

Невмирайло в часи, коли не було до чого докласти мізків, лежачи на ліжку в маскхалатних (у жовтих і коричневих кулках) трусах, складав оду Солонині:

Салом насущним хай буде воля єго і в тобі, і во мні і на небесі. Сала дай нам днесь до хліба насущного, до зупи і нині і завтра і вовіки віков. Прости нам голоди наші, яко ми прощаєм москалям нашим. І не введи нас во ізжиреніє. І ізбав од лукавої голоднечі від Сяну ло Дону.

Сало, я уважаю тебе більше, ніж себе самого, то будь при мні. Під омофором твоїм буду я безпечний довготривало. Ідіже ність болізь ні воздыханіє естем салоблудом твоїм, мати Солонино, Тя величаєм. Не дай мні віддалитися від тебе - Сало - сила. Роби бах Салом по зубах! спирт - могила: не одного в гріб загилила! Салу помолімся. Аллілуя! І дух Солонини витає над материками і водами...(далі буде)

Санітарка Варварка, що вся була рясенька-м'якенька, тільки голова тверда, а на ній і волосся тверде, оскільки зачіска в неї була клаптями - покусана ножицями, а ззаду, на потилиці звисали три недорізані волосини - щоранку стирала з святої Анібалової книжки пил. І цілувала, хрестячись, політурку. Не так на святу книжку молилася, як на її вседержителя, що впав їй у око і збирався постригтись у монахи. Тому що всі доступні лікарні пройшов уже по третьому колу, то тепер дорога стелилася в монастир, де теж можна безкоштовно жити.

Часто Варварка сміялася. Сміялася, начебто автомашини заводилась на старім акумуляторі. Сміх той теж надто вподобився Анібалові, як і окуляри в золоченій оправі, що надавали Варварі вигляду не санітарки, щонайменше докторші-доцентки. Тому він просив Варвару сміятися іще, поки не заведеться її мотор. Але мотор не заводився, і це до безмежжя тішило брикуна-чорнобильця, аж до закохання в той: к-г-с-т-р-к-к-тттт.

Порозуміння молитви і сміху, зняття негативної енергії, скажемо заздалегідь, призвело до того, що Варвара почала підготовувати Ані-балика, приносячи з дому без емульгаторів, барвників, консервантів святі сільські продукти, заряджаючи вітамінами і позитивною енергією Невмирайла. І таки достиралася, домолилася, досміялася. Виписавшись врешті з цього лазарету і запізнившись на останній автобус, Анібал поїхав не у Монастир, а в приміське село Куцилівка Горішня: до Варварки на шкварки, прихопивши з собою усі свої багатства, що вміщувалися у опаси-стій дорожній сумці, і друзяку Вас Васа, щоб наївся людської антира-діаційної їжі, і менше квакав на Українське болото.

Там, як розповідав Вас Вас, "Канібал" продовжив "больничне", замилуваний м'якотілістю, секслюзивним сміхом і золоченими окулярами дівчини... Йшов помалу на поправку, замучений весняним авралом, Вас Вас. Його потаєм'я-матня вже світанками подавала ознаки життя.

***

Хто сміє казати, що у лічниці життя сіре!? Щодень зранку ми починали луцтити з бластерів кольорові таблетки, як в дитинстві квасолю, лише потріскувало. Пригоршнями у писки закидали: жовті, сині, червоні, зелені, білі, чорні...

- Дуспаталін!
- Децибел!
- Дицинол!
- Креон!
- Ланза!
- Мезим!
- Лінекс!
- Ессенціале!
- Бі-пі фол!
- Децифал...
- Люцифер!
- Дуцидиділ!

Котрийсь чхає.

- Будь здоров!
- Постараюсь. Дякую.
- Але не їж синіх таблеток, бо завчасу посинієш!

Тоді - "поїлка"! Прив'язували до крапельниць, як корів на високо-механізованій фермі.

Крапельничками скапує або здоров'я, або життя. Як в кого. Про то хіба знали лікарі та трохи медсестри, що більше дбали про свої фігури, нігті, брови, зачіски, ніж про отих лежнів. Звиклося, забуденнілося, притупилося почуття співчуття до кольорових хворих, бо їх он скільки! Стіни німецькі тріщать! А ще скільки буде!!! Щодень прибувають, відбувають... конвейєр працює цілодобово і без вихідних, роками... Не втопиш серце у сльозах. А зарплата треба! Кому хвороба, кому дохід!

Обхід Помагайлівни. Кожен з попсутих припасає для неї якесь запи-тання, прохання.

- А мож мені уже піти в магазин?
- Пані, прошу пана, ви вже можете в космос летіти...
- В космос - понятно, ту всі готові до такого польоту, а в магазин - нерозумітно.

І на цей раз, як завжди, Вас Вас канючить:

- Помагайлівно, переведіть мене у дев'яту палату.

- Тобі ту зле? Тебе поклали на депозит. 10 процентів принаймні гробових гарантовано! Життя наше - копійка, а похорони, навіть телепня, нині тягнуть до шести тисяч. Я інтересувався... - мудрагельствує Франц-йосиф.

- Там у передновок ліпше годують, Помагайлівно. То кінцева палата. І кухарки там уже не ділять їду, як ту во, ніби якому зеку: два кавальчики просвічувані хлібця, лижку кулеші... а викидають майже всьо з відер. Їж - розперізуйся!

- Добре, пане. Всьо залежить від поведінки вашої хвороби, пане! Спра-вуйтеся! Я покульгала, бо маю лекцію в студентів!

- Пошкробайсі, "пане", в кишені, тоді буде переланцовка, - радить Вас Васу Францйосиф.

- А що сі там шкробати, як там пусто! - відгопується Вас. - Хоть я в Бога капцями не кидав,але три сім'ї на одну мою пенсію жие! З мене крім ана-лізів ніц не візьмеш! І то лишень по непарних числах.

- Не їж, таблеток, бо вмреш! - робить зауваження Балабану Миросько.

- Як не їсти, то ж великі гроші коштує. Купив протезфлазід за 170 гривень!

- Боже праведний!!! Ящик кукенвеку! - вигукував Миросько, що всі ціни прирівнював до цін на спиртне.

- Їж, не їж... Гава хвороба тебе зість...

- Нічо, нічо. Слабий - також сила: злапав муху, та сі всцьила! Ха-ха!

- Сміялася стара криса Лариса, поки котові в зубах не застрягла.

***

В місцевому умивальнику живуть мільярди - 850 сортів мікробів, більше, як у Швейцарії виробляють сирів, що аж страшно. Без мікроба - ні їди, ні води! Вони тут правлять бал. У кожного мікроба - своя хвороба. У кожної хвороби свої віруса і паруса. Спеціалізація!

Я дивлюся на літнє задубіло заголубіле небо, подекуди заялозене хмарами. Там літаки, що вистрілюються з місцевого летовища, розвішують з краю вкрай білі шнури, виплетені з дорогого національного диму, на які ангели розвішують памперси душ людських, щоб просихали. Там наше майбуття. За вікном настирливо каркає стара партійна ворона, що запізнилася на сніданок, налітують години, проходячи курс молодого бійця нововисиджені ластів'ята.

СПЕЦІАЛІСТ ПО НЕРУХОМОСТІ

Він забігав до палати щораз, коли ще лежав у відділені хірургії. Розповідали, що Ігор перед тим лікувався у цій палаті на виразку шлунку, а коли його раптово захопив апендицит, забрали, прооперували. А тепер повернувся з хірургічного на старе місце, доліковувати виразку.

- Який ти Ігор! Подивисі на себе у люстерко: вікапаний ігурець-огурець. Ні борода, ні

задниці. У порядних людей по штири бороди, ще й підбо-рідок, а в тебе - клюв. Замість ребер - арматура. Хто тебе до такого возви-шеного стану довів? - то Францйосиф жартує, граючи м'язами рук.

- А що тут непонятно. Яка держава такі й ребра, і всьо що під ними... Ключери-буєри... Тобі що до мої @раки, ти що її брат, чи сват, чи шо? - сердився Ігурець.- Загидили вбиральню так, що прилипаніє унітаза наблю-дається, що його можна вирвати з бетону. От що треба виносити на порядок денний.

- Кілько важиш, Ігойок?

- У мештах 56 кільо!

- А без мештів?

- Пятдесят... Правда, з катетером.

- А скільки маєш сантиметрів?

- Як Наполеон...Метир підесіт два і геморой, - чухає свою худеньку "паньинку", що кожен раз дає про себе знати.

- Так ти ще й того маєш, мой! і не признаєшся. Але де того взяв? То хвороба держслужбовців, державна , а ти ж спеціаліст по стінах , га?

- Ого, чоловічку, треба поправлятися. Тобі треба у палату 9. Бо буде тобі, буде.

- Що буде? Що буде?! Та же я в Бога каміньом не кидав!- запозичив поговірку у Вас Васа. - Хіба Бог - у мене. "Звузився, схудав..." Худі довго жиють, &уєри-буєри!

- То ти, напевне, гемора заробив в Чорнобилі, то для тебе особисто була травма, катастрофа, ньї? Кажуть, що всі львівські чорнобильці - сексуальні гіпертоніки!

Ігор харчувався абияк. Тиснув на яйця, бо видко вже на господарці нічого не було, тільки кури і мати, вихльостана життям, що вже на бабусю годилася. Варив яйця у літровому слоїку, пропонував послуги всім охочим, бо вважав себе не тільки спецом по нерухомості, але й по яйцях. Коли Ігорчика питали ким і де працює, він, щоб не виглядати останнім серед слабих могікан, відрекомендовувався: " Ігор. Спеціаліст по нерухомості".

Якось Ігор загубився, ледве відшукали в простирадлах, щоб під'єднати до крапельниці. Тоді він висварювався, що його розбудили, що лікарня не совармія, ніяких підйомів бути не повинно, ліжка заправляти під правилку теж не дуже правильно.

- Піду, провітруся - покатаюся... в ліфті. Ту ліфти більші, як у нас дома ванькир.

Брав з собою пластмасову діжечку від ліків "Йогурт Розенталь", де тримав 255 камінців, що йому під час першої каденції перебування в лікарні видалили їх з жовчним міхурем. Камінчиками повсякчас хвастався перед хворими, як великим багатством.

Де ж ти, чоловічку, сідничку свою загубив, розтрус по дорогах життя. Можливо, уколами збили, бо що би у чоловіка не боліло, а терпить вона. І де в цій худорбі виразка та анемія утримуються? То ж ріща, прости, Господи! Я запримітив відразу що не тільки в нього

задниці нема, але й в інших хворих на виразку шлунку, 12-палої кишки... Якби Ігор працював ріелтером, то би її насидів. Як я довідався уже пізніше, Ігор працював євроремонтником по стінах. Галичину переводив на євроколію. Здирав зі стін автохтонне вітчизняне вапно, перетирав, шпаклював, білив. То дихав сучасним перегаром техпрогресу... То, либонь, від євро й нажив собі єврохвороби. Зрештою, у черевології мало хто мав пристойну сідницю.

Його час від часу хапали попід ребра кольки, то корчився як не на ліжку, то на підлозі. Навчився сам собі штрикати уколи. Це у нього виходило аж надто ловко і блискавично. Ставши на ліжку навкарачки, правою рукою заганяв у стегно шприц, витискав рідину і вже через кількоро хвилин, повеселілий, біг на балкон курити або, причесавшись, йшов у хірургічне чи гінекологічне відділення на кавалерку.

Ігурець не тільки не мав сіднички, але й вен, то медсестри йому пристосували на руці "вічний" катетер - спецотвір, через який вводили у вену потрібний препарат.

Він у палаті виконував і функцію оповіщувача. Вигукував:

- На клізму, &уєрони-вібріони!

З санблоку у палату дмухали такі запахончики, що Ігурець від них уночі пробуджувався. Зіскакував з свого ліжкодрому, хапав дезодорантний балон-флакон, мало що менший від нього, і прикрашав затруєне повітря, вимахуючи-випшикуючи ним у всі боки, як ото загнані священики на Йордан з квартир виганяють вельзевульське поріддя кропилом. Виписував по палаті такі петлі, як літак МІГ-29 на маневрах. Виписали Ігурця з лікарні достроково не через те, що чіплявся у хірургічному відділенні медсестер, а, мабуть, за те, що забагато вимагав від медперсоналу: гавчав на старшу медсестру, сестру-господиню, щоб не спекулювала ліками, ображав у розмовах професореса Зазнайка, вимагаючи свободи снання, пересування по лікарні і виходу за межі відділення в будь-який час доби, без візи.

ШПІНГАЛЕТ

Наймолодший хворий у палаті - студент-заочник якогось підпільного "кустарного" місцевого ВНЗ (розміщувався на окраїні міста, в кущах), яких нині наплодилося, як мобільних телефонів. Йому тут же причепили прізвисько Шпінгалет. Потрапив до лікарні з виразкою шлунку. Шептали: штучно змайстрованого, щоб уберегтися від призову до війська. Бо відкупитися від служби не міг, не було за що. Тисяча доларів для сім'ї, яку утримувала мати-одиночка - нечувана сума!

Розмазунчик. Матір заставляв перші ночі ночувати в палаті. Та бідна каблучилася на матраці, що підкинув Ігурець, на підлозі, а вранці бігла, щоб встигнути на роботу. На день приїжджала бабуся з села і пестила онучка, п'яти скоботала, ступні ніг розтирала...

А він хизувався:

- Я дома з'їдав 150 пельменів за одним махом.

- А де тільки пельменів набирав?

- Мама робить в пеліменні, то що не міг собі дозволити? І пироги - любов моя. Я з'їдав по 60 пирогів за раз!

- Через то білий, як міль. Через то й маєш язву, канарку! - Франц-йосиф.

- А при чім тут язва до пельменів? То взагалі вооще. Як я люблю пелімені.

- Ти шо, маскаль? Шовініст? То азіатська страва! - Драго-Сас.

- Усьика любов чоловікови боком вилізає! - повчав війт. - Ти, Шпінгалетино, ти, дишлю без штильваги! Що ти брешеш. В тобі сі один нормальний український пиріг не вмістить, ти сам - як державна пельменя: мацьопкий...

- Вуйку Йване, ви ліпше розкажіть, як ви стали Габсбургом - Франц-йосифом. Ви би малісі лікувати у Відні, а не туво...

Францйосиф скидав з ноги повстяну пантофлю, схожу на великий вареник, і пригощав нею малого.

- Загроза життю студента тягне на статт. кримкодексу!

- Ти такий студент, як з мене Папа Римський. Забрали би тебе борше в армію. І там виправили троха. Як ти будеш нечемний, я зателефоную у во-єнкомат, скажу, що ти симулянт, що ти наївся аспірину, аби жолудок поп-сути, в армію не йти, га?

Шпінгалет вмовкав, витягав з тумбочки чорну торбу "BOSS ASS" (ан-глійське ass - укр. дупа - авт.), виймав з її пащі снікери, наминав, аж за-хлинався.

- Ти, боссяку, ти! - бурчав Францйосиф, дивлячись, як той теребить шоколадки.

Шпінгалет часто забігав у гості до сусідньої палати, де вилежував свою біду його земляк, що мав прізвище Балабан, кричав до нього сміючись:

- Балабон, дай банан!

І той запускав у нього капцем 45 розміру. Регочучи, Шпінгалет робив ноги.

- Ти би ліпше книжку брав до рук, а то я вже можу йти сам здавати экза-мен... - настановляв хлопця як сина Францйосиф, що мав манорію усих пов-чати. - Нема кому тобі спину дубовою палицею помасажувати, то може би-с сі виходив...

Коли в палаті ночувала мати Шпінгалета - пані Ані, Балабан приходив до неї на побачення... Тулилися в кутку палати, любов закручували. Світилися здобними калачами штани Ані, налиті стегнами, аж по пупчик. Повноопуклі білі портки, крізь які випулювалась пельменні сіднички жінки, додавали хворим натхнення ковтати пігулки, бо ж варто жити на цім пружнім світі, коли є ліричні жінки, бо "лірика тіла хтіла і пахтіла".

- Шо ти в ній знайшов? Вона - ніякуща! - питав потім Балабана Вас Вас, що мав свої стандарти щодо параметрів жіночої фігури. - Ані ср., ні грудей, ані того, що в людей. Якщо красти, то мільйони, як любити, то перльони! Та ще, Балабанику, з твоїм карданіком... Смішне!

Через кілька днів Шпінгалета вхопили болі в животі, він ковтав спаз-малгон, ношпу, райзував по ліжку, стогнав, аж поки не викликали хірурга, котрий збадавши хлопця, виніс вердикт: "Апендицит! Негайно у хірургію".

Поклали Шпінгалета на інвалідський візок, що йому сподобалося, бо всіляко крутив його ручками, колесами, натискав на гальма - бавився поки санітарка, що мала, мабуть, Права на перевіз по лікарні хворих, бо теж була з того села, яке забезпечувало край провідниками, закінчила залізничне училище, піпхала наперед себе в хірургію.

- Везут мі, везут мі, а вже моя душа чує різати будут мі! - не тратячи оптимізму, заспівував Шпінгалет, щоб показати свою безстрашність. - То пандячи взагалі воопще!

Вночі його й прооперували, вирізали апендикс, засмічений пельменями і пирогами. А вже через три доби він знову повернувся у рідні пенати.

- Руска їда не підходить українському хлопови, - міркував Віздухай, навідавшись в гості, бо йому було нудно у привілейованій палаті 13. - Тим більше - пельмені з начосом.

- Я би на вашому місці співав пісню " І ясен раз у раз скрипів..." - відбивався Шпінгалет.

Коридором проторохкотів віз. То значило, що приїхало з загальнолікарняної кухні обід, пора задобрювати кендюхи. Дискусії у такий час захлинались, немилосердно, по-німецьки рипіли ліжка, звільняючись від тягару хворих. Починав дихати холодом холодильник, що мнявчав у холику побіля лубкового образу... Витягали з тої шафи добавку. Надворі піднімали гвалт ворони - нагадували про себе, про те, що й вони зголод-ніли. Якщо їх не підгодовували як слід, птахи починали інтесивно обля-пувати голови перехожих...

- Нах остен, - командував Ігурець. - Вставайте, грані і холодні. До жолоба! До корита, братва дієтняя, підтютцем марш!

- Ой ми будем їсти. Ой ми будем пити.... - підспівував йому Шпінгалет. - Просимо Тараску чай підсолодити...

Хворі хапали тарілки, горнята, ложки і човгали за зупкою.

Зелені дівки (одягнуті у фірмовий зелений одяг), що теж закінчили залізничне училище за спеціальністю "провідник", не подавали через поріг миски, бо були забобонні.

Їда двояка: дієта столи № 4, 5. На сніданок або манна каша, або каша манна, або паровий омлет "крихітка", або омлет паровий, в залежності від дієти. Таблетка масла, два шматочки хліба, цай, цай, цай, да конарєчка жалібно пайот...

На обід - суп-слизь протертий або не протертий, з двома-трьома черв'ячками макаронів, де плавав "адін жир" на всю тарілку; гречка розчавлена і могла бути ніздрювата парова «контлета» кусником; чай дистильований, три шматочки хліба.

Вечеря: мамали га на воді, два окрайці хліба-кирпіча (половинки), цай. І на добраніч! Пий цай, церево кохай!

Про перчене, солене - забудь, майсі!

Авітаміозна лікарня. Тут лише вірусів багацько. Царство мікробів!

Проте слабі собі дають раду. Компенсують недоїд не тільки крапельницями, зашиками чи таблетками, але й чимось вітаміннішим.

Але добре й то. Бо коли лежав у "райліквідарні", то й цього не зафасовував. Коли тут прилягали люди з далеких сіл, то прощалися з рідними, бо не знали чи назад повернуться живими, чи трупними.

На сніданок там подавали замість чаю окріп з хлоркою і "більше ніц".

На обід бирц з мухами або комарями, не борщ, то була фірмова страва кухарів шпитальки. То був такий український борщ, що в нім Україною й близько не пахло, навіть радянською.

Наїмся бирцу і дрисвицу, зі злості...

На вечерю вкидали у тарелі якусь гуманітарну куську з "кирзи" - хуліш-дуліш, зготовлений з дуль зі з маком, або з комаря.

На добу відпускалося на їду 1 грн. 20 коп. А в Одесі чарка чорної кави коштує 15 грн. Хоч жий, хоч радуйся!

ЩЕ З МАКРАМЕ ТЕРЕВЕНІВ

За вікном глузує жовтопикий Місяць. Геть вистобурчився на заспанім небі і безсоромно зазирає у вікна нездужарні. Йому добре жиється, йому клізм не ставлять, не крапають, не засипають пігулками, не вишукують прострати гумаком-рукавицею, не вирізують жовчного міхура, не видо-бувають каміння, навіть не беруть сечу на пробу, на дієті не утримують, защиків не, йому не треба навіть купувати для лікарів гумових рукавиць.

У палатах гомоніла ніч, ткала макраме розмов.

- ...Дід здавав на аналізи тото. А йому забракували, бо тото було лише капіцjunцю. На другий ранок дід заносить в сестринську цілий літровий слоїк: "Маєте, беріть кілька вам треба, а рештов мастіт собі голову..."

-...Після операції дід сидів і чухався в пределах матні, а Митер скажи йому: " Що ви там шукаєте, ваша мосць? Яйця у відрі!" Дід з ліжка і пішов шукати відро з яйцями.

Сміх.

- Хвороба, як жінка, є загадкою. Не відасш, що від неї чекати: чи зрадить, чи подасть на розлучення, вимагатиме аліментів.

- Але не виразка. Виразка виражає рівень стосунків в суспільстві. Причина язви не в тім, що ви їсте, а в тім, хто вас їсть і скільки часу. Це може бути ваша жінка, діти, начальство, партія, сусіда, робота...

- Я давно кажу, що то від чокнутих.

- Може й так. Бійтеся чокнутих, в оточенні яких перебуваєте!

- Усі війни заварюють скажені пси - черева, бо люди гинуть за вищосортні черева, що ніколи не можуть вгомонитися, наповнитися, усі хвороби - бунт черевної порожнини. Черевино, світку ти наш!

- Господь зробив велику дурницю, обладнавши людину черевом...

- Черевко - це ще не все, але це - все!

- Хвороби ростуть від тіжкої пийроботи, тому й люди в селах вже закінчуються.

- ... і в гурті нашім сам Холера... Гуляю-співаю, як Бандера.

- Лишилося в селі нашім три хлопа і то два з них алкоголіки, а решта - пенсіонер. Я був четвертий, а вобщє - третій, бо дідуньо не пив уже, лише нюхав корки і йому доста того було, аби сп'яніти і лизатись та співати з псом. А тепер лише два. І обидва такой пузаті, з розширеними печінками. Далі не буде!

-... Дід Дмитро сам живе на окраїні села. З коровою Фасолькою. Яка то у нього вчена корова. Радимо старому:

«Діду, та не мучтеся, продайте корову і будете мати спокій». - "Ти хочеш, аби я вмер? - "Хочемо, аби ви довго жили". - "Що я буду варт без Фасольки. Корова - мій друг, товариш і брат. Мій комунізм! Як я її продам, то не буду мати навіть з ким побалакати. Бо хто старого хоче слухати, чи з старим компанувати? Ніхто! А так маю Фасольку, то є Боже сотворіні, кілька й мої втіхи. Корова не жінка: не сварит, не шастає по кишнях, не вимагає грошей на нову спідницю. Обходиться тим, що Бог християнину післав: напаслася і ремигає". Але дідище бреше! Він щораз іде на цвинтар на рантку до своєї покійної жінки Оліяни. З нею балакає й по дві години, а поміж тим з хрестом цілюється, а з могилою обіймається... З цвинтаря завертає в міні-шопу, понюхає корки і йде спати або в канаву коло хати, або в жолуб до корови...

- Йо! Село зійшло на пси й на діди!

- У нашім районі на сім сіл сего року вродилося одне дитинча і те дівка, татарка. І то вродила молодиця, якій минуло лише 60 років. І ту дитину злагодив кримський татарин, коли баба лікувала у Саках свій шелемендик.

- Набіги роблять українки на татар хоть тепер, аби відплатити за колись!

- В 13-ій палаті лежать два чудаки. У одного хвороба Крона, у другого хвороба Запора. Їден бігає на день в туалет двадцять раз, а другий йде один раз на сім днів. Лікарка не може собі дати з ними ради. Переплутує, котрий двадцять раз, котрий їден... "Котрий то пан з Фори, що хворіє на запори? А той що з Росова - на проносова"? У того запори шлунка відтогди, відколи сі вженив, а в того навпаки: відколи розвівсі з Нінкою - проноси... Ви розумієте в чім ту трагедія? Де діагноз заритий?

- Ухопила би вже раз хвороба Крона дона з "регіона", а не з Стрия керона, то не каламутив би водичку у державі.

Опівночі гармидер вщухає. Відносно. Бо один плеще в долоні, відбиваючи комарям яйка в темряві, що липнуть тільки до нього солодкого.

Тоді береться до роботи шляхтич з Драго-Сасів, що вже довший час проживає у лівому куточку палати. Вечеряє чи снідає. Чамкає, спльовує, кланцає зубами, ходить в туалет прати замащені рушники, пеленки, бо йому зробили операцію на пупкову грижу (в нього тепер за пупчика велике свиняче рило, що дивиться на світ білий з-під розцібленої картої сорочки).

- Хто вам такого наробив? - питає в нього якимсь медсестра.

- А хіба я знаю. Лежу під подушкою, прийшли львівські кілери в білих халатах і вчинили. Груба робота, правда?!

Франціосиф сідає на ліжко обличчям до вікна і виглядає чи не йде з його горбатої малої батьківщини, з розпайованих гір Карпатських пані-баскарані в білім жупані на оцей свій, один з багатьох, прокатний полігон. Може отак продеревеніти цілу ніч... Що ж то буде, коли той вірус не покине його зболене тіло? Як не покине він, то він покине його, цей світ, піде і піде, і вже ніяке земне тяжіння його не спинить. У нього ж гепатит-Ц. А ніч така, Господи, місячна, зоряна... Мерехтять зіроньки поміж тополями...

- Кува мат, - розпачливо кричить у вікно, у ніч Франціосиф, коли шляхтич-м'ясник з Драго-Сасів занадто видзеленькував каструлями, склянками. - В день галки крячуть... Уночі нетяги! Казав - купи собі пластмасову посуду. Ти що, відьмак, дик, що уночі їж? Та ніхто від тебе не відбере, ньи! Людям спати не дає! Мені снівся вірус, завеликий як слон, кува мат, а ти спугнув, може то був той вірус, що мене дожерає. Я би хотів з ним побалакати...

- Мікроби і віруси мої сплять, то я мушу уночі, мені вони й так не дають жити, ті, що нахапалися всередину. Ти не видиш, яке в мене животяро? На роботу зрання ніхто з нас не йде - висипай кінську голову.

- Треба було менше надривати пупа за столами з питтяхами, то би нині не зацвів твій пупець "мов троянди пелюстки уста"...

- Та я мав панську роботу... Що може буде красивіше за м'ясника-перекупника? Купив телицю, продав телицю, і в кишеню різницю. Всьо!

- Ото-то: надривав пупа за п'яним столом... За кукуенвеком! І підірвався на міні дурних грошей.

Переривав нічні чування і п'яний Миросько - хро-хрпів, підклавши під манюню-подушку пляшку від кукуенвегу. Війт підходив до нього, тормосив, сварив "ти перестанеш чи ньи!, градусник від того збивається". Тільки но відходив, Миросько знов зотягав тої самої. Тоді Франціосиф кидав у хропуна пластиковою пляшкою води "Горянка". Миросько пробуджувався, хапав пляшку, відкорковував, жльокав воду і знов укладався.

- Який він слабкий, коли так храпит, як ескаватор. То треба мати силу так відхрапуватисі.

- Зробіт йому ровер, - радив Драго-Сас. - Буде завивати, як сирена, але не хрпоти. Запалить між пальцями ніг папірчики, то конче помічне. Мені, як я пас товар, отако зробили ровер, то я своїм ходом зіхав з гори за секунду.

Не наважувалися.

Тоді Сас питав у товариства:

- А ви їли в своєму життю хоть раз бичачі яйця, смажені на спирту? Ньи... Ви багато втратили. Яка то смакота! Запишіть рецепт, бо як умру, то буде велика втрата для національної кухні...

Буйство тиші - рідкісна у лікарні річ. В найтихішій тиші чути, як ангели літають, як у них

поскрипують старі, незмащені крила... У них багато роботи! А олива дорога!

Ніч, підклавши під голову кам'яну подушку міста, нарешті заснула.

МИСЛИВЕЦЬ

Як тільки у палаті звільнялося місце, на нього вже чекав у коридорі з усім бойовим причандаллям блідожовтий новачок. На цей раз місця не було, то тимчасово, аби не повертати додому, поклали на ноші, котрі притарабанили з маніпуляційної, Мирона з Балицького району - досить жвавого і компанійського чоловіка - фірмана, водія, танкіста, тракториста, приголомшеного мисливця, рибалку, що постійно гнув сухого вовка, возвеличуючи свої пригоди-подвиги.

Уже наступного дня до нього навідалась дружина не з швидкою харчовою допомогою, а привезла книжку "Охотнічство" і гвер (обріз). З книжкою не було ради. Усिम підпихав її охотник, щоб читали і приєднувалися до хартії мисливців. І ти мусив ознайомитись з першоосновами вбивства звірів, боявся, щоб і тебе не пристрелив.

А які соми Мирон ловив у Дністрі! У два рази довші, як він сам! Якось Мирон тягнув сіть, сполошив у ній сома, то він його годину безкоштовно катав по Дністрі аж до Хотинської фортеці дообордажував, а там змучився. Додому Мирон добирався з туристами, яким тою рибиною заплатив за дорогу. Іншим разом зловив крокодила, що запливав сюди з Африки аж, щоб поласувати свіжими жіночими стегнами.

А як його вовцюги боялися. Сіроманці чули його запах за 5 кілометрів, то коли той наближався до лісу, втікали у відрядження: на Довбушеві Скелі, де можна було без проблем поживитись туристами.

А як він заблудлого вовка-емігранта налякав! Що той, підібгавши хвоста, утік з території Балицького району в сусідній, Золочівський, і дав клятву, що поки буде живий, не посміє повертатись, і слова дотримав. Ба більше! З переляку вовчисько зайшов аж на територію східної України, де всі місцеві вовчики-братчики були алкоголіками - харчувалися переважно п'яничками, - а його, галичанина, що не вживав алкоголю, загризли. А ось в нашій дистрикті всі звірі тверезі і коли зачумлене начальство суне їх полювати, чують тих кріслочухів по алкологльному смроду за кілометр, то мають час втечи за кордон.

А як Охотник пив коньяки, коли голову колгоспу возив! Навіть з першими особами краю! З самим самуським! На закритих пиятиках. Тяг-нув зі столів, засіяних чорною ікрою-висипкою. З ним навіть вітався за ру-ку Сам Володько Щербицький!!! Коли приїздив "попояснічать" на полю-ванні у заповіднику Княже Токовище.

Крім того він був особисто знайомий з генеральним прокурором краю, якого завжди вгощав свининою на Різдво, бо той прокурор був віруючий. І навіть раз приїхав до Мирона на коляду, то він йому за повагу віддав лопатку забитого дика! І на тім їх дружба припинилася. Оскільки прокур, коли м'ясо вепра їв, поламав собі зуби мудрості... А прокуророві без зубів мудрості не годиться.

На третю ніч тимчасового перебування в палаті, Мирон потрапив у аварію, не виходячи з палати. Серед ночі усі мешканці були перепуджені грюкотом- тарахкотом. Аж бачимо, якийсь диявол встає з підлоги. Ввім-кнули світло. Наробили рейваху. Виявляється, Мирон упав з носилок-катафалка, а то достатня висота, аби при падінні поламати ребра чи ще щось

крихке.

- Ади, був би-м ся забив. У лікарні! - витираючи кров зі скроні, говорив Охотник. - Ну хто би ся до такого міг додумати. Скажи кому - не повірять! Смерть чигає за кожним, що й не знаєш, де тобі ногу підставить. На охоті мене не пристрілили, то ту...

- Ти шо, дома на підлозі спиш? Як то мож впасти з такого жолоба? - питав його Франціосиф.
- Ти уже не дівчак і ще не каліка. Та тобі п'ятде-сятка либиться, хло, а ти ще уночі материної цицьки шукаєш. Маєш!

- А може, його дикий кабан скинув, за яким він полював? - підсміховувався нащадок Драго-Сасів, на якого мало бракувало, аби зва-лився Охотник. - Був би мене задувив, то би мені вже не треба було капе-льниць. І борги віддавати...

Мирон, тремтячи, розповідав колегам:

- Мені сі приснило, гіби я їхав на охоту, вибіг з корчів вовк, кінь сі схарапудив і на мене падає віз, то я, щоб ухилитися від каліцтва, посунувся вліво і гепнувся. Але-м ще чув як кінь укусив мене за вухо. Шо тут непонятно? Я вже таке мав. Рік тому насправді забився, упав з воза, кінь мене вдарив копитом у груди і дотепер в лівім боці болит.

- То, видко, якийсь розбійник, не кінь!

Розбуджені шарудінням, приплуганились медсестри. Попозіхавши, витерли розбите біля скроні обличчя невдахи. І дали укол супроти температури, що підскочила в Мирона, а виявилось - защик від високого тиску. Надранок Охотник, що не спав, кричав:

- Мені зле! Ратуйте!

Поміряли йому тиск, а той упав до 100 на 60.

Вранці, прелякана виробничим травматизмом Помагайлівна, відправила Мирона, аби себе застрахувати від непередбачуваних наслідків того ліжкопаду, бо постраждалий скаржився на біль під лівім ребром, на рентген.

- А я вчора з ліжка впала, отом сі я догуляла, шіді ріді да! - зустрів приспівом Мирона, що повернувся зі рентгенсалону, Шпінгалет.

- Біда, братці, - ще дужче загострилися вилиці Охотника, коли принесли фотку-флюрку грудей. - Виписують мене звідсика. Ади, як не ребра, то під ребрами... знайшли щось в легенях. Переадресовують в легеневу лікарню.

Коли вже Мирон відчалив, довідались у Допомагайлівни, що в нього виявили туберкульоз легень відкритого типу. До того ж, з лівої легені, куди його кінь копнув, шматочки м'яса відпадають.

Резюме Францісая палати:

- Дурний сон і падіння допомогли таки поставити Мирону нарешті правильний діагноз, а якби не ноші, якби місце вільне було в у відділенні, якби справа повернулась? Ось вам, країни, приклад, що у лікарні треба бути скромним: не цюлюватисі, не обійматисі, не ручкатисі з першим-ліпшим, не грати в карти, не дихати комусь в чоло, не ходити до дівок у

венерологію і тому подібне, бо можеш від бактерійноносів набратися смерті. По палатах, шановний колего без зуба, - підколов при нагоді Васа, що вивалив з перестраха язика, - бродять різношерстні смерті, тому обережно на пово-ротах!

***

В передостанній день лікарняного перепочинку справляли свято останнього укола і випускний вечір Миросько і Тозько - друзі по виразці і келишку. Жінка привезла з дому Мироськові щос, щос докупили, на балконі цементну долівку накрили, повсідалися по-мусульманськи. Пані фірманиха підливала, і вйо, гнідий!

- ...Купіть в мене постіль, - коли свято завершилося, запропонував Тозько, - бо вже нема ні на горівку, ні на їду, ні на дорогу, і до Неба також, ні на фальбанки до труни.

- А на чім ти спати будеш?

- Мой, якось останню купальську ніч перекантую на матраці, то ж не на мотициклі, на голову не капає, у клин не дує.

- У мене є похмелятор. Компот заgrav...

- Лийся, блакитная пісне! Життя мого океан.

Він таки пішов по палатах, таки за півдарма продав цю білизну і таки відразу й пропив її. Казали, так нагуглився, що під моргом його підібрали як такого, що самому не вистарчило сил дійти до тої студні, хоча вже й носом підпирався. Казали, що Тозько тимчасово пішов у прийми до приві-лейованого прилікарняного бомжа Фітнеса.

ІЗ ЗАПИСОК СТАРОГО ВІРУСА ГЕНЕРАЛІСИМУСА

Уражені глобальним синдромом достатку - найінфекційнішою хворобою - наше.

Глобальна криза голопупченків - наше!

Робив кар'єру і заробив грижу - наше!

Отрута тютюнова і алкогольна - наше!

Більше сміття на душу населення - наше!

ПОТРЕБлятцтво - дуже і дуже наше!

ВІЗДУХАЙ ПЕРЕВТІЛЮЄ ПОВІТРЯ В ПОРНОГРАФІЮ

Ротації в палатах безперервні. На потоці вселення і виселення - завантаження і вивантаження. На місці Мироська припхався понищений шоферкою дальнобійник - Бай Чук, бо тільки вуса його виглядали на свої роки, були гонорово закручені, а все решта - запущене, з на 20 років старше.

Печіночнику-гастритнику Бай Чуку, якого фест здувало, Помагайлівна рекомендувала не

робити з черевної порожнини підземного газосховища, а відпомповувати газ при першій-ліпшій нагоді, щоб там вода не заплодилася, а у воді раки.

Бай Чука, як всіх тут, миттєво прехрестили на Віздухая, через те, що псував повітря. Загазованість палати посилювалася і перевищувала всі допустимі норми. Від перевантаження повітря метаном міг статися вибух. Навіть штучно влаштовані протяги (підперті капцем вийта балконні двері) не рятували становища.

Але то було від чого, як він харчувався! При зарплаті 3000 грн., міг собі дозволити бурхливі забави з їжею. Щораз повторював: "В продуктах, коле-ги, - сила народу! Туман яром котиться, дуже жерти хочеться!"

Тумбочку перетворив у курник смажених курячих лапок, яєць, і пере-пелиних. У шафці його росли банани, апельсини, мандарини, гранати, грейпи - Африка!

Бай Чук, сідаючи трапезувати, одвертався, здавалось, не тільки від співпалатників, але від світа білого, до стіни зубами і жував. Уранці, наприклад, знешкоджував півпачки масла вершкового, випивав слоїк чаю, або соку, відтак накришував цілу мильницю ковбаси і чмакав. Тоді випивав півлітру сметани, строщував дві-три яйця варені або випивав сири, підсував "тазик" манної холодної каші... Все це з неймовірною швидкістю зникало у його мартенівському шлунку.

- Гамлет ізжер омлет і сто котлет...

Опісля брав до рук газету "Кримінал" закривав нею обличчя, (видно, на перших порах соромився) і лякав щуриків пуркачами. Після двох-трьох прочитаних абзаців засинав.

Спеціаліст по нерухомості, томлючись під крапельницею, щораз вигу-кував:

- Гази! Надіть противогази! - Ховався під коца і звідти пускав дезодо-рантні бульки.

- Ти престанеш, чи нї, - сварив Бай Чука цісар палати Францйосиф, лежачи теж під крапельницею. - Я купив синтетичні ліки за 500 гривнів, і такі, що бояться світла і сірководню, шо ти мені звернеш гроші? Я конче радий знати! Я також жити хочу. Я таки поламаю на тобі оту крапельницю...

- Йди на балкон. Порозганієш круків-кряків, - озивався з лівого кутка нащадок Драго-Сасів.

- Чоловіче, май совість! Ми на тебе напишем скаргу головному лікарєви і голові облдержадміністрації, аби тебе віписали відцика, бо ти нас усіх тут подушиш. Екологію Прикарпаття псуєш, порушуєш Кіотський протокол про зменшення викидів парникового газу в атмосферу.

- То треба мати ще й яке здоров'я, щоб отако: зрив за зривом. Як у Новобогданівці!

- Аби ти вже, Бай Чуку, борше здох, - допекло м'ясникові, - то не будеш шляхту викурювати з палати. Я ж неходящий! А ти, що не ступиш...

- А ось німці усі отак роблят, і нічо, а як я один, то страшно. Ви що ліпші від німцюрів? Я з німецьких швабів-колоністів. То - в генах, колеги! Пер-дон!

- Ти не німець, пердон, ти Фашист! Ти з палати робиш газокамеру, конц-лагер Авшвіц!

Але бойкфренд Бай Чук на ті всі прокльони розрядився таким розго-нистими #ердюками, що палата розтікалася, якби у неї утратила бомба.

Шпінгалет з розпуки телефонував до матері:

- Мамо, забери мене звідси, бо я не витримаю. Вуйки-фашисти так фугасят, що я оглух на ліве вухо, як я буду лекції слухати?

- Але глухих в армію не беруть! Піди, Ігорчику, у місто на той час, до вуйка, найжсі там пироги з фасолею, тогди їм сі відплатиш, - повчала мати сина.

- Бувай здорова, мамко... Хімічно-газова атака. Єслі что, счітайте мене комуністом...

- Вібачійте, колеги, але такой хочу бути здоровим, - виправдовувався Віздухай.

- Менше треба жерти. Не віз за раз, а лише пів.

- Ти вже й штани попалив. Та покайся, май совість, чоловіче! - сердився начальник палати. - Іди вісповідайсі.

- То не, то хвороба так мене завіздушує, колеги. Я ту безсилий.

- Мой, а як ти з жінков спиш?

- Я, пердон, з жінков не сплю. Я жінки не маю.

- А видиш, вона тебе вігнала.

- Я сам її вігнав. Вона була мазохістка: дуже нефайно виглядала. Дав її гроші на пластичну операцію. Вона після цього втекла. І годі її тепер віднайти, не впізнається.

- Я таки піду до Допомагайлівни, зара, аби тебе переселили до ментів,- простогнав знеможений нащадок Драго-Сасів. - Я - шльихта в кінці кінців!

- То ніц не дасть, бо я її упхав, пердон, хабаря. Рюкзак сушених яблук, - парирує напад Віздухай. - У мене є й фінансовий ричаг. Як у вас, колего без зуба, нема фінансового ричага, то ви ніц не варта! Запам'ятайте собі!

- Хлопці, йдім! Або об'явім забастовку. То вже занадто! Йдім пере-кривати львівську трасу!

Тоді співпалатники пішли на маневр. Заховали зубні штучні щелепи Віздухая, котрі він ставив наніч в горня з водою. Але він не конче тим переймався, бо думав, що загубив, коли виходив надвір. Довго шукав, а потім плюнув і розтер: хапав продукти і ковтав як міг, більше вливаючи в стравохід рідини.

Якось Бай Чук вискочив таки на балкон. І там так гримнув, що древні птахи розлетілися, дружина "шльихтича", котра навідалася до чоловіка, з перестрахом випалила:

- Запри вікно, бо гримит.

Тільки один день, коли Віздухая земляк витягнув на автомайданчик, щоб допоміг відремонтувати "опеля", палата дихала на повні груди і не могла насолодитися чистоганом

карпатського повітря, що його безкоштовно іще постачали Карпати, а мене і сон навіть зненацька прихопив.

Він повернувся пізно ввечері і так виглядав, як люцифер, що прийшов із зміни. А що вже їв!

- У мене корозія кишок, то й Бог, не тільки лікар велів... продувати їх, щоб далі не ржавіли.

- Ерозія, ти, пардоне, ти, - обурююся війт, відстоюючи інтереси спів-палатників. - В тебе корозії не може матися, бо ти тельбухи щораз спиртом промиваєш.

- Менше треба в пузобак заливати, бо від цього може імпульт статися, - застерігає Віздухая Вас Вас, що сам з собою грав у карти.

- А то що за маляр, сер?

- Імпульт... Той, що паралізівник.

- Інсульд, мой! Інфард!

- А сухий спирт можна пити? - допитувався Вас. Вас. у Бай Чука.

- Сухий спирт, колего, горит...

- От-от! Якби ти його напився, то би-с не кадив... бо би-с згорів, тхорезо смродяча! - Після сказаного Вас, виваливши по-собачому язика, дав дьору з палати, аби не захопити по вухах...

То було чого сварити товариша по нещастю. У мене до чого вже ніс був забитий поліпами, роками не чув запахів, а ту бойкфрендівські струми ніс пробивали, я з того тішився, що хоч хвилинку міг дихнути носом. А нашатирний спирт його не брав! Лігши долілиць, я нарешті відчув запах матраца. З нього двигтів дух сечі. Видко, не один до мене чи від болю, чи від страху тут обсявся...

Через три дні таки депортували бойкфренда в окрему палату: для вете-ранів війни. Спричинилася до цього Помагайлівна, котра накинулася зраненька на палатченків, що псують дефіцитне повітря, яке, буцім, зане-сене ООН в Червону книгу.

- Я розумію, що ви хворі, але не настільки! Чисте повітря є також запорукою здоров'я. Ви запахните отак все місто. А воно й без вас зади-хається у смозі. Від автів. Пивів. Шашликів. Піц. Сміттезавлиць (містозва-лиць - І.Я.) прошу пана, пане! Запитується: які ви в чорта хворі, коли маєте силу псувати немилосердно отак віздух? То вже не повітря, а порнографія!

То переповнило чашу терпіння. Всі негаразди товариство списало на Віздухая.

Добра лікарка Дежболить, взявши до уваги переконливі докази, пішла назустріч борцям за збереження навколишнього середовища, за втілення в життя накреслень Кіотського Протоколу... Бо що більше отаких людей, тим менше довкілля!

ДВА І ПІВ БОГАТИРЯ

Якщо палати повнилися стогоном підупалих будівників комунізму та підголосками будівничих молодого капіталізму, нагадували людинозва-лице, то палата № Україна,

висловлючись словами одного з її мешканців, - повна неврубительність.

Саме на дверях біля номера таке слово було нашкрябане кимось із жартвників -слабаків, то з-поза дверей цієї обителі долинали вибухи і гур-кітнява, стрілянина і скрегіт гальм авт, наче там проходила лінія фронту... Одначе, то була палата-карцер, палата-штрафна рота, в котру підселювали надто зарозумілих пацієнтів, штрафників, а основними її "обітателями" були, як їх називали хворі, зеки (з тюрем краю) і менти.

На той час тут перебували два і пів богатиря: два зеки і один даішник та відеомагнітофон. Тюрмачі один проти одного виглядали, як слон і моська: Люсік мав вигляд могутнього богатиря Горинича, бо саме на лівім передпліччі руки двометрового геракла скручувався татуюваний товстелюга-полоз навколо древа життя і якби прагнув заковтнути свого господаря, дібратись до його сонної артерії. По плечах, спині, столітровім животищі стрибала тропічна фауна, а з задниці вилізав тату-полоз. Синцю, чога ж ти так посинів? Мав Люсік битої ваги кілограмів 130!

А його друг Гога і на пів богатиря не тягнув при всьому його бажанні, ще й голос мав ніжнодівочий. І лиця в нього було зовсім обмаль, зате було на обличчі багато кульбаки носа, що до певної міри компенсував і затирав лик, бо займав третю його частинку, був наче скульптура Великого на маленькому майдані. Цей зецюра користувався осучасненим словниковим запа-сом Елочки Людоїдки - гукалками.

Коли хтось щось йому говорив, він вставляв:

- Класцно базариш, чувак!

Коли набридало:

- Ти задовбав, брателло! Вали звідца!

Коли через вікно бачив даму:

- Прикинь, яка тьола! Обалдець!

Коли хтось говорив з нормальних:

- Повний ацстой! Не гони понти!

Або:

- Офігенно дрейфиш!

Коли щось подобалось, вигукував:

- Кльово!

Коли ні:

- Кароче! Мене харить!

Коли на диску траплялося хоч трохи замащене в психологію кіно:

- Повна невруб'їтельность!

Даїшник Андре Драний (насправді Андрій - І.Я.) між ними був середнє арифметичне, тільки не мав шиї, а згусток жиру, що переростав у квадрат голови. Він відрізнявся від брателиків хїба тим, що артистично, немов со-няшникове насіння, закидав у рота голубї таблетки - хоч їдь на Сорочин-ський ярмарок подїлитися досвідом. Цього поза очі лікарка називала "Хлопець без діагноза", хоча шофери побили йому печінку, бо не давав з хабарїв здачі. А не давав здачі тому, що мав чотирьох малих дїточок. Цей працівник асфальтних угїдь намагався тут вилежати не тільки виграш справи в суді, але й третю групу інвалідності. Це за офіційною версією.

Лікарняний контрозвідник Вас Вас, що мав утіху проспати ніч в "Україні", вишептав мені іншу версію: «Імпотенція у Драного беруценка (бо він бере, а не дає) від москальського апарату "візир", яким міліцанти вимірюють швидкість авт. А де ви видїли даїшників-імпотентів!? Його за цю немогущість побила дружина, бо гиря у подружному ліжку ні до чого, а вона мріяла стати матір'ю Героїнею. А він сі встидає лежати в гінекології, то пристосувався ту. Ох уже ті москалі! Хочуть перетворить наше славне мужчинство в імпотентів, щоб нація здохла нанівець. Їм, видите, жінко добра, замало Чорнобиля! Хотя, по правді, батькович, у тій палаті мож дістати імпотенцію від тих безконечних вибухових фільмів!» - Закінчив шепїт на патріотичній хвилі Вас.

Співпалатники цілодобово крутили телефільми. На відеомагнітофоні, принесенім даїшником - усе краще нароблене попсовиками в галузі кіногидстетства світу. Телепні!

Найцнотливішою кіноепопеєю для них був фільм "Менти", що мав підзаголовки "Менти-1", "Менти-2" і так аж до "Менти-20", таке ж спіткало і фільм "Таксі" - один, два, три чотири... Фільм "Зона" дивилися три доби підряд, відтак "Бригаду".

Інформація про хвороби "урок" була закрита. Тільки знали з переказїв, що котрийсь із них упав. Але чи з драбини кар'єри, чи з простої лазівки - невідомо. Другий, казали, що це саме той, з Липи, що упав.

Палату чемні обходили сьомою дорогою.

Підселені до "україни", а це як правило штрафарі, які барилися з пригощенням лікарїв хабарями, більше трьох дїб там не витримували. Не рятувало запакльовування вух ватою, спання в подушці, під матрацом. Вибухи, крики, аварії, музика у фільмах рвали нерви остаточно найздо-ровїшим. Лікареві, що вїв палату, давали пляшку хабаря, бо інакших хабарїв цей лікар не визнавав (хоч один оригінал!), щоб відселив. Малокаліберні ті-кали взагалі додому, вмирати у садках вишневих коло хати.

ЕКСКУСІЯ У САН-ФРАНЦІСКО

Третій тиждень мого інкубаторного вилежування хвороби. Погодомір показує на +25. Палати - вагони-напівпорожняк. Хто поїхав ще учора корову продавати, бо вже не стає грошей на лікарства, хто на город вагу скидати, хто за провіантом.

Ангели і ті відпочивали. Вони вместились на окрайці хмарини і баламкали крилатими ногами.

"Прогулка би, пане, прошу пана, не заважала вам, - слова лікарки під час чергового обходу, -

бо ви погано переживуєте їжу, аналіз кричить".

Неподалік лічниці місцева Биківня, де в 1941 р. во ім'я торжества комунізму розстріляно тисячі безневинних людей.

- Мій дідо там спочив, - розповідав Франціосиф. - Мій дідусь з братом за Польщі мали хату під бляхою, кузню, він випишував "журнал для плекання домашньої культури "Нова хата", який знайшли. Перші совіти зарахували діда до еліти Галицької. Ви собі тьимити: коваль - еліта, бо умів читати. І якраз через слово "культура" що було в підзаголовку часопису, його заарештували. Шміраки фест боялися культури, бо культура советам смертельно загрозувала. Не було вже кого у селі брати, то з дідом у тюрму, аби план по вбійствах виконати, - єговістів затюряжили. Приречених вивозили у ліс... Розстрілювали... Щебетали кулемети у лісі, а не пташки. Але нема нічого тайного, аби не вилізло кровавим наверх...

Вирішив на власні очі побачити місцину, де творилися ті смертельні оргії.

Відразу за кнайпами-аптеками - мов грибочки виростають круті вілли крутих ахвкраїнців.

Міста в наш час ах як інтенсивно обростають віллами і кладовищами!

Іду, шукаю дорогу, щоб на зашаргані хащем-буряном поля вибратися, а там уже, десь за кілометр, тоті гаї і церковця, побудована на вічну пам'ять убієнних.

Заблукалося.

Блуджу новонарізаними тупиками-вуличками, іще не викінченими, одного з царських сіл, якими закучерявлюються міста, беручи в свої обійми плескати, зацьковані балконами багатопверхові бараки-казарми для робочого люду - муляра комунізму. Щораз наскокую на німецьких розпарених, заслинених вівчарок, що стережуть нерухомість круторухомих. Нарешті й наші люди вже будують хати, як в Європі. Хоч не солодкі зарібки в тих португаліях-італіях, але контакт і прилучення є!

Питаю жінки із занедбаним обличчям, схожої на подовгастий кавун, бо огорнута в зелений смугастий халат. Зовсім не підходящої до крутої забудови і взагалі до нашого крутого часу, бо бачу ноги в неї старомодні: іксом, застромлені в гумовці, а руки довші від ніг, лабаті, то щось каже, то - моя раса. Тому, мабуть, і насмілився з нею сконтактувати, бо яке їхало, таке здибало, селюк у мені глибше заритий, ніж хвороба.

- Панонько, як сі добрати до гаїв, де розстрілювали..?

- Ходіть зо мною, серденько, я вас скерую.

Аби не мовчкувати, починаю бесіду.

- Як вам файно ту жиєсі, не хати - хороми. Не то що за совітів.

- В кого які. Тоті крислаті фест - свіжозморожених українців. Ми ту свою хату починали майже перші, бо ту наша вітцівщина. Ота вся розкіш - прийшлих. Злодії нахмарочосили... І назвали присілок Сан-Франциско, я називаю - Срам- Франциско. Але їм сі урве! Москаль не спит, серденько, він сі поверне. Україна сі розлетит на щіпки.

- Оті, що набудували цих "халупок", не арабські шейхи - українці, не дозволять їм

повернутися. Вони до останку будуть відстоювати свої добра.

- Оті-ті!? Злодюги? Видите оту "школу"? - показує на фешенебельний три і півповерха житловий палац. - То побудував податківець. Він он там у потоці має ще їден такий палац, і ще їден будує з тамтого боку. Що, він буде боронити Україну? Боже, Боже.

- Він буде боронити себе, свої чвораки, пані, бо то його кровне.

- Накрадене!!! У вас украв, у мене, у всіх голопупенків!- утинає на півслові мене нова знайома. - Оцей з церковними фігурами "костьол", знаєте хто звалив? Якийсь "нешасний" валютчик, міняйло базарний: "доляри, рублі, євро". І такою то їден з трьох його двірців. Він вам, сер-денько, наборонит... повні пригорщі.

Рядом, видите, "хижа" з газонами-квітами, ади, там у дворі "єгипетська піраміда". Каже, що то Люксембурський сад, а я кажу, вібачте, - люксембурський зад. Понатігав, пообставляв якихось пластмасових псів, лебедів, кота, пальму. Він сі бавить у європейца. Немає куда діти валюту. Хлопе, та віддай бідним, ади, ви, серденько, виджу з шпиталю, бо в спортивнім, йдете молитисі за праведні душі, а він богу душу не знає що там сі діяло. Він гадає, що то ресторан там на Гаях збудували, а не церкву... Для них, ая: ресторани за церкви... Там моляться мамоні...

Вто - дача "пролетарія" митника, з підземним басейном, спиртзалом! Вто - праведного судді. В того судді Бог дорого взяв за хату: сина, з "мерседесом". - Жінка виявилась говіркою, від того ув очах їй, вочевидь, проясніло, туманець з них утік. - Ангели в небі, к его потребі умильно пісні співають. Вто - хатега "нещісливого" крамаря-трунаря Стаха Харлацького, що торгує трунами, дає їх на прокат, має чорний, найновішої марки "мерседес -катафалк", як у Али Пугачової, яким катає покійничків: 600 гривень бере за годину, ая! І теці таке саме хатище, як труну, побудував з спортзалом, телекамерами, електронними воротами, що відкриваються лише тим, що в краватках. Тепер та малпа невмивана учит англїцьку мову, видите, бо нащо йому тепер українська мова, небїжчики на нїякій мові не говорять. Збирається йти у депутати Верховної Ради. На Мертве море щороку загорати той нендзник їздить, як я - на город: у цибулю, бараболюку... А каже, що молитисі в Єрусалим, до Ісуса...

У тім хоромі лише пес жиє і єго кухар. Сам Стах переховуєся, бо інші працівники трунового фронту його хочуть прикончити, бо його довгий "мерседес" має найбільший авторитет у краю померлих, підминає під себе їх бізнес. Люди, як малпи: і похорони закачують, щоби виділи, що вони багаті. А тих контор поховальних у місті зо сто, конкуренція самошедша, кажуть. Кажуть, що їден з трунарів вже дійшов до ручки: каже "що вб'ю, то поховою".

- Та то є сивий анекдот про панотця, пані, - заперечую.

- Ксьондзи не ліпші від тих трунарів, більше вмерло - тугіща кишеня. Між ними ще більша конкуренція! То тоже бізнес: кадильнокропильний. Кожна крапля - гривню коштує. Ви думаєте, чого ксьондзи ходят у реве-рендях? Реверенди для того, аби наалилуяні пуза приховати від парафіян... А хто йде у бізнес? Всіляке... най не кажу... шобло-дробло. Он там, в у яру, "хатинку" зіслоганив отець Голянковський, що має три склепи з горівками, а тепер ще й церкву власну будує, он там, на горбочку, правдивіше, то буде церква на спирту. В сусідстві з Колянковським - "хижа" хірурга Мужила, а з другої сторони - аптекар Смик... А там - Тарас Крадигаз... Сама сметанка суспільства скупкувалася... Ая, прикисла!

Мій тато і мама мали оту 12 моргів поля за Польщі. Горбом, горбом притручували по кавалку земельки докупи. А що я маю? Двацїть мозолів на дві руки! А вто - моя халабудка, -

тиче пальцем праворуч на будівлю-приліпку, що виглядає скорше на сарай, ніж на житло. - Видите яка: не хата, а яскиня... Збудована у стовпи. Тому що ми її зліпили з своїх мозолів. Роз-плачувалися мозолями злидні... Поле москалики-козлики відобрали. А вже свої - злодіям нате, газдуйте. Дав би пан Біг розуму українські владі.

Найгірше, що та вся шантрапа товстосумів - мої сусіди, серденько. Мені встидно з ними в цьому гетто жити. Їм всім також треба до лазарету. Вони слабі... На голову. Бо то мене, серденько, злостить. Несправедливість толочиться по бідних головах... І нема на то ради! Я боюся, що сплять моє хатинь, аби їм не псувало цісарського хутора, аби Карга стара замовкла, не говорила про них людям правди, ще мі й вбити можуть, як прикнокали Нелька Щупія, що писав у генпрокуратуру на них скарги...

Отов стежков, серденько, ідіт, вийдете до ставу, але аби-сте не здуріли там купатися, чи топитися, бо хто в ньому не втопиться, то отравиться. У ставок уся мікробня з тих вілл стікає. Попри став шпацеруйте догори, догори, а там вас божа дорога сама доведе. Ходіть з Богом!

Подякувавши за бізнес-інформацію, поволік ноги за вказаною адресою, роздумуючи над почутим. Чи має жінка рацію? Бог їй суддя, і всім нам...

Літо з того всього реготало зеленим гучним сміхом, аж розлягалось понад видолинками та ярами, а з зеленої спини йому йшла пара.

ЦВИНТАР З КУЛЬЧИКАМИ. ТАМ, ДЕ ЦИВІЛІЗАЦІЯ ХОДИЛА ТА ГРОБОВИЩЕ РИЛА, РИЛА...

Нипаю далі. В гущаках дерев, де виспіває перната худоба, у ярку, коло потоку, натикаюся на "фортецю" - либонь, ресторан чи кафе у вигляді шматка грубезної Китайської стіни, над загребленою водою дерев'яні мостики, горбатенькі, пристань-поміст для забав відвідувачів... Якась тлуста пані - представник сучасного новоскоригованого класу товстух групи теремозаврів - розляглася на калиновому мостику, що той, горбатий сарака, вигнувсь, як наче начальник безхребетний, аж воду черпав панинею панею. Отже, не все в нас так погано, відгодівля совкового пролетаріату дає високі прирости.

Поруч хтось зводить ще один терем, але вже будинок-фортецю... У мізках, вухах "у вас украв, у мене, у всіх...".

- Ти що тут загубив, олімпійцю? Ти чого ту лазиш? Ту приватна власність, - висолопився з недобудованої фортеці панок в голубій короткорукавці, при краватці, при голові-лисоні, короткій тлустій шиї і таким животі, що випирає з чорних трусів, золотим ланцом і христом на грудях - яскравий портрет сучасного крутого українця.

- Хіба не мож? Загородіть, то ніхто не підступиться...

- Ти, я виджу, з лікарні... Я тобі влаштую шоколадне життя. - І з-за спини вихопив фотоапарат. Я не встиг рота роззявити, як мене він "цикнув". - Фугуй відци, бо міліцію викличу!

Я, ковтаючи злість, під гавкіт собаки, повернув на стежку...

Забрів у заборонену зону - зону крутих.

Правцюю через занапащені кучмизмом поля, що тепер спеціалізуються на вирощуванні багаторічних бурянів. Подекуди, на здичавілих дачних ділянках, в розпашілих потоптаних травах - червоні сльозинки полуниць, у яких поодинокі пасуться такі, як я: закайфовані недугами, т.в.о. людей - волоцюги, визбируючи рубінові вітаміни.

На майданчику, біля храму, дрімало кілька авт-бегемотів. Поміж молодими деревами п'ять могил, як п'ять мисок, перевернутих догори дном. На плитах викарбувані прізвища, окремі ініціали, що були прочитані під час видобутку останків з "братской могили НКВД" - видряпані на ложках, портсигарах, пряшках убієнних, коли виявили схоронення. Їм не дозволили хорувати, цих дочасно "визволителі визволили": відправили на луки небесні, де ангели душі від гріхів відпирають.

Контрастують ці с'як-так насипані, с'як-так огреблені худенькі могилки з чвораками -котеджами крутих, з котрих щойно вибрався, що сяють до палахкого сонця бляхою сріблитою, червоніють (чи не від сорому?) євродахами...

У могилах-горбках миші, гробаки (чи хтось з їхніх родичів) насвердлили дірок, як у Долинськiм каганаті буровики, що нафту шукають. Що ти хочеш з гризунів, коли люди бурують всюди діри, аби пробратися до їстівного...

Скромно жили, скромні могили... Хатка Бога буде видана кожному за кошти майбутнього...

Молодий, напівлисий священик конвульсивним голосом, як і дві тисячі років тому проповідники катакомбної церкви, розказує кільком сестрам і братам "що таке хорошо, що таке плохо": як рятуватися від життя чесними способами. Люди хрестяться. Чи відхрещуються від того "хорошо"?

Помолився. І пішов, бо мені в голові такі рогалики викручувалися, що їм у церкві не можна, вистигати. О, масте:

" Брат? Від слова "брати"! Беруть чиновники усіх рангів: міністри, поліціанти, судді, прокурори, лікарі, викладачі, духівники, генерали, вчи-телі, санітарки, валютчики, крамарі, жебраки... Дати хабаря жебракові, аби відкупитися від ситості, ще куди не йшло. За це не посадять... Всі дають, всі беруть - Закон перехідного періоду, що затягнувся на сотні років. Не даси, то так тобі дадуть, що з ліжка не встанеш! А мрії лікарів - щоб бідні не хворіли ніколи, суддів - щоб бідні не судилися, викладачів - щоб бідні не вчилися... Корупція і мафія - близнюки сіамські - великий діапазон"...

Віддалік, за кільканадцять метрів, бачу юне гробовище, розцвіле рясно хрестами. Цвинтарища - моя слабість, а чи хобі, не знаю, а тягне... Що ж там нового на тім кладовищі? Заздалегідь приготовані ями для переселенців, вириті ескаватором у суворі стрункі ряди, а вже на тих, що заселені, однакові жовтаві хрести з розіпнутими алюмінієвими Ісусами, під якими фотографії колишніх бійців трудового фронту. Глобалізація і стандартизація сюди завіялися. Читаю на хрестах: Ігор... Патик, Іван... Палюга, Віктор... Дрин, Мирон Костур, Іван... Дрюк, Яким Ломака, Віталій Кльоц, Юрко Кий, Юрко Бучок... Бач, поштабельовані, як дрова: на підбір дерев'яні прізвища.

Нікого ніде не було видно, але трясє бороною глухий жіночий голос - порушує могильну тишу: "Ти мене чуєш? Алльоо! Та то Шипиздяк, Заш-кірена..." З ями вискакує носій того стогнаного голосу: напівгола по коліна, тільки в брезентових шортах і блузі, з ланцюгом мобілки на шії засмагла жінка, років під п'ятдесят. З кривим обличчям, якби переламаним, увігну-тим всередину і таким вигнутим носом, на якому зліва блискає пацьорка кульчика.

Мабуть, все життя тримала ніс за вітром, то дістала і по носі. Але ці недоробки компенсує нижня опасиста половина тіла.

- Прийшли підбивати баланс? Пан шукає на свою голову Труну, Могилу? - оглядає мене голубими очима. - Без проблем: 600 гривень і ви наші. Якщо яму без великого каміння - 700, щоб не тяжко тримати. Якщо ховати в целофановому кульку, то зовсім тано... Поки ще є місця, целофа-нові кульочки, поквартесь. В нас комфорт, у нас піщано-кам'яна земля, сухо.

- Я прийшов на екскурсію... - приголомшений, белькочу завстиджено. - Цвинтарі - моя слабкість.

- Ясно! Будь ласочка. Я ту за токаря: виточую ями. Як їм вийшла на пенсію, то й пішла на підвищення, бо за 500 гривень не нажиєшся. Копаю тепер і під ближнього, і під дального, як всякий керовнік. Гробар широко-форматного профілю: Гетера Зашкірена -Шипиздяк... Завідуюча підземним царством - Грїбфюрерка пройдисвітїв закінчених. Хочете закропитися? Крапельюсинку, - наснажено обертала язиком, посередині якого теж мався кульчик. Мода, пірсинг твоїй матерї!

- Я не п'ю!

- Та ви що!?! Всякого рот дере склянка суха... Тодї я не маю про що з вами беззюкати. В нас тільки небїжчики не п'ють! - Обсервувавши поглядом яму, мовила: - Я ще на п'ять филин заскочу до ями, підрівняю боки, а ви подумайте... Зара мають привезти ще одного мажора-об-дермана... Хана в гостї прийшла - готую хатку-йогу. - І, плигаючи в яму, блиснула пасочком оголеної спини, на яку з-під штанів викарабкувався витатуїований павучище.

Могильниці пролетарїату, очевидно, я надто сподобався, як чудовий екземпляр для прикраси її розхрестаної господарки, бо змїрювала поглядом - наче мірку на яму брала.. То ж треба! Жїнка - ямар!

Лїворуч могиленя легендарно славетного сучасника - митця-шести-десятника, в'язня брежневських таборів Асанапо. Він за життя гримїв. За совїтів загримїв у тюрму на п'ять рокїв, за самосїйностї України гримїв у славі... І загримїв! Був знаменом, фаною перехїдного перїоду... Порвав його час... Спочиває самотньо, у блаґенькїм дерев'янїм "манто", заквітчанїм вигорїлими синтетичними квітами. Засторомлений в узголов'ї грубо збитий березовий хрест, як бїйцевї вїчного фронту, як сїчовому стрїльцевї, а не митцевї, довкола - екзиль бурянїв, як за життя... А ти кажеш! Дивись і побачиш, якї художества викидує будня! Іди та випий з тїєю сценаристкою, все одно тобї вже нїчого не свїтить, тільки царство темряви. Бути нинї праведником - аж нїяк не святим. Нинї у модї грїшники.

Ще одна з кладовищенських цїкавинок: реклама, написана великими лїтерами "Тут можете бути похованї ви, продається місце на яму"...

За мною стежить, пускаючи цигарковий дим у цнотливе повітря, працівниця підземного гомосховища, на клавішах її зубиськ грає яскраву мелодїю сонце.

Надто зворушило скупчення кїлькох родинних склепїв - багатокїмнатнї спальнї квартири для тих, що й у життї були встигаючими: капеересами, професорами, ахкадеміками, усїлякими членами, коханцями високих крісел та рангїв...

Вїдновлення, отже, старих традицій, дорадянських. Хай живуть вїлли-гробівцї!
Цвинтаріщам слава!

- То, пане коханий, не для вас! - подає голос Зашкірена-Шипиздяк, що уже встигла витягти з ями свої широкоградусні сільські стегна, що ледве у яму вміщуються. - То дорожче коштує, як квартира. То для акул капіталізму. Не таких Шипиздяків, як я, ви! Показати? Інформація безплатна. Я ж працювала у театрі, сценаристом... сцени влаштувала, так що я щось та й нахапалася в артистів, в кордебалеті підтанцювала...

- Я не граю в жодні вистави. Я вже своє відограв. Я тепер артист шпитальки.

- Як ви вже тут, заходьте в гості.

І вона пішла до новоспорудженого склепу. Відклала убік "вхідну плиту", вскочила усередину. Небавом звідти вийшла, тримаючи в руках надпиту пляшку горілки "stoletov" і дві пластмасові склянки.

- Може вип'єте все таки за душі померлих. Не жахайтеся, я не відібрала у покійників, я поки що тут мешкаю, то моя квартира, бо Зашкірений супруг квартиру у мене відсудив, сільську хату - Шипиздяк, то я тимчасово прописалася на природі! Все одно гробівець простоює... - сіпала усмішку з підмальованих губ.

- Ви що, справді тут мешкаєте?

- Бігме! Бо то найдешевше житло з тих, що мені пропонували драпіжники. До недавно я жила на вокзалі, відтак у недіючій електоро-щитовій шафі, але мене звідтам приватизація вигнала... Як і з театру. Бере професор Пинджола з мене за оренду гробівця місячно, враховуючи всі комунальні послуги, 50 гривень. То вам не 100 доларів, як правлять за таку площу у місті... Заходіть, за полазника будете, - піджартовувала жінка, на-ставляючи з-під брезентової блузки закульчикований пупець - Шашликом підіпру, пивком підлию... І не більше! Не бійтеся я вас не знасилую.

З цікавості переступив високий тонкий поріг гробівця. Мало не торкався головою бетонної стелі. Всередині, в лівому кутку "квартири" зі стіни світила настольна лампа, вбрана в рожевий пенюарчик, посередині приміщення - стіл з старих комунальних дверей зроблений, поряд - ослінчик, підлога з дощок, накрита килимом, в правому кутку до стіни приперта ікона Матері Божої, збоку - великого розміру відкрита, застелена атласним покривалом труна, електроплитка, мікрохвильовка, біля неї акваріум, де рибки бавляться, і косметичний столик, а на нім ваза із двома чорними трояндами...

- Не бійтеся труни, то моє ліжко, привикаю помалу, бо то таке... ту жиєш, ту вже губи зашпилили. В труні спати безпечно, з труни, коли навіть фест зачмелена, не впадеш. Труна півтораспальна, змайстрована для великого пожежника, а він не вмер, лише заспав, то я її той. Ви ніколи не пробували в труні? Присідайте. Прилігайте.

- Пити я не буду, хоч мене убийте! - по своєму зрозумівши натяк, відкараскуюся від гостинної господині, бо ще й справді затягне в півто-распальну домовину. - Бо маю пити таблетки, запізнюся на полу-де-нок... я на діті,.. і взагалі вопще... - прибілося Шпінгалетове. - Там на обід каша "овес-геркулес", що коли її теплою не з'їж, то потому зуби клинить...

- Нічо... Нині всі на діті. Лише хто на якій! Медовий місяць, то тоже діста!

Я вискочив зі склепу і пішов. Навздогін яммайстриня Шипиздячка, стоячи на порозі тимчасової оселі, кидала іронізмами:

- Чи тепер, чи в четвер... Сюди приймають поза конкурсом і без тендеру. До скорої зустрічі на берегах Вічності!

Тікаючи, я надіткнувся на свіжоспечену могилу, схожу на підводний човен, якогось Стаха Харлацького, заскиртовану попід небеса квітами. Якесь велике цабе було, коли так завалили квітами. Або великий злодій, або великий дайстойник! І тут мені пригадалася розповідь жінки, що скеро-вувала мене у цю мандрівку. Це ж вона сповідала Стаха Харлацького за те, що доробився на трунах. Ач! Доробився, якщо це він, що вже й відспівали. Нечесна сила - жажливіша від нечистої сили!

Проминаю звичайні ширпотребівські могилки, вироблені в салонах погребальної краси, може, того пана, що їздив за сексом на Мертве море, а тепер засмагає осьдечки: на Мертвому березі марноти.

Хрести на могилах, розкинувши руки, наче танцюють... наче їм в захалля'я гарячого бобу всипали. І чого б це я веселився?

Край кладовища, там де висипали гору мотлоху з останків поховального кайфу, стояв на одній нозі золотоголовий соняшник і усмі-хався до старомодного сонця. Голубооке марево неба з того всього рего-тало, йому в очі набивалися відблиски лискучих євродахів. Такий сексу-альний день! А цвинтар - це завжди край світу!

З міста тягло брагою. Я вривався в цей запах щасливий від того, що розминувся з "спальнею-труною"...

Дерева тверезі. І ті хитаються! А може, від браги?

Самогонний апарат - трудящих брат, а не адміністративний!

PROFUNDOS PROFESSORE ЗАЗНАЙКО!

Рихтувалися до обходу професора. Як до зустрічі з цісарем. То зажеврїла нова надія у розбитих недугами серцях.

Напередодні Помагайлівна неоднораз робила попередження пацієнтурі:

- Щоб не сміли температуру підвищувати, щоб усі належним чином лежали і дивилися в стелю з повивальюваними язиками, бо професор дуже любить, щоб йому язика показувати, без команди.

- А то буде екологічно такому панові язика наставляти? - запитував збентежений інформацією Вас Вас, виваливши язика, як доberman.

- Буде! Щоб ви не дивилися на почет з студенток і лікарок, бо професор Зазнайко усім покаже тоді плечі. Бо як ви годні дивитися на студенток, то ви не годні хворіти, панове! То не "професор" - лідер професоров Яндукович, аби котрийсь, не дай боже, не кинув у нього яйцем, щоб всі як огурчики, щоб чемні і розслаблені, не дай боже, аби від вас пахло копченою ковбасою або шпондером...

Було видано наказ також щодо приховання чи поховання важкої артилерії найдків. В першу чергу цьому підлягали копчені ковбаси і ковбаси взагалі, шинка, сало, пироги, горілка, вино.

І особливо наголос робився на яйцях.

З чого глузував Францйосиф:

- Які яйця! На кресах західної України після випадку з Ямбуковичем заборонено курей утримувати на всіх теренах і відтинках, а ввіз яєць з інших регіонів карається іменем Республіки. Так що ти, Ігурець, дивися... Любителям яєць надходить кінець!

- Хйба Зазнайко без яєць? Чого ви сі його боїтесі!? Всіляких Зазнайків хураяйків, медсестер, санітарок, то що, &уерія-Есесерія вертається? - лаявся Ігорчик, якого санітарки заставили поскладати купи лахів на ліжку, де все змішалось: одяг, матраци, подушки, яйця, шприци, таблетки. І зазіхали на його єдиний харч - курячі яйця, яких уминав по шість на день. Санітарки перевертали тумбочки, робили облік недотроцених харчів, плісняві продукти націоналізували, "лежибок" сварили, натирали до блиску підлогу, стіни, навіть на балконі гидоту голубів і мишок забрали.

Недужі готувалися до прийому, повиголювали свої заржавілі густі бороди, що мають звичку гучно рости від ліків, хто ще мав, наводив блиск на зуби. Я навіть білі труси на всяк випадок "постірав", бо напевно професор захоче під ними щось вимацати. А Бай Чукові з цього приводу-страху "кларнет" заклонило. Вас Вас пуцував писок, бо перед тим його пригостив вяленою ковбасою Невмирайло. У Васа тумбочка - пустеля Кизилкум, крім засохлого в стаканчику калу, не зданого на аналізи, з продуктів - нуль. За той стаканчик, який сестра-господиня сприйняла за морозиво, бідоласі перепало на горіхи.

Зазнайко виявився не таким рогатим чортом, як його нам малювали. Він взагалі рогів не мав, відзначався красномовством. Очевидно, був з бодуна. Синьобліді очі горіли спиртовим блиском. І не те, що в тумбочки не заглядав, а навіть хворим за пазухи чи в труси не заглянув. Навпаки, запливши білим лебедем у палату з виводком лікарів та студентів, елейним голосочком правив службу якоїсь малозрозумілої розхристаної лекції, якби для абітурієнтів, що іще непосвячені в темники навчання. Якби хизувався власним хабуззям знань.

Про кожного пацієнта доповідала, як командир відділення, Пома-гайлівна, розгортаючи фоліанти історій хворіб. Хворий такий то, поступив тоді то, з такого року, з такого наспункту, з отаким діагнозом. Хворі лежали, "по стійці стунко!", що було чути, як п'яний від заспиртованих ліків комар задзументів - десь коло апетитного нащадка Драго-Сасів. Вас, свято вико-нуючи настанови Помагайлівни, лежав з виваленим, як у пса при температурі +40, язиком.

- В тамтім відділі лише коліна, та коліна, якби ж то ще про гарні коліна! Якби то ще... А тут відкрився цілий молдавський букет, такий букет! Ось бачите, - слухаючи розказні Помагайлівни, шкварив професор. - Яке роз-маїття діагнозів!

- Ану, Оксано, - звернувся до зугарно вимальованої красуні-студентки, схожої на смачну канапку, - змійрай отому ... температуру.

Випала честь шляхтичу-м'яснику.

Оксана підійшла до м'ясника - найтяжчого хворого в палаті, і розгу-билася, коли на неї з-під ковдри вивалив червоне очище грижастий, при-крашений катетером пупець - гоголівське свиняче рило. Студентка з пере-страху мало не всунула пацієнтові ртутрника в інше місце, яке до вподоби жінкам взагалі.

- А вас прострата не турбує? - питав Зазнайко у цього хворого. - Ні! То й добре, оскільки прострата - друге серце мужчини. Запам'ятайте усі! У кожного хворого після сорока років треба цікавитися другим серцем, - зауважив професор.

Він городив сім верств до небес, щоб блиснути ерудицією. Навіть признався, що йому сеї ночі опівночі зателефонував і запропонував "роздушити пляшку коньяку "Молдавський аїст", то він не зміг відмовитися тому пахолкові і впустив до себе. Дружити і пити треба з усіма, якщо хочеш жити, умій випивати... Потім були цитати з Фонвізіна, Пушкіна, Горького: їхні вислови на підтвердження сказаного. І навіть Тараса Шевченка, що був членом товариства Мочемордія, покликав собі в друзі:

Випеш перву - стрепенешся,

Випеш другу - схаменешся,

Випеш третю - в очах сяє,

Дума думу поганяє.

Я втупив очі не в стелю, як належить хворим, а розглядав криві, стрункі, довгі, пляшковиті, фасовані юністю ноги-ковбаски студенток, нижні личка в коротесеньких спідничках... слухаючи просторікування ученого мужа. Що з тих коротушок-спідничок виросте? Борці за тверезий спосіб життя. Власне!

Дійшла черга оглядин до мене. Професор, як не дивно, після "покажіть язик", послухав не його хворий задній міст, а груди, коло серця, і не мовивши про те слухання й слова, як і про коліт, сказав про те, "що це дуже загадкова, пікантна і не вивчена хвороба". І те, що тільки один з лікарів на цю тему захистив у їхньому інституті дисертацію, то, щоб студентки брали собі на замітку, бо то є де розігнатися при написанні дисертації. Виразка майже в кожного є, а коліт - хвороба дефіцитна... - І посунув до мого товариша.

- Гепатит це є теж рідкісна хвороба, отже теж можна за неї братися тим, хто вступає в аспірантуру, - варнякав учений після того, як лікарка по-школярськи доповіла про найжовтішого палатника. - Захист гарантований. Вредна слабкість, треба лікувати... Ви файно виглядаєте. Підемо далі.

Гурт рушив до наступного ліжкотронця.

- ... з 1972 року народження, - зачитувала Помагайлівна. - Підозра на хворобу Крона.

- А за радянської влади були батарейки "крона", ви то знаєте? - питався професор у хворого.

- Може, й не знаю, бо я молодий...

- А коли ж ви такий молодий зуміли підхопити таку старушку-слабкість?

- Певно, від огірків.

- Ну-ну... Цікава версія. Розкажіть. Хай студенти знають...

- До мене, до моїх огірків сорту «орчик», унадився сусід. Вони йому саме враз підходили на закуску, то він почав виполіскувати мені грядку. Я тоді після нічних засідок, вирішив

накачати огірки касторкою. На другий день, радіючи з того що захеканий сусід 15-ий раз біжить за стодолю, забув-ши про наколоті огірки, випив і закусив старим огірком просто на грядці, бо я дуже любив свої солодкі огірки... Вже на другий день я похлеще від сусіда бігав... Відтоді мій жолудок здурів, розгерметизувався..

Останні слова потонули в сміхах гостінок. Одна спудейка так сміялася, що їй потекли фарби з очей, і гумка десь під пупчиком трісла.

- Може бути, бути може... - підвердив діагноз сяючий професюра, - бо я таке мав, коли наївся трускавок... - Ви знаєте, що назва Трускавця походить від трускавок, бо там їх багато садили ще до Франка, і носили продавати у Борислав, щоб менше сміявся. А знаєте у Трускавці пісню співають не "Маруся", а "раз-два-три "Нафтуся", в саду ягоди рвала". Лікуйтеся! Огірки, я вам скажу, всюди замішані, як русські шпійони.

Завершив Зазнайко круїз палатою студентським анекдотом:

- Каже одна баба другій: "В мене сеї ночі геть хтось огірки поталабував і пообривав." - "Напевно, ваші квартиранти - студенти", - підказує адресу злодіїв сусідка. - "Які студенти?, - возмущається баба. - Сліди були людські..."

Сміялися.

- А чиє хоч один у палаті здоровий?

- Здорові на волі, або на цвинтарі! - за всіх сказав Драго-Сас.

- Мудро. Дайте руку, хай вам потисну! - роверзлася посмішка на губах професора. - Ану покажіть язик!

Підгарля науковця, налите жиром вищого гатунку, від задоволення масно переливалося над комірцем білої сорочки. Не першої свіжості обличчя вдоволено вовтузилося пузатими щоками, коли говорив і рухав розумною законьяченою головою. Видно, на куценьку зарплату, як більшість громадян країни, не скаржився. Мав не кінську голову, бо мав коньячу зарплату.

- Якого він, професор-&уєсор, мудро! прилазив сюда? - першим завівся, коли гості вимелися з приміщення, Ігурець. - Ми й без нього знаємо, на що слабуєм. Чи похвалитися своїм пуздракуватим гелевом, аби ми йому поза-здрили.

- Ади, хотів мені приписати ще одну хворобу - прострату. Ще мені мало вісім крапельниць на добу. Ади, ниньки мені знов принесли стільки фля-шок-крапельниць, якби назбирали попід плоти... - нащадок Драго-Сасів.

- То він, старий пітух, для малолеток викладався, йому до дупи ваші дупи-душі... Як взагалі вся ця процедура - лікарня... Видите, який він пет-льований - вищого сорту "трускавка". - Франційосиф.

Після професорського обходу до Франційосифа прибилася розпозіхана дружина, то цікавилася в лікарки здоров'ям чоловіка.

- А що, все нормальненько, прошу паню, - заспокоювала засмучену жінку Помагайлівна. - У нього нині профессор був, він йому язика пока-зував, проконсультував.

- Але він поживк ще дужче...

- Може, професора напудився...

...Щодень хворих мордують студенти - завершується навчальний рік. "Мнецкают бездушно черева", бо державні іспити на носі, а вони ще нав-чені мнїцкати, пальпувати. Одна практикантка, надто притисла живота Віздухаю, шукаючи сліпу кишку, то він вибухнув таким грізним розкатом-громом, що майбутнього терапевта аж стелепало від несподіванки, аж мову відібрало, то прямим ходом поцюкала своїми мештами-гондолами на балкон, де висушували свої клапаті голівки вимиті швабри, і закурила.

Після студентів обходи палат робили продавці-гуманітарії. Вони найпаче пропонували хворим білі шкарпетки, плямисті труси, чорні майки, іншу чорнявого кольору білизну, косметику, щоб файно виглядали, коли їх наряджатимуть, чи як?

Потім ще навідувалась представниця духівництва: продавала образки, брала по 10 грн. на замовлення служб божих, пропонувала піти висповідатись, запевняючи тих, котрі здали гроші, що будуть жити по сто років, бо вони файно виглядають.

Глухонімий, котрий навідувався до палати останнім, пропонував гральні карти усіх мастей: від "еротіко" - до "святих". Від споглядання порнокарт у слабаків кров скипала напевно, бо шкала настрою у черевології дещо підіймалася. Навіть у Вас Васа від цього не те, що язик вивалювався з рота, щелепа відвалювалася, охвістя охощувалось.

ФОРТРАНС

Третій тиждень мого перебування у лікарні наближувався до хепі енду, кроваві загравчики ще яскравіли, але пригасали. То лікуючий лікар спрямовувала мої тельбухи знов до проктолога.

Нема сала, теперка би ся клізма здала! Якби у воду дивився! Клізма знову мені освічувала небосхил майбутнього. Я так зненавидів те клізмацьке поріддя, що багато заплатив би, аби хтось мене замінив у цім процесі. Виходить, що ця дама усьому голова, навіть при лікуванні мізків. Я благав Помагайлівну оберекти мене від того монгольського іга. Нарешті вона піддалася на вмовляння і сказала на фосмажорній ноті: "Тоді приймете "фортранс" і на тім обійдеться". Назва препарата мене зачаровувала, у ній ховалося щось надто втаємничене, музичне, космічне, траспортабельне - 21 вік... Хтозна чи доведеться ще коли скуштувати. Розписала як той "ФОРТРАНС" приймати. На радощах вкинув "зелену гривню" в пащу-кишеню її халату і потеліпався в аптеку.

Моє замотеличене лице, коли аптекарка веліла заплатити за фортранс 43 гривні, захмурилося: радше би вже клізма, то дешевше на 13 грн. Та зга-давши ООДЕ, виклав гроші, і опинилися в моїх безробітних руках два тає-мничі пакети з білим порошком, як тротил.

- Батькович, а то за яку кару виписала вам "форттранс"? - спитав мене Франційосиф. - Ви що не дали Помагайлівні на морозиво навіть? Може вона відає, що ви увесь свій свідомий вік промивали мізки трудящим, то на відплат тепер вона вирішила вам промити живіт, щоб знали, як то добре. На кілько мені знано є, то реактивне лікарство виписують мужні доктори своїм злісним неплательщикам... То не лікарство, а підривне устрійство, ту ми хрест святий!

- Я сам напросився, бо я клізм - лютий ворог.

- Гм... Цікаве явлення, - не визначено завершив діалог друг по кишках.

Вночі ока не стулив, щоб вчасно від гріха ізбавитися. Виставу промивання розпочав не о 5.00, а о 4.30, щоб швидше сядеш, швидше вийдеш. Розпустив транс у двох наперед заготовлених літрових пласт-пляшках. І пив по склянці через кожних 15 хвилин.

Палата не спала, переживала разом зі мною, їй теж було цікаво знати, що з того вийде.

Перша порція того напою пішла колом. Смак солодкої тягучо-могучої отрути.

- У-в-е-е, - вирвалося з мене.

- Закусіть, батькович, - нахлинула а з лівого кута порада.

Але терпи, козаче, на колоноскопію підеш! Що таке колоноскопія? Невже будуть пхати в кишки римську колону дорійську? Але таке гламурне дійство малоймовірне!

Привиджувалося: стою Цезарем, а центуріон римських вояків забиває у мене колону...

Друга склянка трансзасобу далася тяжче, але поки що поривів-викликів не проявлялося.

- Тримайтеся, батькович! - підбадьорив з свого кута Драго-Сас. - Ми з вами! Не бійтеся, якщо щось, родіна вам то припомни. Беріть приклад з мене. Скільки наді мною не збиткуються, а я ще живу...

- Аби у вас не втрималося!

- Тримайтеся, буває й гірше. Згадаймо фронти війни, коли бебехам перепадає найбільше, коли вони взагалі сушаться окремо від тіл на гілляках дерев... То було витримати.

Коли випив четверту кварту реактиву, мало бракувало, щоб не вернув, але думка про те, що воно дороге, стримала. А це ж тільки половина пиятики. Попереду ще літра.

Година перекуру. Перед очима милий образ Помагайлівни, з ледь поміт-ною посмішкою Пілата. За вікном розпочинало свій світанковий крик-концерт гайвороння.

У нутрощах почався воркіт, а за ним великий бунт і невдоволення там-тешніх мас такою пиятикою.

Недужі хоч би не хотіли, та стають після сьорбання фарсмажорного трасуючого лікарства здоровими. З переляку!

Ще три склянки отрути-падлюки вдалося вицідити. І тільки завдячуючи тому, що пам'ятав про його дорогу ціну.

Відтак кількогадинна бесіда з унітазом, котрий уже нагрівся і його могло заклінити, живіт друшлякував, я тихенько шлякував.

Спектакль тих бур-злив у у театрі тіла завершився о 10.30 якимись шутрами, хоча я ніколи шутру не їв. І то не остаточно. А треба було їхати до Пеньковича, котрий тільки до 12.00 набивав черева електорату гільзами-трубами, а халатні кишені "слабими" грішми, треба встигнуть.

Кишківник увійшов у мою ситуацію і притих, як безквитковий пасажир, поки бусик долав багатокілометрову відстань до ООД. Щойно я вило-пушився з салону, животяра пласка, дихнувши свіжого повітря, ожила, як заспаний вулкан...

Сварений був за запізнення, бо Пенькович уже збирав лашки, аби йти насолоджуватись позалікарняним життям. Але, либонь, згадавши за солодкий взяток, котрий я йому підніс за видалення поліпа Пилипа (дав за те, що постояв коло стола, коли мені відщипували той фрукт), заспокоївся. Провів колоноскопію, ще й закликав на ті оглядини якогось ординаторника чи студента, бо, лаяючи по "достопримечательностях" мого кишківника, роблячи йому глибинне буріння, дійшов аж до селезінкового кута, розказував, де болячки причаїлися. Той практикант кривився, мгмукав, може йому скрутно робилося на серці від того, що доведеться ось так весь вік зазирати комусь у заднього рота. Але ж мовиться: гроші не пахнуть. Це може на 150 відсотків підтвердити не тільки д-р Пенькович, але й тисячі інших докториків нашого звихнутого, травматологічного Часу.

...В мене нарешті виписка з хвороби № 4999.

Повертався із лічниці до лічниці дещо підвеселений остаточним діаг-нозом. В автобусі побіля мене ніхто не сідав. Як і коло інших "прокажен-них" пасажирів з ООД. Мабуть, бояться люди, аби не заразитися канце-рогенною бідую епохи-мобілки, яку продзвонюють в ООД...

Мене в палаті вітають побратими, в тому числі й колега без зуба, з остаточним діагнозом, як з великою перемогою над силами зла. Поки я був відсутній, мною цікавилася лікуюча лікарка. Наказувала, щоби я, коли по-вернусь, зайшов до неї в кабінет.

- Що ж то ви мене підводите, пане! - щойно я показав носа з-за дверей, заговорила Помагайлівна. - Що то ви, хворий, вештаєтесь по місту, хотіли обікрасти шановного товариша нашого головного лікаря, га, пане?

Я не орієнтуюсь про що мова, але тут же перед очима картина недільної зустрічі біля "фортеці" із невідомим крутим українцем, що мене сфото-графував.

- Я гуляв... Ви ж рекомендували...

- Не там гуляли... І догулялися! Я мушу вас виписати. І не питайте більше нічого, пане! Такі правила... Я не хочу через вас, пане, позбутися ро-боти... Тут, аби влаштуватися, треба дати, пане, прошу пана, 20 тисяч єврів. Того й чекають. Ви мене розумієте, пане? Ви мудрий! Всьо! Завтра додо-мцю... Дома долікуєтесь, випишу потрібні ліки... Як щось, приїдете, пане, на консультацію... Вибачайте, що так склалося.

І залишила мене мене самого в кабінеті, аби не вислуховувати пре-тензій...

- Батькович, чи не знайшли у вас ще яку бідую? - як зачинив за собою палатні двері, спитав Франційосиф.

- Та... ні! Виписує. Пріч...

- І мене виганяють. Кажуть, що головний видів, як я курив на балконі. А я ж не курю. Та слухати не хочуть. Йому видно з вікна... Аби ви знали, що вони полюють на Помагайлівну. Хочуть її вигнати, бо загонорова, бо десь промовилась, що цього не домірка на головного поставили по благу, як сина замміністра ...

"Є кандидатура з 20 тисячами євро на її місце", - тут же зблисло у моїй законопаченій пігулками голові, то шукають на сметані мані-мані...

- Треба коритися. Хоч мені музика грає дуже сумно. Температура не падає, жовтизна не зникає... Треба спасати і Допомагайлівну, вона добрий лікар, - наче заспокоював себе і мене Францйосиф.

- Солідарний! - подав голос зі свого кутка нащадок Драго-Сасів. - Я було задумував повіситися тут, на крапельниці. Бо нема виходу, залишилось три чисниці до смерті, але тепер відмовляюся від задуму, бо то би було остан-ньою крапкою в роботі Помагайлівни. Шкода й її.

- Ти що цалком здурів? - вражений цією інформацією, вигукнув Франц-йосиф. - На капельниці?

- Я ж був Драго-Сасом, а рускі зробили мене водкососом, то через тую водку і через тую крапельницю випомпували з мене здоров'я, усі мої статки. Я мушу їм якось віддячитись, я - шльихта! Якщо вони посміють докторшу вигнати, то я на протест таке зроблю... Мені й так чи нині, чи завтра - ка-пець. Печінці капець і мені капець. А Помагайлівна таки мене порятувала, коли ті... з хірургічного мене, недорізаного, виганяли з лікарні дочасно вмирати, тільки вона не дозволила, заступилась. Її шиють ще й смерть того Михайлика, цирозника... Якщо по правді, то вже не було кого рятувати.

- Ви, хлопці, виписуйтеся, а я залишаюся! Шнурок при мені, - завершив нашу бесіду Драго-Сас. - Якщо він чіпатиметься до Помагайлівни, то я вам дам знати, коли до мене приїхати на похорони... Аби лишень файна погода...

- Дундукнувся?!!

- Усе можливе під куполом смогу! Одна нога тут, а друга завше на тому світі! Я вже не маю відки лікуватися. Та й лікування моє дає ефект лишень на пулярес, щодень триста гривень - гоп, я вже винен 10 тисяч, - провадив своєї шляхтич-м'ясник...

СВІТ - ВЕЛИКА КНАЙПА-ЛІКАРНЯ! ВИГНАННЯ З ПЕКЛА

...Остання доба в домі спекотного болю. Прогулююсь лабіринтами коридорів, де сновигають хворі, багато з них у свої 50-60 після інсульт-привітів, інфарктсалютів учаться знову ходити подвір'ям нездужарні. Прощаюсь з цим пристанищем розгулу хворіб. І в мене вимальовується образ цієї галицької kreiskrankenhaus (напис німецькою мовою на кулі щогли, установленої будівельниками при центральному вході до лікарні).

Хрещата типова будівля, споруджена дойчляндами... З одного боку під вивіскою "приймальне відділення" безперестанне завантаження вироб-ничої сировини, а вже з протилежнго кінця паталоанатомічне відді-лення - готова продукція. Навалом! Між корпусами - порожній водний басейн з фонтаном, куди час від часу пірнають з поверхів безнадійно хворі. Очевидь, воду випомпували, щоб пірначі не травмувалися, а відразу об бетонне дно...

Віддалік, за металевим парканом лічниці, філії поховального акці-онерного товариства "Все для людини", обкладені пістрявими похо-валь-ними вінками-хомутами, розкішними

домовинами на шість ручок, з-під вік яких визирає, як під спідничини дівчини, цнотливе мереживо; ікебанистими букетами мертвих квітів, хрестами, свічками, лампадками... так і є - все для людини, тої людини, що до життя ставиться з розумінням, що відійшла, що звільнила місце тим, які ще в лоні материнським, які на черзі на цей Світ Мук і Печалі, приправлений округлими радіощів. Зі стіни викрикується рекламний плакат " Домовина Джаз саме для вас!"

Якщо хочемо, то можемо! Пані з косою перевиконує норми щодень на 200 процентів. Конвейер, твої крапочки! Яка організація турбот про робо-чого чоловіка! А в Україні більше лікарів, ніж литовців у світі! Зате в Укра-їні правлять бал дві пані з косою...

А далі обступають фабрику здоров'я багатопверхові "шпаківні", автостоянки, маркети, кнайпарні та аптекарні, гаражі, взявшись за руки з гральними автоматами: ще одним наркотиком для електорату. Все ж для людини, що влазіє у капіталістичний рай! "Водколій", "Водкограй", "Граж-да", "Родимка"... Звідсіть навіть курсує автобус №13 "Крайлікарня - цвин-тар ".

За столами "трахтирів" люду а люду, як в лікарні: тільки тут не плакали, а все ще реготали, співали, препарати живототворящі приймали: шашлики, піцу, відбивні, які запивали алкнапоями. Інші заїдали напої лише дешевими цукерками, це ті, що на лоні природи гостилися: в прилікарняних скверах, фосах, яких тут малося обмаль, бо звідусіть цивілізація наступала, урбані-зація. Ще інші закушували соняшниковим насінням, або й рукавом, де був намальований огірок! Хіба мало нині існує закусій! Але всі вони були в своїй необ'єднуваності об'єднані одним ланцом: майбутні кандидати на лікліжка проходили тут підготовку, бо як від спаленого шашлика, так від "семушок" одно й те ж - розперізується в кожному недуга, що чи нині чи завтра наставить назовні свою мармизу, замахає кольоровим хвостом немічності. "Тут жив-умирав, (пропивався, протверезувався, цвів, засмерджувався, курварив, баячив, мавпував, босякував, горбатів, тюрмачився, верблюдився, справляв відсебеньки, сиденьки, gj],tymrb, грав вар'ята, будував комунізм, поровся з бідністю, бардакував, возився на горбі пролетаріату, озолочувався, шаленів - потрібне підкреслити) Дьодь". Колись такий напис на шкірі планети Земля зробить останній з Дьодь...

Тіло заміноване хворобами! На котрійсь з мін підірвешся!

"Комплекс по ударному виробництву трупів" - вистрілюється з моєї нехарапутної голови, вичитане в "Медитаціях", і я перехрестився, бо наля-кався сам отого дурнуватого вистрілу мізків. Прости, Господи! То від переїдання таблеток! "Сам ти, біокотлето, став напівфабрикатом тої фаб-рики смерті!"

МЕДИТАЦІЇ

Недолугі тілобудови... А світ долугий, то чому людина єсть супер-недолугістю цього супероно сконструйованого Всесвіту? Суперпе-клозона! Одна на мільйони зоряних тіл... Оповіш, Плането Болю!

Липневий вечір. Гроби.

Чадить душа у мертвих квітах...

ТИ загубивсь! У цім захланнім світі.

Тушаться гроби, як буряни між квітів...

І кривляться роти... Люби чи не люби.

В Буття «Скорій кареті»

Назустріч Смерті

Летять і панство і хлопц...

...В останній лінійці лікарняного листочка Допомагайлівна написала "продовжує хворіти". Треба би "продовжує хиріти". І доти будеш хиріти, хирувиме, поки не захирієш остаточно. Хвороботорнадо ж бо гуля поміж нами, браття і сестри. Хвороби враждебнії виють над нами... На кладовищі тільки здобудемо людських прав! Життя кожного - брусок мила!

Прощайте тіла, понадкушувані хворобами! Прощайте, стіни плачів! Дахи болю! Лишайтеся з Богом!

Я йшов на автозупинку. Було чути, як у новім приватнім храмі лементували церковні дзвони. Завивали сирени пожежної автомашини, бо у "Сан-Франціско" горіла чиясь хата. Як гомоніли поміж себе на автозупинці пасажири, - круті підпалили господарку старих людей, що нарікали на забудовників царського хутора, а їх хижка псувала загальний пейзаж кутка...

Замість епілогу

ХВОРОБА: Людино, ми створені одне для одного!

СМЕРТЬ: Я всіх вас лЮблю, я всіх вас приголублю!

P. S. ДОПУЩЕНІ ПОМИЛКИ ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

Зміст

Шкіц-автобіографія 3

ЗАВ. ІСТОРІЯ ОДНОГО СПАЦЕРУ 4

ДОЧУМАКУВАВСЯ 11

ЗАЙЧИКИ ЖИВУТЬ НА ДАХУ 13

О Д А П Е Ч І 14

ЙДЕШ В КРАМНИЦЮ - ЗАПАСАЙСЯ ЗДАЧЕЮ 16

РАЙЦІ І ЯЙЦЯ 17

КІНЬ-ЕЛЕКТРОСТАНЦІЯ 19

БРОНЬ? БОЖЕ, ВАС БОРОНЬ! 20

КУПИ СОБІ ТРОХИ РЕВОЛЮЦІЇ. 21

ЛЯЛЬКА 23

ТАЧКА - ЛЮБОВ МОЯ 24

ПЕС-ПОСТМОДЕРНІСТ 25

ЇХ ТІЛЬКИ ГОРІЛКА РОЗСУДИТЬ 29

ГУСАК 31

ХТО ЩО МАЄ В ШТАНАХ?.. 32

ХОТІЛОСЬ ХАП-ХАП, А ВИЙШЛО СМИК -СМИК 33

КІНСЬКА ДІЄТА 34

ЩО ТАКЕ ІНТЕРНЕТ 34

КАПУСТУ САДЯТЬ ЛЕЖАЧИ 35

КАРТИНА 36

ТОСТ 36

ЯК ПАНІ ВОША ЖИТЛО ВИБИВАЛА 37

РОЗПУСТА З ФЕМІНІЗМОМ 37

ХАБАР 41

ПУПАСТЕ 42

НІЖНОСТІ 44

ВІД ЧОГО ФІГУРА ЗАВАЛЮЄТЬСЯ 45

ГОЛОСУЙТЕ ЗА БЛОК "Базар" 46

ФУРШЕТУЙ ! 48

PATER NOSTER 50

ГОЛОВНЕ - ЗДОРОВ'Я 51

МІСТЕР ХВІСТЕР, або КОРОВА "ТОЙОТА" 52

КАМАСУТРА ПРОТИ ШЕКСПІРА 53

ВЕЛИКА ПЕНСІЯ - ВЕЛИКИЙ КЛОПІТ 55

ПОГОДА-ГРИЛЬ. АФРИКА НАСТУПАЄ! 56

LASHA TUMBAJ. ІЗ ПІСНІ СЛОВА НЕ ВИКИНЕШ 57

ТРИМАЙМОСЯ СВОГО ЦЕНТРА ЄВРОПИ 61

С ПАМ'ЯТ АЙМОСЯ! 62

СОЛЬФЕДЖІО ДЛЯ ГЛУХИХ 65

НЕ ПХАЙ НОСА ДО ЧУЖОГО ХМАРОЧОСА 68

ІЗ ЗАПИСОК фенолога І. де Курчамаць, або Пронос погоди 72

МУДРАГЕЛІЙ І МУДРАГЕЛІЗМИ, АБО ДУМКИ, ЩО ДОГОРИ ДРИГОМ 73

ВАВИЛОН У ТАБЛЕТКАХ 86